

uit zijn gastheer zichzelf te laten vernietigen. Dat hij daarmee ook zijn eigen bestaan weer vernietigt komt niet in hem op, want hij kan niet vooruitdenken. Hij heeft een negatief streven in zich, dat alleen gebruik kan maken van het ogenblik. Zijn bestaan is vergelijkbaar met dat van een vlo: zolang er geen bijtbaar beest in de buurt is, eet hij niet al zou hij sterven van de honger, maar zodra de gelegenheid zich voordoet, valt hij aan. Het veranderen van plaats in de geestelijke dimensie van de aarde is ook meer iets dat hem overkomt, dan dat hij daar nu zo actief in is. Hij zoekt niet echt, hij maakt gebruik van de mogelijkheden.

Nu is het niet zo dat iedereen die zich in een geestelijke malaise bevindt 'dus' een lifter heeft. Ook is het niet zo dat zo iemand 'dus' een zieke aura heeft. Iedereen, ook degene met een positief levensdoel, kan door de omstandigheden een periode van boosheid, verdriet of zelfmedelijden hebben. Zo'n periode kan behoorlijk uitlopen als de omstandigheden niet veranderen. Dat is dan ook kenmerkend voor een depressie, veroorzaakt door een lifter: als de omstandigheden verbeteren, heeft dat aanvankelijk geen invloed op de zieke. In alle andere gevallen treedt er onmiddellijk verbetering op.

Wanneer iemand die gestorven is zich onttrekt aan de gang van zaken, kan hij nog iets uithalen - iets dat voor de mens catastrofaal kan zijn: Wanneer een vrouw drieëneenhalve maand zwanger is, krijgt de nieuwe mens te zien op welke manier hij zijn lessen aangeboden zal krijgen. Wanneer hij geen vertrouwen in zijn Begeleider heeft, kan hij daarvan zó schrikken dat hij probeert zich terug te trekken. Technisch gezien is dat onmogelijk, want hij is onverbreekelijk met zijn lichaam verbonden totdat het sterft. In verreweg de meeste van die gevallen weet de Begeleider te bereiken dat hij toch zijn nieuwe leven aanvaardt en zich normaal ontwikkelt. Een enkele keer echter komt het voor dat de nieuwe mens zich zo heftig verzet, dat zijn aura ziek wordt. Is er dan een negatieve geest in de buurt, dan stort die zich op de zieke aura en probeert de tegenstribbelaar te verdrijven. Dat is weliswaar onmogelijk, maar hij kan zich wél muurvast bij de nieuwe mens in de aura nestelen. Hij ervaart dan weer een lichaam en kan van elke negativiteit misbruik maken.

Groeit de nieuwe mens nu bij een zeer liefdevolle moeder, dan is de 'insluiper' machteloos. Hij is niet in staat zich te manifesteren zolang de moeder echt van haar kind houdt. Het is zelfs zo, dat met deze Liefde de aura van het kind geneest en de insluiper los moet laten. Nu weet iedereen die ooit zwanger is geweest, dat het vrijwel onmogelijk is negen maanden lang onafgebroken het nog ongeboren kind te beminnen. Er komen ook in de meest voorbeeldige zwangerschappen tijden voor, waarin de moeder zich afvraagt waarom ze zo nodig een kind wilde krijgen en wenst dat ze destijds iets anders had gedaan. Zo'n periode is echt niet schadelijk voor het kind en het is zelfs gezond voor de moeder. Wie met beide benen op de grond staat, krijgt die gedachten nu eenmaal. Er wordt geen enkel kind geboren dat niet ooit voor problemen zal zorgen en het is niet meer dan reëel wanneer je daar af en toe tegenop ziet - al houd je nog zo veel van het kind dat komen gaat.

Toch is iedere moeder in staat haar negatieve kind te genezen wat betreft de aura. Wie gelukkig is met de aanstaande geboorte en af en toe met haar kindje praat, doet wat dat betreft genoeg. Die positieve kracht is zó sterk - daar is geen enkele negativiteit tegen opgewassen.

Wanneer het kind echter ongewenst is, kan niets de insluiper bestrijden voor het kind geboren is. Daarna wel. Als de moeder het kind ziet, kan het gebeuren dat ze alsnog Liefde voor het kind opvat en zo 'vanzelf' haar kind geneest. En een heel enkele keer komt het voor dat pleegouders het kind zó intens liefhebben, dat de aura van het kind geneest en de insluiper verdwijnt. Alleen Liefde kan een insluiper verdrijven. Geen medelijden, geen perfecte verzorging, geen 'gewone' aurahealer. Een

insluiper heeft namelijk veel meer macht over zijn slachtoffer dan een lifter, doordat hij mee-geboren is.

Hoewel deze toestanden slechts dan kunnen ontstaan wanneer de mens persoonlijk door zijn eigen negativiteit daar aanleiding toe geeft, hoeft hij na zijn leven niet te kiezen. Leven met een insluiper is zó moeilijk dat hij na zijn dood zonder meer meegenomen wordt naar het Licht. worden hem de schulden die hij in dit leven veroorzaakt heeft, niet aangerekend. Wiens leven onmogelijk werd gemaakt door indringers wordt na zijn sterven meegevoerd naar de positieve dimensie, waar hij verzorgd wordt, tot hij weer in staat is een positief leven te leiden.

Karma en levensdoel

De meeste mensen zijn niet voor het eerst hier op aarde. Er zijn zelfs mensen die al een paar honderd keer geleefd hebben, iedere keer in een andere periode van hun ontwikkeling. Er zijn er ook die voor het eerst een aarde-leven meemaken, maar over hen gaat dit hoofdstuk niet. De mens is geschapen met slechts één doel: het hoeden van de Schepping. Dat hoeden doet hij door zijn aandacht te richten op de schoonheid van de Schepping en zich te verbazen over de eenvoud en de gecompliceerdheid ervan. Zijn aandacht is zijn scheppende kracht: alles waar hij zijn aandacht op richt, wordt daardoor gestimuleerd zich te ontwikkelen. Het wonderlijke is nu, dat hij over het algemeen zijn aandacht veel meer is gaan richten op wat hij onaangenaam vond. Daardoor groeide alles wat als hij vervelend en lelijk ervoer, waardoor dat nog meer aandacht kreeg, zodat hij tenslotte zijn leven zeer zwaar en onaangenaam ging vinden. Toch was het zijn doel nog steeds de Schepping te hoeden. In feite is dat ook altijd zijn streven gebleven en iedere keer als hij stierf en in de positieve geestelijke wereld leerde hoe het kwam dat het hem weer niet gelukt was, vroeg hij om een nieuwe kans - die hij opnieuw niet greep. Op aarde werd de toestand door de massale aandacht voor het onaangename onhoudbaar, zodat er engelen moesten incarneren om Licht en Liefde uit te stralen, waardoor er weer nieuwe mogelijkheden ontstonden...

Al die levens volgen elkaar op, zoals in het dagelijks leven de dagen elkaar opvolgen. Er is een regelmatige afwisseling van periodes van activiteit met periodes van rust. Zowel in de rustperiode tussen twee dagen als die tussen twee levens vindt een evaluatie plaats, waarin de mens de ervaringen van de voorbije dag (of die van het voorbije leven) verwerkt en weer energie krijgt voor de nieuwe periode. En net zoals de mens in een nieuwe dag meteen geconfronteerd wordt met wat hij de vorige dag niet afgemaakt heeft, zo krijgt hij in een nieuw leven als eerste te maken met de vaardigheden die hij de vorige keer nog niet verworven had - of weer kwijtgeraakt was. Zo zou je dus de vaat van gisteren het karma van vandaag kunnen noemen. En net als die afwas, waar je niet omheen kunt voor je aan je eigenlijke dagtaak kunt beginnen, is ook het karma telkens weer een grote tegenvaller. Je wordt wakker in een nieuw leven met het vaste voornemen er nu eens wat van te maken, maar je komt eigenlijk alleen maar problemen tegen... bah!

Over de problemen die door het karma veroorzaakt worden, bestaan nogal wat misverstanden, die in twee stromingen zichtbaar worden: het christelijk denken en het niet-christelijk denken.

De meeste mensen hebben het gevoel dat het karma een soort noodlot is waar je niet tegenop kunt. Het is dan als een soort straf voor misdaden uit een vorig leven, of een beproeving die opgelegd wordt om sterker te worden. Alles wat in dit leven onaangenaam is, maakt er in zulk denken deel van uit.

Er zijn ook mensen die hun moeilijkheden ervaren als de ondoorgrondelijke wil van God, die uit Liefde de mens beproevingen oplegt. Ook tegen die beproevingen kun je - en mag je - niet in opstand komen, hoe zeer je ook vergeefs probeert er het nut van in te zien.

De willekeur van het lot (waarom is de een rijk en gezond en leeft de

ander ergens waar oorlog en honger heerst?), het onontkoombare ervan en de machteloosheid van de mens ertegenover zijn de kenmerken van het denken over karma. Toch gaat de vergelijking met 'de vaat van gisteren' nog iets verder dan alleen het noemen van de oorzaak van het karma. Net als bij de troep in je huis die je bij het ontwaken tegenkomt en waarmee je met flink aanpakken op een gegeven ogenblikklaar bent, zo kun je ook met karmische problemen aan de slag - en als je klaar bent, zijn die problemen weg. Dan kun je onbelemmerd aan je levenstaak beginnen: het hoeden van de Schepping. Natuurlijk kun je niet helemaal alleen de hele Schepping hoeden. Je kunt er echter wel voor zorgen dat al jouw daden positief zijn - en meer is niet nodig.

Niet alle problemen in het leven hebben hun oorsprong in een vorig bestaan en niet alle problemen die uit een vorig bestaan voortkomen, zijn onderdeel van het karma. Wat dat betreft zijn de problemen die uit een vorig bestaan stammen en geen karma zijn, veel zwaarder dan de karmische problemen. Je kunt ze namelijk alleen kwijt raken door ze los te laten en dat is nu juist bij deze moeilijkheden buitengewoon zwaar. De oorzaak is iets dat anderen jou destijds aangedaan hebben en vaak zijn het angsten die daar het gevolg van zijn. Angst voor water, voor vuur, voor grote ruimten, voor kleine ruimten; angst voor seks, voor enge beesten of voor mensen in het algemeen. Wanneer er met zo'n angst niet meer gewoon te leven valt, spreekt men van 'fobie.' Een fobie te boven komen is ongeveer het moeilijkste wat een mens kan doen op mentaal gebied... (Overigens: een fobie hoeft niet per se uit een vorig leven te stammen; ellendige ervaringen in dit leven kunnen ook fobieën veroorzaken.)

De problemen die uit karma voortkomen, heb je altijd zelf veroorzaakt. Ze liggen uitsluitend op het terrein van *medemenselijkheid*. Ze zijn dan ook ontstaan door jouw eigen gebrek aan medemenselijkheid in een vorig bestaan. Zorgvuldigheid, vertrouwen, eerlijkheid, vriendelijkheid, acceptatie van andere, 'vreemde', eigenschappen of het inzien van de gelijkwaardigheid van alle mensen - het zijn allemaal eigenschappen die je nodig hebt om werkelijk een medemens te zijn en de Schepping te kunnen hoeden. Een gebrek aan een of meer van die eigenschappen bezorgt je problemen op die gebieden, net zo lang tot je inziet waar het bij jou om gaat. Dan heb je de lessen niet meer nodig en kun je aan je leven beginnen.

- - - -

Incarnatie

Wanneer een bevruchte eicel tot ontwikkeling komt, ontstaat er een lichaam: een nauwkeurige reproductie van de ouderlijke soort. Het is een gegeven dat voor alles geldt wat zich op aarde vermenigvuldigt door bevruchting - een element van het mannelijke paart zich aan een element van het vrouwelijke, waardoor een nieuw individu ontstaat. Daarin verschilt de menselijke soort dan ook niet van planten en dieren - het menselijk lichaam is zelfs dierlijk. Zijn skelet heeft hetzelfde aanzien als dat van andere zoogdieren, de huid is op dezelfde manier behaard, de bloedsomloop en het brein werken op dezelfde manier - biologisch gezien. De verschillen die er zijn tussen de biologische mens en de zoogdieren zijn niet groter dan de verschillen tussen andere zoogdiersoorten onderling.

Toch ervaren mensen zichzelf als wezenlijk anders dan de wereld die hen omringt - en het wezenlijke van dat anders-zijn ervaart men niet zozeer in gedrag of uiterlijk, maar in het *beleven van zijn eigen bestaan*.

Mensen kunnen denken en over hun gedachten praten. Ze kunnen naar iemand luisteren en zijn woorden begrijpen. Ze kunnen plannen maken en die uitvoeren. Ze kunnen een mening hebben en van mening veranderen wanneer er nieuwe gegevens tot hen doordringen. Ze kunnen musiceren en acteren en genieten van wat anderen voor hen doen. Ze kunnen een besluit nemen en zich daaraan houden - of niet. Ze kunnen een belofte doen en zich aan die belofte houden - of niet.

Datgene waar een mens zich essentieel onderscheidt van alle andere levende wezens is zijn geest. Wie geestelijk gehandicapt is, dat wil zeggen dat zijn lichaam een zodanig gebrek heeft dat zijn geest niet in staat is zich in het lichaam als mens te ervaren, kan daardoor niet als mens functioneren - ook al zou zijn lichaam volmaakt menselijk zijn. Mensen noemen zo'n gebrek dan ook liever een verstandelijke handicap, want de geest kan niet functioneren doordat hij zijn lichaam niet kan 'gebruiken'. Er zijn gehandicapten die een briljant verstand lijken te hebben (sommigen kunnen verbijsterende hoeveelheden gegevens onthouden) en er zijn niet-gehandicapte mensen die niet dan met zeer veel moeite iets kunnen onthouden. De handicap bevindt zich dan ook niet altijd in dat deel van het verstand waarmee men kennis verzamelt en bewaart, maar in de mogelijkheid tot het verwerven en toepassen van inzicht. Een verstandelijk gehandicapt mens kan soms wel van zijn ervaringen leren, maar hij kan geen inzicht ontwikkelen; hij kan bij voorbeeld niet een geestelijk leider zijn. Geestelijk normale mensen hebben de mogelijkheid om inzicht te verwerven allemaal wel - ook al zijn er buitengewoon weinig die van de mogelijkheid ook gebruik maken. Zij gedragen zich gehandicapt - maar hun gebrek is niet dat zij zich niet geestelijk kunnen ontwikkelen, maar dat zij het niet doen.

Ook de voortplanting van de mens gaat, biologisch gezien, op precies dezelfde manier als bij de zoogdieren. Ook geestelijk gehandicapte mensen kunnen zich meestal voortplanten, hoewel dit niet aan te raden is, omdat de lichamelijke afwijking die de geestelijke handicap veroorzaakt over het algemeen erfelijk is. Wanneer de zodanig gehandicapte mens kennelijk behoefte heeft aan seks is het daarom noodzakelijk dat zijn verzorgers bij hem het verwekken van kinderen (of het zwanger worden) voorkomen. Of er ook sprake kan zijn van een vaste relatie tussen geestelijk gehandicapten hangt af van de aard en de grootte van de stoornis; de kans dat seks bij een van de partners geweld opwekt, is niet denkbeeldig.

De mens onderscheidt zich uitsluitend van de hem omringende dieren doordat zijn geest hem stuurt. Lichamelijk is de mens een dier en hij plant zich dierlijk voort. Toch kun je, wanneer je al ervaring hebt met de ontwikkeling van kinderen, een geestelijke handicap al binnen een jaar na de geboorte vaststellen. De geest van een mens manifesteert zich namelijk al vanaf de geboorte door zijn reactie op Liefde. Bij een heel jong kind zijn die reacties nog subtiel en verschillen weinig van die van geestelijk gehandicapte kinderen. Daardoor wordt bij een oudste kind de handicap soms pas na een of meer jaren door de ouders ontdekt: zij kunnen het kindje niet met een ander kind vergelijken. Om dezelfde reden wordt bij een lichamelijk gehandicapt kind verwacht dat het ook geestelijk niet zal kunnen ontwikkelen - de signalen dat het kind geestelijk gezond is, zijn zo subtiel, dat het lichaamsgebrek ze lijkt te overstemmen.

Er is na de geboorte zo te zien geen aanwijsbaar moment waarop de geest zich met het lichaam verbindt. Toch moet er zo'n ogenblik - of periode - bestaan. Biologisch gezien is het immers ondenkbaar dat het geestelijk leven van de mens slechts een kwestie van evolutie is, omdat er dan ook diersoorten zouden moeten zijn die tekenen van zich ontwikkelend inzicht vertonen.

Wanneer na de geboorte de verbinding tussen geest en lichaam niet plaats vindt, moet die verbinding wel voor de geboorte ontstaan...

De verbinding van de geest met het lichaam vindt plaats op het moment van de conceptie. Zodra bij de vrouw een eitje bevrucht wordt, is het verbonden met een geest. Ook wanneer het op niets uitloopt, doordat er iets mis is met het vruchtje en een miskraam onontkoombaar is. De eerste drie

maanden voelt de incarnerende mens zich dan ook nog niet betrokken bij het nieuwe leven. Pas wanneer de zwangerschap drie maanden geduurd heeft en het dus duidelijk is dat de levenskansen goed zijn, gaat hij zich echt richten op het leven dat komen gaat. Dat wil niet zeggen dat het hem in die eerste drie maanden niets kan schelen wat er gebeurt. De verbinding met een nieuw leven is een plechtigheid, die de nieuwe mens doet verlangen naar zijn geboorte, zodat hij aan de slag kan. Wanneer het nieuwe lichaam dan niet levensvatbaar blijkt te zijn, is dat de oorzaak van verdriet om de onontkoombaarheid van de dood. Toch blijft hij verbonden aan het lichaam zolang het leeft, want alleen de lichamelijke dood kan die verbinding verbreken. Het is jammer dat niet iedereen dat weet. Wanneer men zich zou realiseren dat iedere bevruchting ook een incarnatie is, dan zou men heel anders omgaan met reageerbuisbevruchting en met door abortus verkregen 'experimenteel materiaal'...

Ouders en kinderen

Het zwanger worden is een hoofdstuk dat deel uitmaakt van een lang verhaal. Het verhaal begint bij de wens van het bewustzijn tot het ontstaan van mensen en het verhaal zal ooit eindigen bij de voltooiing van de wens van het bewustzijn. In de perioden die tussen het Begin en het Eind liggen, heeft de mens de opdracht de hoeder te zijn van dat deel van de Schepping waar hij mee in aanraking komt. Dat houdt in dat hij behoedzaam omgaat met alles en iedereen - ook met zichzelf. Behoedzaam is niet altijd hetzelfde als voorzichtig: wanneer een klein kind een snelweg oploopt, is behoedzaamheid een stuk steviger dan wanneer een geesteszieke troost nodig heeft.

Wanneer een vrouw zwanger wordt, komen er twee verhaallijnen bij elkaar. Twee individuen, ieder met hun eigen voorgeschiedenis, worden in elkaars leven geplaatst.

De moeder tijdens de zwangerschap

Het zou goed zijn, wanneer kinderen uitsluitend verwekt werden bij moeders die daar intens naar verlangen. Wie niet zeker weet of zij wel een kind wil en zwanger wordt, intensiveert alle problemen - zowel bij zichzelf als bij het kind dat op komst is. Ook wie een kind boven aan de verlanglijst heeft staan en zwanger wordt, kent diverse perioden van twijfel en afkeer; doordat de zwangerschap echter de vervulling was van een intense wens, zal de vreugde toch telkens weer de angst verslaan en het kind zal zich welkom weten.

Wat betreft het verlangen naar kinderen, is het verlangen van de vader ondergeschikt aan dat van de moeder. Hoewel beide ouders onontbeerlijk zijn voor het kind, is het voor zijn entree in deze wereld meer afhankelijk van de vreugde van de moeder dan van de vreugde van de vader. Hoezeer de vader ook naar het kind verlangt: wanneer de moeder twijfelt, kan het kind daardoor ernstige problemen oplopen.

Er is in de zwangerschap namelijk een periode waarin het nog ongebooren kind inzicht aangeboden krijgt in de problemen die het te wachten staan wanneer het zich zal willen zuiveren. Dat inzicht kan een grote schok betekenen, waardoor sommige kinderen angst ontwikkelen. Als dan de basishouding van de moeder ten opzichte van het kind niet positief is, vergroot dat de angst van het kind zozeer, dat er een hiaat ontstaat in de ontwikkeling van de aura (het energieveld om de mens heen). Een moeder die in het komende kind een vervulling van haar grootste wens gezien heeft, ontwikkelt door haar vreugde zoveel 'extra' energie dat de eventuele angst voor het leven bij haar kind geen nadelige gevolgen voor de ontwikkeling van de aura kan hebben. Die wordt dan voltooid met de energie van de moeder. Het is zelfs zo, dat wanneer de moeder aanvankelijk wat twijfelmoedig tegenover de zwangerschap staat, maar gaandeweg (in ieder geval vóór de bevalling) alsnog die diepe vreugde ervaart, de eventuele schade aan de aura alsnog hersteld wordt. Dat is iets wat de vreugde van de vader, hoe intens ook, niet kan bewerkstelligen.

De meeste moeders (± 80%) krijgen hun kinderen niet omdat zij dat zo graag willen. Ze krijgen ze omdat ze nu eenmaal getrouwd zijn, of omdat ze zich vervelen, of omdat hun vriendin er een gekregen heeft, of omdat het er zo volwassen uitziet, of, en dat is op mishandeling na het ergste wat kinderen kan overkomen, ze krijgen ze omdat ze passen in de carrièreplanning van hun ouders.

Abortus

Wie ongewenst zwanger is, heeft grote problemen. Het lijkt dan een voor de hand liggende oplossing om de zwangerschap af te breken, maar abortus is een schijnoplossing: het afbreken van een zwangerschap bezorgt de vrouw net zo veel moeite als het krijgen van een kind dat niet welkom is. Net zoals een kind voor de moeder een levenslange betrokkenheid betekent, zo betekent abortus een levenslange herinnering, vol schuldgevoelens. Daar komt dan nog bij dat het betreffende kind doodsbang wordt voor een eventuele nieuwe incarnatie en zal trachten die te voorkomen. Toch is het niet altijd een positieve oplossing het kind 'dan maar' te krijgen. Het is bij een ongewenste zwangerschap voor de moeder van het grootste belang om zorgvuldig de gevolgen van het afbreken van de zwangerschap en de gevolgen van het krijgen van een kind tegen elkaar af te wegen. Wanneer dan duidelijk wordt dat de moeder onoverkomelijke problemen zal krijgen wanneer het kind geboren wordt, dan moet zij voor zichzelf kiezen en de problemen van een abortus op de koop toe nemen. Ziet het ernaar uit dat het leven voor het kind onoverkomelijke problemen zal opleveren, dan moet zij kiezen voor het kind - en ook dan de problemen van een abortus op de koop toe nemen.

In verreweg de meeste gevallen zijn de te verwachten problemen bij een ongewenste zwangerschap niet onoverkomelijk, zodat het kind geboren kan worden.

Vrouwen die verkracht zijn, doen er goed aan om niet af te wachten of ze misschien zwanger geworden zijn. Wanneer zij zich zo snel mogelijk tegen een eventuele zwangerschap laten behandelen, houden zij hun problemen zo klein mogelijk (en zulke problemen zijn toch al veel groter dan iemand wie dat niet is overkomen zich kan voorstellen) en zitten niet hun hele bestaan opgescheept met de levende herinnering aan die ellendige ervaring.

Ook wanneer de verkrachter de eigen levenspartner is, doen vrouwen er goed aan het krijgen van kinderen te voorkomen.

De zwangerschap

Gedurende de eerste drie maanden is het nieuwe lichaam kwetsbaar. In de eerste weken kan zelfs een stevige verkoudheid van de moeder er al de oorzaak van zijn dat het vruchtje sterft - vaak wist de moeder dan nog niet eens zeker dat zij zwanger was en merkt alleen aan een wat heviger menstruatie dan normaal, dat er toch 'iets' aan de hand was. Naarmate de zwangerschap vordert, wordt het nieuwe lichaam sterker en na drie maanden kan het heel wat hebben voor het in gevaar komt. Wanneer er na drie maanden zwangerschap toch nog een spontane abortus (miskraam) komt, is er iets grondig mis met het lichaam van de moeder of - minder vaak - met dat van het kind. Het is altijd beter een dreigende miskraam te bestrijden met absolute bedrust en een heel streng dieet dan met medicijnen, omdat medicijnen (zelfs een 'onschuldig' aspirientje) altijd een verzwakkende werking hebben op de energie van het kind en dus ten koste gaat van de lichamelijke ontwikkeling ervan. Wanneer deze maatregelen niet voldoende zijn, moet het onvermijdelijke geaccepteerd worden - hoe intens triest dat ook is. Iedere vrouw die in verwachting is en het allerbeste voor haar kindje wil, moet zich strikt aan enkele dieetregels houden: *absoluut* geen suiker, alcohol, drugs, nicotine en chemische toevoegingen aan voedsel gebruiken. Als zij slecht slaapt of ziek is, mag zij alleen homeopathi-

sche middelen nemen en zelfs die heel spaarzaam gebruiken. Verder is het heel goed om veel vetrijk voedsel (maar - uitgezonderd eieren - geen *dierlijk* vet) te nemen, zoals noten, plantaardige oliën en zaden. Het verdient zelfs aanbeveling om voedsel niet meer in water te koken, maar in wat plantaardige olie te smoren. Tijdens de zwangerschap is patat met mayonaise (mits met plantaardig vet bereid) zelfs een aanrader!

De vader tijdens de zwangerschap

De aanstaande vader voelt zich over het algemeen machteloos ten opzichte van de situatie. Ook al heeft hij de zwangerschap zelf gewenst en verwekt, wanneer het kind begint te groeien, ervaart hij het steeds meer als een privé-kwestie van de vrouw en voelt hij zich buitengesloten. Hij kan maar moeilijk opgewonden raken door de prietpraatjes die hij moet aanhoren en het enige waar hij tamelijk zeker van kan zijn, is dat over enige tijd zijn nachtrust voornamelijk uit theorie zal bestaan. Zelfs de vader die meedoet met de voorbereidingen van zijn vrouw, inziet hoe zwaar haar leven af en toe is en alles in het werk stelt om de steun te zijn die zij nodig heeft, zelfs hij kan onmogelijk voelen hoe het kind groeit en steeds meer ruimte in beslag neemt, hij ervaart de fantasieën niet over de bevalling en hij ondergaat de hormonale verandering niet, die maakt dat zijn vrouw af en toe knap labiel is. Ook de meest ideale vader voelt zich soms een imbeciel met twee linker handen...

De meeste vaders (± 75%) zijn bepaald niet ideaal. Zij vinden alles best, als hun leven maar niet verstoord wordt. Zij ervaren iedere vraag om aandacht, iedere klacht over de lichamelijke situatie en iedere traan van hun vrouw als verstoring van hun droom: samen een leven leiden dat geen problemen kent. Eigenlijk willen zij helemaal geen kinderen, omdat het ongewisse van geslacht, uiterlijk, aanleg en gedrag een aanslag pleegt op hun voorstellingsvermogen en zij voelen zich beter bij 'je weet wat je hebt en niet wat je krijgt'. Als er dan toch een kind moet komen, dan willen zij een zoon. Niet alleen om mee te voetballen, maar omdat ze verwachten dat ze een jongen zullen kunnen hanteren. Meisjes zijn wezensvreemd, daar verlangen ze niet naar. Er komen allerlei vragen in hen op die zij niet stellen, want hun vrouw leeft in haar eigen wereldje en heeft slechts belangstelling voor zichzelf... Hun kameraden vertellen allerlei sterke verhalen vol seks, bloed en tranen en hoewel die verhalen komisch bedoeld zijn, versterken ze de onzekerheid.

Het kind tijdens de zwangerschap

Ieder nog ongeborn kind heeft het moeilijk. De geest van de incarnerende mens is niet kinderlijk, maar net zo oud als ieder ander schepsel. Alleen in de periode die een mens op aarde doorbrengt, is er sprake van geboorte, groei en dood, maar in de fasen voor en na dit leven is iedere mens net zo 'oud' als iedere andere mens. Het weten dat er een periode van onwetendheid, afhankelijkheid en zware lessen op komst is, vormt van tijd tot tijd een benauwende onzekerheid. Vooral naarmate de zwangerschap vordert en zij hun komende gezinsleden beter leren kennen, groeit bij veel 'aanstaande kinderen' de wens om niet te hoeven incarneren. Er zijn immers maar zo weinig ouders die opvallen door hun grote inzicht en hun intense Liefde...

Er zijn enkele veel voorkomende mogelijkheden die het voor de incarnerende mens bijna onmogelijk maken het nieuwe leven vol vertrouwen tegemoet te zien. Veel moeders zijn tijdens de zwangerschap bang. Bang voor het onbekende, bang om geen goede moeder te zullen zijn, bang dat haar man zijn egoïsme ook op het kind zal richten, bang dat ze in de steek gelaten zal worden. Al die angsten zorgen ervoor dat het kind zich niet welkom weet en dat vergroot zijn eigen angst. Het komt zelfs vrij dikwijls voor dat een kind daardoor besluit dat dit leven niet door mag gaan en al in de baarmoeder zelfmoordpogingen onderneemt. Vrijwel altijd mislukken die pogingen doordat het kind totaal van de moeder afhankelijk is, maar wanneer de angst voor het leven er echt diep in zit, kan het zijn dat het zijn pogingen na de geboorte voortzet.

Een ander probleem vormt de geforceerde zwangerschap. Wanneer een vrouw geen levenspartner heeft, maar wel per se een kind wil krijgen en zwanger wordt, weet de nieuwe mens weliswaar dat zijn moeder hem zeer gewenst heeft, maar hij weet ook dat er geen vader zal zijn. Dat houdt in dat er in zijn toekomst geen harmonie zichtbaar is, want alle problemen zal zijn moeder alleen het hoofd moeten bieden en hoe sterk zij misschien ook is: geen mens kan alleen de kracht opbrengen die over twee mensen verdeeld hoort te zijn.

De komende mens heeft een groot voorstellingsvermogen. Daarmee beleeft hij alvast allerlei problemen die zijn moeder later zal moeten oplossen en hij ontwikkelt een groot medelijden met haar. Zodra hij geboren is, zal hij dan ook proberen zijn moeder zo min mogelijk tot last te zijn - en onderdrukt daarmee allerlei ontwikkelingen die bij hem horen. Dezelfde houding van het kind tegenover zijn moeder ontstaat wanneer de vader sterft tijdens de zwangerschap van zijn vrouw, of wanneer hij haar in die periode in de steek laat. Wanneer de vader uit het leven van het kind verdwijnt als het al geboren is, ontwikkelt het die houding niet, doordat tijdens de geboorte de geest van de mens voor zijn ontwikkeling afhankelijk is geworden van zijn brein. Dan ontstaan er door die situatie problemen die vanuit het egocentrisme van het kind komen en ontwikkelt het een soort wrok tegen het bestaan.

Anders is het bij vrouwen en meisjes die per ongeluk zwanger worden. Dan is er niet alleen geen levenspartner, maar er is ook nog de schrik en de afschuw over de situatie. De meeste vrouwen die ongewenst zwanger zijn geworden, overwegen ernstig de mogelijkheid van een abortus. Die gedachten wekken zo'n intense angst op bij de nieuwe mens (ook al is zijn lichaam nog geen centimeter lang), dat hij daar niet meer overheen komt. Wanneer hij inderdaad 'weggemaakt' wordt, zal het heel lang duren voor hij weer een incarnatie aandurft. Als de abortus niet uitgevoerd wordt, brengt hij zijn angst mee het leven in en ontwikkelt wrok en wantrouwen ten opzichte van zijn verzorgers, of dat nu zijn natuurlijke ouders zijn of anderen.

Wanneer het leven van een aanstaande moeder door de zwangerschap in gevaar is gekomen, is het goed om de zwangerschap af te breken. Ook dan ontstaan er bij de komende mens weliswaar spanningen en angst, maar ook begrip: de mens in wording heeft inzicht in de motieven van zijn moeder tegenover hem. Wanneer om die reden abortus plaats vindt, zal hij zelfs nog lange tijd bij haar blijven om haar mentaal te steunen en mocht zij ooit weer zwanger worden, dan zal hij opnieuw trachten bij haar te incarneren.

Dit gebeurt ook bij een spontane abortus (miskraam) en wanneer het kind tijdens de geboorte sterft. Ook dan blijft de geest van het kind de moeder steunen en wanneer zij weer zwanger wordt, zal hij opnieuw bij haar incarneren.

De baby

Veel kinderen (± 30%) beginnen hun leven met een blessure. Ook wanneer de bevalling normaal verlopen is, hebben pasgeboren baby's nogal eens te kampen met hoofdpijn tengevolge van een lichte hersenschudding. Er komen ook wel ernstiger blessures voor, maar die worden over het algemeen door de aanwezige deskundigen opgemerkt en behandeld.

Aan die hoofdpijn is wel wat te doen: wanneer het kind huilt en er kan niets 'gewoons' aan de hand zijn, dan helpt het wanneer de moeder het kind tegen zich aanhoudt, terwijl ze met de ene hand het hoofdje bedekt en de andere hand ter hoogte van het naveltje houdt (dit kan zowel op het buikje als op het ruggetje). Zacht zingend of neuriënd stelt ze zich dan voor hoe er een energiestroom rondgaat vanuit haar eigen lichaam via haar handen naar het kind: vanuit haar kruin over haar rug naar haar stuitje, door haar buik naar de hand die op het middel van het kind rust, dan via het lichaam van het kindje door het hoofdje naar haar andere hand, via haar schouder en gezicht weer naar haar kruin. Totdat de kinderen een jaar of twaalf zijn, is deze 'behandeling' een ideale aanvulling op (of

vervanging van) eventuele medicijnen.

Is de moeder niet in staat om zo te handelen, dan kan iemand anders dat overnemen. Alleen hoeft het kind dan niet zo noodzakelijk tegen het lichaam van de volwassene aangehouden te worden; dat maakt alleen iets uit bij de moeder.

Huilen

Ook een gezonde baby die huilt, heeft daar altijd een reden voor. Hoofdpijn, buikpijn, honger (bij een baby is dat ook buikpijn), kou of hitte - het zijn allemaal akelige dingen voor zo'n klein mensje. (Een vuile luier is alleen dan de oorzaak van pijn wanneer de huid beschadigd is; verder maakt het een baby niet uit of hij schoon of vuil is...)

Veel moeders zijn bang om hun kindje te verwennen. 'Flink zijn,' zeggen zij die het kunnen weten, 'gewoon laten liggen - als er niks aan de hand is, gaat het vanzelf weer over!' En wanneer een 'huilbaby' van pure uitputting in slaap gevallen is, blijkt hun gelijk.

Wie zijn huilende baby als last ervaart, veroorzaakt bij het kind een gevoel van afgewezen worden. Dat gevoel veroorzaakt angst en die angst 'vreet' energie. Die energie moet ergens vandaan komen: wanneer er niemand is die het kind opneemt en probeert te troosten, wordt de energie van de angst onttrokken aan de ontwikkelingskracht van het lichaam. Hoe vaker die situatie voorkomt, des te groter wordt de angst van het kind om in de steek gelaten te worden en zoveel te meer energie wordt aan zijn ontwikkelingskrachten onttrokken.

In de eerste drie maanden na de geboorte wordt de aanleg van het afweersysteem tegen infectieziekten gevormd. Hoe meer een baby aan zijn lot wordt overgelaten, des te zwakker zal zijn weerstand zijn: ook al zou er later nog zo goed voor hem gezorgd worden, dan zou toch de basis van zijn weerstand zwakker zijn dan wanneer er direct van hem gehouden was.

- - - -

De menselijke geest

Wij zijn geschapen.

Dat houdt in dat er iemand bestaat of bestaan heeft, die kan scheppen: iets maken dat daarvoor nog niet bestond. Wij, mensen, kennen die bezigheid ook: wij scheppen muziek, schilderijen, beeldhouwwerken, verhalen en omstandigheden. Het kunstzinnig scheppen doen we bewust, het scheppen van omstandigheden meestal niet. Dat komt doordat omstandigheden, net als mogelijkheden en gedachten, abstract zijn; hun bestaan kan niet bewezen worden.

In het leven op aarde is er veel wat niet bewezen kan worden. In feite bestaat er niets wat een bewijs kan zijn, doordat ook een bewijs bewezen moet kunnen worden - en het bewijs daarvan, enzovoort.

Ook de wiskunde berust op axioma's: niemand kan bewijzen dat een rechte lijn de kortste verbinding is tussen twee punten - zelfs het bestaan van een punt kan niet bewezen worden.

Alles wat wij weten, alles waar wij onze wetenschap op laten rusten, alles waar wij over nadenken, werkelijk ons hele bestaan, is gebaseerd op een aangenomen stelling die niet bewezen kan worden.

Het 'bewijs' hiervoor is dat, wanneer men vanuit de theorie een natuurwet aangetoond en bewezen heeft, men toch altijd de praktijk nodig heeft om te zien of de nieuwe theorie ook met de werkelijkheid overeenstemt - en de praktijk heeft inmiddels aangetoond dat dit niet altijd het geval is. Er zit voor de mens niets anders op dan iedere theorie die hem interesseert te toetsen aan de praktijk, voordat hij hem 'bewezen' acht - en dan

nog is het van het grootste belang voortdurend te beseffen dat de mogelijkheid bestaat dat alles anders is dan het lijkt.

Voor de mens is de realiteit datgene wat hij met zijn zintuigen kan waarnemen, ook wanneer zijn medemensen zeggen dat het niet zo is. Wat hij ruikt, hoort, voelt of ziet, bestaat - en wie die ervaring niet heeft, mist een deel van de werkelijkheid, denkt hij. Toch kan hij niet bewijzen dat hij iets gezien, gehoord, geroken of gevoeld heeft, net zo min als dat iemand anders kan bewijzen dat dat niet zo is...

De mens is eraan gewend geraakt dat er medemensen bestaan die minder goed hun zintuigen kunnen gebruiken dan hijzelf. Daardoor kunnen zij niet alleen minder scherp horen of zien, maar ook minder goed weten wat er te horen of te zien is. Hij gaat er onbewust van uit dat iedere lichamelijke handicap een negatieve invloed heeft op de verstandelijke vermogens van de ander.

Wanneer hij niet bereid is zich in zijn medemens te verdiepen, ziet hij ook niet de overeenkomst van de anderen met zichzelf: als zijn eigen gehoor, gezicht of smaak wat achteruit gaat in de loop der jaren, vindt hij niet dat zijn verstand ook vermindert.

De mens ervaart zichzelf als enig centrum van het bestaan. Alles wat hij verneemt over de buitenwereld filtert hij door de blinddoek van wat hij voor zijn eigen mening houdt.

Wie in zijn leven ervaren heeft dat ouders liefdeloos zijn, verheft die ervaring tot norm - en wanneer hij later in aanraking komt met mensen die vinden dat ouders liefdevol horen te zijn, weet hij dat zij geen oog voor de werkelijkheid hebben.

Wie in zijn leven ervaren heeft dat je moet vechten voor je rechten, verheft die ervaring tot norm - en ieder die daar anders over denkt, is karakterloos.

De mens verheft iedere ervaring onmiddellijk tot norm, tot het tegendeel hem overweldigt. Voor dat overweldigende is heel wat nodig en meestal lukt dat dan ook niet.

Zo is de mens: zijn zintuigen tonen hem wat er is - de werkelijkheid is wat hij ervaart, punt.

Problemen ontstaan, wanneer mensen met verschillende werkelijkheden elkaar ontmoeten. Iedere mens draagt een heel sterke behoefte in zich om gelijk te zijn aan de ander en zoekt met al zijn kracht naar dat gelijk. Afhankelijk van zijn opponent tracht hij zijn eigen ervaringen of die van de ander zodanig te beredeneren, dat het toch hetzelfde blijkt te zijn. Wanneer dat niet lukt, daalt de waardering voor die ander.

De mens heeft de neiging diegenen het hoogst te waarderen, die identiek zijn aan hemzelf. Daardoor is hij dan ook geneigd zichzelf het hoogst te waarderen van alle schepselen - hij is immers de enige die volkomen zijns gelijke is?

Vanaf zijn geboorte ontmoet de mens echter uitsluitend medemensen die proberen hem om te vormen naar hun eigen model. Daardoor wordt zijn neiging tot zelfverheerlijking weggedrukt en vervangen door de behoefte aan waardering. Opvoeders maken daar gebruik van, door gewenst gedrag duidelijk te waarderen en ongewenst gedrag duidelijk af te keuren. Zo is de mens van nu ontstaan: generatie na generatie werd gekneed in een wanhopige poging van de ouderen om een mens weer 'goed' te krijgen.

Wie vrede heeft met zijn bestaan is goed.

De geest van de mens is dat deel van hem waarmee hij 'ik' ervaart. Bijna iedereen heeft in zijn jeugd ervaren dat zijn 'ik' niet deugt: vrijwel alles wat een kind uit zichzelf begint te doen wordt afgekeurd of tenminste verbeterd. Er zijn heel weinig ouders die zich blij tonen met de ontwikkeling van het kind, zonder zich er intensief mee te bemoeien. Wie weet nu nog dat opvoeden slechts voordoen is? Tenzij een kind zich in gevaar begeeft, hoeft het niet gecorrigeerd of

aangemoedigd te worden. De vragen komen vanzelf...

Zonder de geest te kennen is het onmogelijk totaal te bestaan en vrede daarmee te hebben.

Hoe leer ik mijn geest kennen? Wie of wat ben ik eigenlijk? Wat is bestaan, wanneer dat wat ik tot dusverre daaronder verstond het kennelijk niet is? En wat is vrede dan wel, behalve een gebrek aan oorlog? Wie zich deze vragen stelt, opent het kanaal waardoor inzicht stroomt. Niemand die wezenlijke vragen stelt, blijft zonder wezenlijk antwoord... en net zoals een wezenlijke vraag een wezenlijk antwoord oproept, roept een wezenloze vraag een wezenloos antwoord op.

Hoe leert iemand zijn eigen geest kennen?

Wie zichzelf kent, weet altijd wat hij doet en waarom hij dat doet. Wanneer je je eigen geest wilt leren kennen, is het dus van het grootste belang je telkens te realiseren waar je mee bezig bent - en vervolgens jezelf een eerlijk antwoord te geven op de vraag: "Waarom doe ik dit eigenlijk?"

Het is een eenvoudige oefening, maar tegelijk een van de zwaarste om te doen. De mens is er namelijk zo aan gewend om af te keuren en afgekeurd te worden, dat hij doodsbang is om afgekeurd te worden wanneer hij iets wezenlijks van zichzelf, aan wie dan ook, laat zien. Daardoor probeert hij, zelfs wanneer hij zichzelf wil leren kennen, alles te kleuren in acceptabele tinten. Wees er dus op voorbereid, dat je aanvankelijk je eigen motieven moet ontdoen van het vernisje dat de daden doet glanzen... Weet, dat er op deze wereld maar heel weinig mensen zijn met edele motieven voor hun daden - zelfs wanneer je iets doet om een ander te helpen, kun je je nog afvragen waarom je die ander wilt helpen!

Zo kun je na verloop van tijd enig inzicht in je eigen motieven (dus niet in die van anderen!) verwerven en als je over de schok heen kunt komen, wordt het tijd om jezelf te gaan accepteren. Zelfs al heb je ontdekt dat er helemaal niets aan je deugt, moet je dat accepteren... Accepteren van iets betekent niet automatisch dat je er tevreden mee bent, maar dat je beseft dat het bestaat, zonder dat je er ook een oordeel aan verbindt. Wie tevreden is met de situatie waarin hij verkeert, doet iets anders dan die situatie accepteren: in het ene geval is hij passief, in het andere geval is hij actief.

Mentale passiviteit blokkeert iedere ontwikkeling die kan leiden tot kennis van de geest: er overkomt de passieve mens van alles, maar hij hanteert de situatie niet.

Verliefdheid overkomt de mens; Liefde moet hij ontwikkelen.
Mijmeren overkomt de mens; denken moet hij ontwikkelen.
Reageren overkomt de mens; de situatie hanteren moet hij ontwikkelen.
Begrijpen overkomt de mens; inzicht moet hij ontwikkelen.
Blijdschap overkomt de mens; vreugde moet hij ontwikkelen.

Iedere mens die niet geestelijk gehandicapt is, heeft de volledige beschikking over alle mogelijkheden tot bestaan.

De geest van de mens is zijn wezen.
De mens wordt geboren met een karakter, waarmee hij zich kan aanpassen aan de mensen om zich heen. Dat karakter is als het ware een buffer tussen zijn 'dagelijkse zelf' en zijn geest: doordat het karakter ook in actie komt wanneer hij niet nadenkt, niet zelfbewust en niet positief is, kan zijn geest zich erachter schuil houden en inslapen, zonder dat iemand dat hoeft te merken.

De geest heeft maar één eigenschap: inzicht.

Het mooie van karaktereigenschappen is, dat ze alle tot inzicht leiden,

zodra men geleerd heeft ze bewust te hanteren.

Het moeilijkste van de weg naar het inzicht is het leren kennen, accepteren en loslaten van de eigen karaktereigenschappen. Doordat iedereen in zijn jeugd op zijn kop krijgt zodra hij de felle kanten van zijn karakter toont, is men zich ervoor gaan schamen en gebruikt een groot deel van zijn energie in zijn verdere leven met net te doen alsof hij niet 'zo' is.

Wanneer je jezelf wilt leren kennen, is het belangrijk dat je over jezelf geen vooroordeel inbouwt. De angst voor zelfkennis is zo groot, dat menigeeen begint met 'er zal wel niets van deugen' en daardoor iedere vorm van inzicht negatief bijkleurt - zodat het geen inzicht kan blijven. Je kunt jezelf alleen leren kennen door te letten op hoe je reageert op anderen. Niet andersom: hoe anderen op jou reageren heeft weliswaar heel veel met jou te maken, maar vertelt in feite meer over die anderen. Nu is het heel goed om belangstelling voor je medemens te hebben, maar wanneer je bezig bent met jezelf te leren kennen, is het beter om dan ook meer op jezelf te letten.

Het ego

Oorspronkelijk was de mens als alle andere engelen: een entiteit die zijn taak kende. Hij was zich helder bewust van zijn plaats in het Geheel en van zijn functie - en hij wist dat hij, zoals al het geschapene, onmisbaar was. Daardoor was hij voortdurend volkomen geconcentreerd op zijn eigen werk en ervoer de intense Vreugde die daar het gevolg van is. Aanwankelijk, toen er nog geen materie geschapen was, ervoer ieder Schepsel zichzelf uitsluitend als deel van het Geheel. Hij had geen besef van aantallen of mogelijkheden, hij was zonder vragen en daardoor ook zonder antwoorden. Het was een volmaakt bestaan: probleemloos en totaal opgaand in het Zijn.

In die periode waren de Schepselen nog niet in staat over zichzelf of over hun Schepper na te denken. Om ergens over te kunnen denken is het namelijk noodzakelijk dat je afstand kunt nemen van datgene wat je belangstelling heeft - en in de eerste periode van de Schepping waren de Schepselen zo totaal verbonden met hun afkomst en hun taak, dat zij er één mee waren. Toch was het de bedoeling dat zij uiteindelijk zelfstandig zouden kunnen functioneren. Daartoe werden zij voorzien van een etherlichaam, zodat zij voortaan een waarneembare gestalte hadden. Nu konden zij elkaar opmerken en leren dat er tallozen waren als zijzelf. In de volgende periode ontstonden de materiële werelden. Opdat op die werelden zich leven zou kunnen ontwikkelen, was het noodzakelijk dat de Schepselen zich via hun aandacht (die de scheppende kracht is) daarmee blijvend verbonden.

Toen de materie nog ijl was, verschilde het etherlichaam daar niet zo veel van. Degenen die tot taak hadden het ontstaan van werelden te hoeden, veroorzaakten met hun scheppende aandacht dat zij met hun taak verbonden bleven. Toen echter de materie zich verdichtte en verschillende mogelijkheden tot ontwikkeling zichtbaar werden, ontstond de noodzaak dat men zich 'specialiseerde' en zich richtte op de ontwikkeling van een bepaalde vorm van ontstaan. Daartoe moest men de mogelijkheden kennen en daar een keuze uit maken - en om een keuze te kunnen maken is het bestaan van onafhankelijk denken noodzakelijk.

Aan de vormgegeven geest, die wij 'engel' noemen, werd de Vrijheid geschonken. Vrijheid houdt in dat men niet alleen alle mogelijkheden om te handelen kan zien, maar er ook toe in staat is daar al dan niet een keuze uit te maken. Wie - door welke oorzaak dan ook - beperkt is in zijn Vrijheid, kan slechts een beperkt aantal van de mogelijkheden herkennen als *mogelijkheid tot handelen*. Hij kan de mogelijkheden welzien, maar hij is niet in staat ze te gebruiken.

Door de Vrijheid was men nu in staat *zich-zelf* te verbinden met het hoeden van de Schepping en daar een taak in te kiezen. Doordat de geest in wezen hetzelfde bleef: een vormgegeven deel van het Geheel, dat zich helder bewust was van zijn Oorsprong en zijn doel. De verzelfstanding

die de Vrijheid met zich mee bracht, veranderde daarin niets. In die periode ontstond de identiteit. Niet iedereen had meer dezelfde taak: er waren engelen die zich bezig hielden met de ontwikkeling van het universum en er waren engelen die zich bezig hielden met de ontwikkeling van een bepaalde plantensoort op een bepaalde planeet... Alle denkbare en ondenkbare ontwikkelingen die noodzakelijk zijn voor de ontwikkeling van een Schepping hadden hun eigen Hoeders. Iedere engel kreeg de naam die zijn taak aanduidde en het stadium in de ontwikkeling van die taak.

Viteindelijk ontstond de materiële dichtheid die wij kennen als onze belevingswereld. Nu waren etherlichaam en zelfstandigheid niet meer voldoende voor de engelen om zich met hun taak te verbinden: het werd noodzakelijk de Schepping vanuit de materie te hoeden. Daartoe verbond men zich met het lichaam van een diersoort, die in zijn evolutie zo ver ontwikkeld was, dat het brein zou kunnen gaan denken. Aanvankelijk voldeed dit wel. Toch was er een probleem: telkens wanneer iemand nadacht over zijn Afkomst of over zijn doel, raakte hij vanzelf los van het lichaam dat hij als 'werkplaats' gebruikte. Zonder dit lichaam kon hij echter de materie niet hanteren, zodat gezocht werd naar een mogelijkheid om zich blijvend met een lichaam te verbinden en in die toestand toch ook de geestelijke vaardigheden te kunnen hanteren, zonder 'los' te hoeven laten. Vanaf dat ogenblik incarneerde men op het moment van de conceptie, zodat het hele lichaam van de mens, met aura en etherlichaam, als het ware om de geest heen ontstond. Nu was de geest als het ware gevangen in zijn lichaam, dat hij pas zou kunnen verlaten wanneer het stierf. Het gevolg daarvan was dat men nu op een heel ander niveau moest gaan functioneren, omdat het hele leven nu vanuit een aarde-bewustzijn beleefd werd. Ook bleek de Vrijheid niet meer te functioneren, doordat het mens-dier dat de tijdelijke behuizing van de geest was, van nature uitsluitend in groepen leefde waarin zelfstandig denken niet gewaardeerd werd. Met het doel die beperkingen te kunnen overwinnen, zodat de mens voortaan zowel aarde-wezen als kosmische entiteit zou kunnen zijn en de kosmische krachten daarop zou kunnen richten waar ze nodig waren, werd de kracht toegevoegd die ego genoemd wordt.

De Schepping maakt deel uit van het Plan dat aan de vorming van de kosmos ten grondslag ligt. Het Plan houdt in dat de Energie waarmee de Schepping verwekt werd, eenduidig wordt. Zodra het Plan zichtbaar werd, kwamen alle mogelijkheden tot ontwikkeling binnen het Plan aan de oppervlakte. Doordat de Energie twee aspecten kent: positiviteit en negativiteit, kon het Plan zowel slagen als mislukken. Daarom werd aan het Plan het aspect 'Noodzaak' toegevoegd, waardoor alle ontwikkelingen noodzakelijk positiviteit zouden verwekken. Alle ontwikkelingen zouden herhaald worden, totdat zij in positiviteit hun voltooiing zouden vinden. Wanneer hierdoor het negatieve aspect van de Krachten opgeheven zou zijn, zou dit betekenen dat de Energie van het Geheel alleen nog positief zou kunnen werken.

Wie beseft dat alles wat bestaat een vorm van energie is, kan ook beseffen dat al die vormen waarin de energie manifest is, in wezen slechts tijdelijk zijn. Zodra een vorm ophoudt te bestaan - of dat nu door vernietiging, slijtage of ouderdom is - vloeit de nu weer ongevormde energie terug in het Geheel.

Het Geheel is als een oceaan.

Een oceaan functioneert als eenheid, hoewel hij samengesteld is uit talloze waterelementen - nog afgezien van alles wat niet water is en zich er toch in bevindt. Al het water vormt de oceaan; de oceaan is al het water.

Al de energie vormt het geheel; het geheel is al de energie.

Al de mogelijkheden vormen het geheel; het geheel is al de mogelijkheden.

Een druppel water uit de oceaan is zich niet bewust van het feit dat hij een druppel water is uit de oceaan; hij maakt deel uit van het geheel en beleeft hetzelfde als het geheel - hij is het geheel.

Een druppel water uit de oceaan kan pas van zichzelf bewust worden wanneer hij van de oceaan geïsoleerd wordt: dan kan hij aan zichzelf denken als individu; dan kan hij vergeten dat hij deel uitmaakt van het geheel.

Het ego is ontstaan doordat de mens zijn vorm kreeg als mens, zodat hij geïsoleerd werd van het Geheel, dat geen eigen vorm heeft. Het ego is de bindende kracht tussen het niet-gevormde Geheel en het gevormde aspect daarvan, dat de menselijke geest in een aarde-lichaam is. Het ego zorgt ervoor dat de geest tijdens zijn verblijf in een lichaam zichzelf als 'ik' kan blijven ervaren en andere schepselen als individu kan herkennen. Het ego is een noodzakelijk deel van de totale mens. Het zorgt ervoor dat de mens zelfstandig kan functioneren, zonder het contact met het Geheel te verliezen. Het vormt het 'zelf'-gevoel in het bestaan van de mens, zodat hij in staat is verantwoordelijkheid te dragen ten opzichte van zijn taak: het hoeden van de Schepping. Het ego voorkomt dat de mens zich als groeps-element gaat gedragen, wiens daden gericht zijn op het voortbestaan van de groep in plaats van het welzijn van de Schepping. Alles waar de mens zijn scheppende aandacht op richt, ontwikkelt zich. Wie zich dan ook met zijn ego bezighoudt, veroorzaakt met de scheppende kracht van zijn aandacht dat het ego zich ontwikkelt en groeit, waardoor het een onevenredig grote plaats gaat innemen in het bewustzijn van de mens. Daardoor ontstaan egocentrisme en egoïsme, die de blinddoeken en oogkleppen veroorzaken waardoor mensen elkaar niet meer kunnen begrijpen.

Doordat hij in wezen deel uitmaakt van het Geheel, maar door zijn vorm daarvan onderscheiden is, ontstaat in iedere mens het gevoel ontheemd te zijn. Wie dan ook nog vergeet waar zijn afkomst en zijn doel liggen, ontwikkelt onbegrip. Onbegrip is een negatieve vorm van energie, die afhankelijk maakt.

Het egoïsme van de mens doet hem streven. Streven naar macht: jij moet mij begrijpen, jij moet mij liefhebben, jij moet mijn behoeften bevredigen.

Het egoïsme van de mens is ontstaan uit angst en voedt zich met angst. Er is maar één angst: de angst om tekort te komen.

De mens is het meest eenvoudige schepsel op aarde. Geen enkel ander schepsel is in staat zich zo snel en gemakkelijk aan te passen aan veranderende omstandigheden. Wanneer zijn omgeving hem niet bevalt, verhuist hij. Wanneer zijn buurman hem niet bevalt, doodt hij hem. Wanneer zijn levenspartner hem niet bevalt, scheidt hij.

Voortdurend houdt hij zich bezig met het aanpassen van de omstandigheden aan zijn wensen. En als hij de omstandigheden niet kan veranderen, verandert hij zichzelf.

Het koesteren van zijn ego doet de mens niet alleen egoïstisch en egocentrisch zijn, maar ook altruïstisch en opofferend. Het doet de mens zoeken naar erkenning en beloning en het maakt de mens afhankelijk van

een oordeel.

In feite zorgt het egoïsme van de mens ervoor dat hij zich aanpast, ook wanneer zijn verstand hem zegt dit niet te doen...

Er bestaan geestelijke stromingen die zich onder andere richten op het loslaten van het ego. Nu is de enige manier om iets los te laten: je er niet méér mee bezighouden dan noodzakelijk is. Doordat de oefeningen waarmee beoogt wordt het ego te overwinnen al je aandacht opeisen, is het gevolg van dit streven het tegenovergestelde van het doel ervan: het ego wordt gevoed. Het resultaat is dat je als mens totaal uit balans raakt: òf je kunt jezelf niet meer als een 'ik' ervaren, òf je bent voortdurend bezig je 'ik-gevoel' weg te denken. Beide uitersten zijn een uiting van egoïsme...

Wie werkelijk de mens wil zijn zoals hij bedoeld is, moet geen aandacht schenken aan zijn eigen ego, noch aan dat van anderen. Hij oordeelt immers niet? Dus acht hij niemand waardevoller dan een ander - ook zichzelf niet. Dus acht hij ook niemand minder waardevol dan een ander - ook niet zichzelf. Elk aspect van de Schepping is even waardevol en belangrijk als ieder ander aspect en ieder aspect is de moeite waard om behoedzaam benaderd te worden.

- - - - -

Positief/negatief

Hoe men over positiviteit en negativiteit spreekt, heeft zelden iets te maken met wat het in feite is. Meestal noemt men datgene positief wat voordeel, vorderingen of vooruitgang tot gevolg heeft. Negatief is dan het tegenovergestelde: datgene wat nadeel, degradatie of achteruitgang tot gevolg heeft. Ook noemt men wel positief wat men als aangenaam, en negatief wat men als onaangenaam ervaart. In feite ziet men over het algemeen positief en goed als synoniemen, net zoals men negatief en slecht als twee woorden met dezelfde betekenis ziet. Positief en negatief zijn termen waarmee de manier genoemd wordt waarop men zijn problemen oplost.

Positiviteit lost problemen op; negativiteit veroorzaakt ze.

Positief

Niet alles wat goed is, is ook positief...

Positiviteit is de drijfveer van ons handelen, wanneer wij oorzaken en gevolgen trachten te overzien en onze problemen zodanig oplossen, dat onze oplossingen geen nieuwe problemen veroorzaken.

Een voorbeeld:

Er is een land waarin hongersnood heerst. Een ander land hoort daarvan en besluit om te hulp te komen. Men houdt een inzameling en zendt voldoende voedsel om de hele bevolking te voeden, tot er opnieuw geoogst moet kunnen worden.

Ieder weldenkend mens zal deze oplossing goed noemen. Maar is zij ook positief?

Hongersnood kan alleen vanuit een negatieve situatie ontstaan. Zelfs wanneer de oorzaak ervan uitsluitend in de weersomstandigheden ligt, dan is weliswaar de oorzaak van de misoogst niet negatief, maar wel het feit dat niemand, ook de getroffen natie niet, goed opgelet heeft en pas enigszins wakker werd, toen de toestand al rampzalig was.

Wanneer men nu voedsel zendt, hoeveel dan ook, doet men niets anders dan de negatieve toestand in stand houden. Op de televisie worden de etende

kindertjes getoond, iedereen is tevreden en men slaapt weer in tot de volgende schok.

Wanneer je hierop doordenkt, zie je in dat in feite niemand van buitenaf op een positieve manier kan helpen: wat buitenstaanders ook doen, zo lang de getroffenen niet zelf de juiste maatregelen nemen, verandert er niets wezenlijks. In feite veroorzaakt de hulp een nieuw probleem: de geholpen natie wordt afhankelijk van de oplettendheid van buitenstaanders.

Moeten wij dan werkeloos toezien hoe een groot deel van de wereldbevolking verkommert?

Het spreekt vanzelf dat iedereen die geroerd is door het leed van zijn medemens, of die nu in zijn eigen huis woont of in een ander werelddeel, er goed aan doet om te trachten het leed van de ander te verzachten.

Positief is dan dat je je hulp ter beschikking stelt en het aan de ander(en) overlaat om jouw bemoeienis al dan niet te accepteren. Is jouw hulp welkom, dan weet je dat je andermans problemen niet kunt oplossen, maar dat je slechts een tijdelijke steun kunt zijn.

Doordat het vragen om de hulp die ter beschikking gesteld is een heel andere vorm van bewustzijn vergt dan het consumeren van de hulp die zonder meer gegeven wordt, ontstaat er niet alleen geen afhankelijkheid van de hulp, maar groeit de mogelijkheid tot zelfstandig handelen - al is die helaas niet gegarandeerd:

Positief denken en handelen is gericht op het voorkomen en oplossen van negatieve situaties.

Een probleem is niet altijd negatief. Individuele problemen zijn zelfs altijd positief: ze hebben te maken met het leren hanteren en overwinnen van de eigen struikelblokken en met het accepteren van de struikelblokken in medemensen.

Positieve problemen

Aangezien positieve problemen meestal met het omgaan met mensen te maken hebben, is het voor het oplossen ervan noodzakelijk om mensenkennis op te doen. Nu ligt het voor de hand om dan eerst jezelf te leren kennen, maar verreweg de meeste mensen zijn toch al niet in staat zich in een ander te verplaatsen, zodat, wanneer zij 'op zoek gaan naar zichzelf', hun egocentrisme verstart tot egoïsme. Daarbij komt nog, dat het veel minder bedreigend is om iets te weten te komen over de mens in het algemeen, dan te leren over de 'nare' eigenschappen van jezelf.

Negativiteit

De mens heeft de neiging zichzelf als middelpunt van het leven te zien en dat zo te houden. Alles wat hij beleeft, beleeft hij vanuit zichzelf; alles wat hij verneemt, betreft hij op zichzelf; alles wat een ander overkomt, vergelijkt hij met wat hemzelf is overkomen - of, als dat niet het geval is, wat iemand is overkomen die hij kent.

Het forceren van de eigen persoon naar het centrum van het bestaan is de oorzaak van alles wat negatief is, vanaf het begin van de Schepping.

Wie leeft terwille van zichzelf, zal zich vaak vergissen in zijn medemens, want in iedereen die hij ontmoet, projecteert hij zichzelf en hij dicht de ander zijn eigen eigenschappen toe. 'Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten.'

Negatief is beslist niet een ander woord voor 'slecht', ook al wordt de term wel vaak zo opgevat. Vanuit een negatief streven kunnen heel goede zaken voortkomen!

Een voorbeeld: iemand heeft als (negatief) levensdoel in alles wat hij aanpakt, de beste te zijn. Zo iemand kan een zegen voor de mensheid zijn, wanneer hij zijn krachten richt op b.v. het ontwikkelen van nieuwe medicijnen tegen kanker.

Negativiteit is de stuwkracht die de mens tot zijn besluiten brengt. 'Goed' en 'slecht' is het oordeel dat gehecht wordt aan daden en de gevolgen daarvan.

De grote invloed van negativiteit op het leven van de mens zorgt ervoor dat hij voortdurend op zijn hoede is: negativiteit herkent geen positiviteit. Negativiteit herkent wel goed en slecht, zodat de mens vrijwel al zijn ervaringen onder die noemers tracht te brengen. Daarbij probeert hij te voorkomen dat hij 'slechte' ervaringen opdoet en streeft naar goede. Heel vaak is dan 'goed' een ander woord voor 'aangenaam' geworden.

Vanuit een negatief levensdoel streeft de mens naar applaus: de ultieme vervulling van zijn behoeften. Het is dus heel gemakkelijk om vrienden te maken, wanneer je van die behoefte gebruik maakt. Een paar bewonderende opmerkingen doen wat dat betreft wonderen... Dat een vriendschap die hierop gebaseerd is, uitermate kwetsbaar is, spreekt vanzelf.

Oordelen is negatief

Door een oordeel uit te spreken of te bedenken, veroorzaak je problemen: een oordeel verstart de innerlijke groei van degene die oordeelt. Een oordeel is het eind van een periode; mocht degene die beoordeeld werd, veranderen, dan is de beoordelaar toch geneigd de nieuwe gegevens zodanig te interpreteren, dat ze in zijn oordeel passen. Een oordeel bezorgt de beoordelaar oogkleppen, zodat hij niet meer goed om zich heen kan kijken - zowel zijn uitzicht als zijn inzicht worden sterk door het oordelen beperkt.

Willen is negatief

Wanneer je iets wilt, veroorzaak je een probleem: hoe krijg ik voor elkaar dat er gebeurt wat ik wil?

Wanneer je iets niet wilt, veroorzaak je een probleem: hoe krijg ik voor elkaar dat er niet gebeurt wat ik niet wil?

De wil is de degeneratie van het vermogen van de mens om te accepteren. Acceptatie is een daad die geen eisen stelt. Het willen is een daad die uit eisen bestaat...

Veel mensen verwarren de term 'willen' met 'plannen maken'.

Het maken van een plan is positief, wanneer het tot doel heeft de hoeveelheid positiviteit in de wereld te vergroten. Dat hoeft niet te betekenen dat een plan alleen dan positief kan zijn, wanneer het een 'esoterisch' doel heeft; een plan voor een vakantie is ook positief: wanneer het plan slaagt, hebben alle betrokkenen een heerlijke tijd en rusten geestelijk goed uit. Alle plannen die tot doel hebben een toestand te verbeteren, zijn positief. (Dat niet al zulke plannen ook inderdaad verbetering tot gevolg hebben, doet aan de kwaliteit van het plan zelf niets af!)

De aard van de wetenschap is negatief

Wanneer iemand op een gegeven stuit waarbij hij vraagtekens voelt opkomen, gaat hij op zoek naar antwoorden. Dat is een positieve houding, waarbij het inzicht van de mens ten opzichte van zichzelf en de Schepping enorm kan groeien. Gedurende zijn hele leven kan de mens zijn vragen stellen, op zoek naar de antwoorden die hij nodig heeft.

Zoals bij zoveel positieve gegevens is de mens ook in het stellen van vragen 'doorgeslagen' naar het negatieve. Door te gaan zoeken naar antwoorden op vragen die niet aan de orde waren, raakte men de betrokkenheid bij die antwoorden kwijt en in de aldus ontstane kilte kon men de meest afgrijpselijke methoden volgen om een antwoord te forceren.

Een van de meest negatieve terreinen van 'onderzoek' is wel dat van de geneeskunde. Het is waar dat er heel veel goeds uit voortgekomen is - en als 'goed' een synoniem was voor 'positief' dan zou er geen enkel probleem op dat gebied zijn - maar wanneer men bereid is, over lijken te gaan om zijn doel te bereiken, is er van het oplossen van problemen geen sprake meer.

Schaamte is negatief

Wie zichzelf beschouwt, ontdekt feiten waarvan hij graag zou willen dat ze niet bij hem hoorden. Wie zich daarover schaamt, verbindt zich met het oordeel 'slecht'. Hij kan die eigenschap dan niet meer beter leren kennen, want hij wijst hem af. Positief is dan om naar die eigenschap te kijken alsof het een ander aangaat, zodat er enige afstand voelbaar is. Dan wordt het mogelijk om oorzaken en gevolgen in het leven met betrekking tot die eigenschap te leren kennen.

Wanneer je in staat bent de motieven achter je handelingen te herkennen, kun je ook ontdekken wat de oorzaak is van die motieven. Pas dan, wanneer je de oorzaak van de motieven achter je handelingen herkent (en daardoor jezelf hebt leren kennen), kun je jezelf ook begrijpen. En wanneer je jezelf kent en begrijpt, ben je in staat om ook medemensen te kennen en te begrijpen: je hebt inzicht ontwikkeld in de menselijke geest.

Ergens tegenop zien is negatief

Iedereen moet wel eens iets gaan doen waarbij hij moeilijkheden voorziet. Men is dan geneigd die problemen in allerlei vormen te bedenken, waardoor het nu - het ogenblik waarop men zich nu bevindt - zwaarder wordt, dan wanneer men die problemen losgelaten had. Hoe meer aandacht de verwachte problemen krijgen voordat ze er zijn, des te zwaarder wordt het ogenblik waarop men ze bedenkt. Er ontstaat angst, waardoor men dan weer geneigd raakt, de verwachte problemen te omzeilen... Kortom: het leven wordt er zwaar door, terwijl er nog niets aan de hand is.

Wanneer je problemen voorziet, is het positief om ze even te bekijken en vervolgens te denken: "Ja, zo zou het kunnen gaan, maar het zou ook wel heel goed kunnen gaan" en dan helpt het om de verwachte gebeurtenis in gedachten vlekkeloos te laten verlopen. Daarna moet je er geen aandacht meer aan schenken: alles meldt zich vanzelf wanneer het zover is!

Opvoeden is negatief

Alleen degene die de kinderen die aan hem zijn toevertrouwd, accepteert, voorkomt de problemen die met het opvoeden gepaard gaan. Opvoeden is het aanpassen van de groeiende mens aan de maatschappij zoals die geworden is... Hoe meer energie gestoken is in de opvoeding van een kind, zoveel te meer problemen brengt het mee zijn volwassenheid in. Hij is getraind in de rondedans 'hoe hoort het' van zijn cultuur, hij heeft leren acteren, maar hij weet niet meer wat echt is in zijn medemens. Wie kinderen kan accepteren zoals ze zijn, ook al zijn ze vaak 'moeilijk', beperkt zich tot het tonen van de mens, namelijk zoals hij zelf is. Hij grijpt alleen in wanneer het kind zichzelf in gevaar brengt, of wanneer het door zijn gebrek aan overzicht zichzelf benadeelt. Wanneer het kind erom vraagt, of wanneer een ingreep noodzakelijk is, legt hij zo goed mogelijk uit wat de oorzaak en het doel zijn van zijn handelingen.

Ongevraagde hulp is negatief

Tenzij iemand niet in staat is om hulp te vragen, is het negatief om zonder meer te helpen wanneer je vindt dat iemand jouw hulp nodig heeft. De mens is een zelfstandig levend wezen en wanneer hem hulp verleend wordt zonder dat hij daarom gevraagd heeft, wordt hij in zijn zelfstandigheid afgewezen. Geen enkele eigenschap wordt zo als hinderlijk ervaren als opgedrongen hulpvaardigheid!

Hoop is negatief

Wie vervuld is van hoop, heeft geen oog voor het heden. Wanneer het heden je niet bevalt, kun je twee dingen veranderen: jezelf en/of de omstandigheden. In beide gevallen zijn de resultaten van de verandering pas later merkbaar en tot zo lang zit er niets anders op dan af te wachten... Afwachten is iets anders dan niets doen: afwachten houdt in dat je je aandacht aan iets anders schenkt dan aan datgene wat je in werking gezet hebt en waarvan de gevolgen nog niet zichtbaar zijn. Zo blijf je voortdu-

rend actief in het heden, dat wil zeggen in het ogenblik waarop je leeft. Hoop is altijd gericht op de toekomst en hoe langer de vervulling ervan uitblijft, des te mooier wordt die in de fantasie van de mens. Zelfs al gebeurt op den duur precies datgene waarop je gehoopt had, dan toch valt die vervulling tegen. Wat je namelijk in je toekomstbeeld niet kunt aanbrengen, is het gevoel dat je dan zult hebben.

Hoop kleurt alles roze, ook je eigen persoonlijkheid.

Wie een plan goed doorgedacht heeft, de acties ondernomen heeft om het in werking te stellen en, zolang hij daaraan nog niet verder kan werken, zich met iets anders bezighoudt wat zich op dat ogenblik voordoet, wordt nooit teleurgesteld: doordat hij niets hoopte, is iedere uitkomst goed. Kortom: je doet wat je kunt en voor de rest zie je vanzelf wat ervan komt.

Het komt nogal eens voor dat een relatie tussen levenspartners niet aan de verwachtingen voldoet. Meestal is een deel van de oorzaak daarvan gelegen in de hoop op verandering in de ander...

Wijsheid is negatief

Wijsheid bestaat uit de conclusies die men uit ervaringen getrokken heeft: eigen ervaringen en 'tweedehands' ervaringen. Wijsheid is daardoor altijd egocentrisch gericht en hij, wiens wijsheid geraadpleegd wordt, moet altijd naar binnen, naar zichzelf, kijken. Wijsheid is gevuld met waarheid en vergissingen, maar wie wijs is, kan er slecht tegen dat zijn vergissingen genoemd worden.

Een wijze wil zijn wijsheid voortdurend 'delen', ook wanneer daar niet om gevraagd wordt. Hij ziet hoe de anderen dezelfde fouten maken als hij in het verleden en hij wil niets liever dan ze de moeite besparen daar op eigen kracht achter te komen.

De meest negatieve vorm van wijsheid is die welke uitsluitend uit boeken komt. Zelfs boeken die de weg tot inzicht beschrijven kunnen tot grote problemen leiden, wanneer de lezer na het lezen ervan zich gaat gedragen alsof hij de wijsheid in pacht heeft. Halfbegrepen onderwerpen past hij aan zijn wijsheid aan en hij verkondigt dit alsof er geen andere wijsheid mogelijk zou zijn.

In het land der blinden is eenoog koning - en zo lang de koning blijft inzien dat hij veel informatie niet kan opnemen, is hij een uitstekende leider.

- - - -

Wie vrede wil, moet geen oorlog voeren

Iedereen die ouder is dan achttien jaar en niet geestelijk gehandicapt, is persoonlijk verantwoordelijk voor de gevolgen van zijn daden. Er is niemand die die verantwoordelijkheid kan overnemen of op wie hij die verantwoordelijkheid kan afschuiven, hoe moeilijk de situatie ook is. Hij mag geen bevelen opvolgen, want er is niemand die de bevoegdheid heeft om bevelen te geven...

Oorlog is een situatie waarin niemand doet wat hij werkelijk wil. Dat houdt in dat iedere betrokkene zich in een afschuwelijke situatie bevindt: zijn eigen waarde vertrappend, zijn medemens ziend als object van een woede die in feite de zijne niet is en zich voortdurend 'rechtvaardigend' door te bedenken dat hij iets verdedigt dat aangevallen

wordt.

Iedereen die wel eens iemand gedood heeft, of deel uitgemaakt heeft van een opgewonden massa, kent de kracht die die situatie hem oplevert. Wie iemand doodt, krijgt het gevoel van wezenlijke macht, een gevoel dat enerzijds stuwend werkt en een haast mystieke ervaring lijkt, maar anderzijds - en gelijktijdig - een grote minachting opwekt voor alles wat leeft, ook voor het eigen leven.

Diezelfde gevoelens ontstaan wanneer twee of meer mensen (er is geen maximum) zich met elkaar verbinden om een negatief doel te bereiken. De stuwkracht en de minachting voor het leven zorgen ervoor dat het doel ten koste van alles bereikt moet worden - men gaat uiteindelijk over lijken 'als dat noodzakelijk is' en offert er desnoods zijn eigen leven voor op. Soms is het gemeenschappelijke doel vaag en duurt kort, zoals bij voetbalwedstrijden, waar een vijand verslagen moet worden. Men ontziet niets en niemand, totdat men weer alleen is en naar huis gaat. Wie zo iemand spreekt, krijgt geen antwoord op de vraag naar de oorzaak van zijn gedrag, ook al wordt nog zo gezocht in de persoonlijke omstandigheden. Ook bij demonstraties, bij inzamelingsacties - bij welk streven dan ook - kan men de omslag zien waarbij de individu zijn individualiteit verliest en zich laat meevoeren door de massa, waar hij dan een willoos onderdeel van geworden is.

Bij mensen die gezamenlijk, dus in elkaars aanwezigheid, een gemeenschappelijk doel nastreven, vindt in de aura een verandering plaats. De begrenzing van de aura vervaagt, zodat de energieën van de ene aura gemakkelijk kunnen overvloeien in de andere. Wanneer bij alle betrokkenen de aura zo openstaat, vermenigvuldigt zich de kracht van de wervelende energie, zodat iedere individu veel meer energie ter beschikking staat dan wanneer hij alleen zou staan in zijn streven. Die extra hoeveelheid energie zorgt ervoor dat het doel bereikt kan worden en zelfs sneller en grootser dan de opzet was. Het is een verschijnsel dat altijd 'werkt', of het doel nu negatief of positief is. Iedereen die wel eens een concert heeft gegeven of bijgewoond, kent de positieve werking van zo'n samenzijn: op een gegeven moment ontstaat er contact tussen de speler(s) en het publiek en vanaf dat ogenblik speelt men beter en geniet men intenser; men voelt zich als het ware boven zichzelf uitgetild.

Alleen wie gekomen is om kritiek te leveren, onttrekt zich aan de eenheid. Zijn aura blijft gesloten, hij 'houdt afstand'. Het is echter vrij moeilijk om niet bij het gebeuren betrokken te raken. Wie zich niet wil laten meeslepen door wat er gebeurt, moet voortdurend wakker zijn en zijn hersens houden bij wat hij wil.

Het verschijnsel van de zich vermenigvuldigende krachten bij gemeenschappelijke inzet is bedoeld om het de mens eenvoudiger te maken wanneer hij zich verbindt met anderen in zijn streven naar het goede en om hem daarin meer vreugde te doen ervaren, want gemeenschappelijke vreugde vermenigvuldigt zich: 'Gedeelde vreugde is dubbele vreugde.' Zoals alle mogelijkheden in de Schepping kan ook dit vermogen negatief gebruikt worden. De Krachten werken niet selectief, maar universeel. Pas wanneer de eenheid door alle mensen, zonder uitzondering, nagestreefd wordt, houdt die Kracht op te functioneren. Dan is er een andere Kracht die in werking treedt. Die Kracht tilt de gehele mensheid boven zichzelf uit, zodat deze wereld werkelijk weer een paradijs genoemd kan worden.

Wie een medemens doodt, neemt in zijn aura - tijdelijk - de levenskrachten op van zijn slachtoffer, zodat hij het gevoel krijgt dat hij sterker, slimmer, groter, kortom: 'echter' is dan ooit tevoren. Hij is dan ook onmiddellijk verslaafd aan dat gevoel, al zal hij het waarschijnlijk niet direct met de moord in verband brengen. In tijden van oorlog treedt dan een werking op van twee negatieve krachten, namelijk die van het vermenigvuldigen van de kracht door het gemeenschappelijk streven en het overwinningsgevoel bij het maken van

slachtoffers. In verhalen over oorlogen komen die elementen steeds naar voren: over de grote kameraadschap binnen het leger en over de intense drang om de vijand te vernietigen. Daardoor wordt de oorlog in tijden van vrede weliswaar gezien als iets dat koste wat het kost vermeden moet worden (men gaat over lijken om een oorlog te voorkomen), maar waarnaar door degenen die er ooit bij betrokken zijn geweest, toch terug verlangd wordt. 'Ondanks alles was het toch een mooie tijd...'

Wie werkelijk vrede wil, moet zelf geen oorlog maken. Dat houdt in, dat hij zich op geen enkele wijze moet verbinden met iets dat verband houdt met oorlog. Geen dienstplicht vervullen, geen wapen dragen, geen aandacht schenken aan negativiteit - ook niet, wanneer die negativiteit niet rechtstreeks met oorlog te maken heeft.

Een vooralsnog utopische gedachte:

Wanneer alle soldaten weigeren nog langer bij de strijd betrokken te zijn, is het vanzelf vrede. Officieren kunnen dan wel bevelen om de 'deserteurs' neer te schieten, maar aangezien alle manschappen zojuist geweigerd hebben ooit nog waar dan ook voor te vechten, zullen ze dat zelf moeten doen - en zelfs een officier zal dan inzien, dat dit onbegonnen werk is.

Bovendien: wanneer alle soldaten de oorlog verlaten, treedt bij hen de vermenigvuldiging van krachten door gemeenschappelijk streven op, zodat ze in staat zullen zijn om vol te houden, ook tegen de publieke opinie in.

Ook bij degenen die (ook zonder dat ze deze woorden gelezen hadden) al pacifistische gedachten ontwikkeld hebben, komt steeds de vraag op: maar wat doe je, als je persoonlijk aangevallen wordt, of wanneer men je vrouw of je kind aanvalt? Of wanneer, zoals in de tweede wereldoorlog, de vijand je eigen land en stad binnenvalt? Moet je je dan niet verdedigen? Het antwoord luidt: nee. Ook verdedigen is een vorm van geweld en dus negatief, hoe begrijpelijk de reactie ook is. Zelfs een discussie ontaardt in geweld, zodra men ophoudt met te trachten elkaars gedachten te begrijpen en begint met het 'spel' van aanval en verdediging. Net zo goed als dat het begrijpelijk is wanneer iemand die zich aangevallen voelt zich gaat verdedigen, is het begrijpelijk wanneer men degenen die dat niet doen, lafaards noemt. In deze maatschappij, waarin men gewend is aan geweld en er waardering voor heeft, gebruikt men vele synoniemen voor lafaard als het gaat over iemand die weigert geweld te gebruiken of zich iets aan te trekken van degenen die geweld hanteren. De vergissing is deze: men is zo gewend aan het hanteren van en buigen voor geweld, dat men het niet-meedoen daarmee interpreteert als een gebrek aan karakter. Toch is er veel meer moed voor nodig om vol te houden tegen de publieke opinie in dan om je er mee te conformeren. Met andere woorden: wie niet huilt met de wolven in het bos, heeft meer karakter dan de wolven zelf!

Het is in onze maatschappij onmogelijk om niet van tijd tot tijd geconfronteerd te worden met geweld. Het is ook niet goed om net te doen alsof negativiteit niet bestaat, want dat is jezelf voor de gek houden. Nu is het een kosmisch gegeven, dat alles wat aandacht krijgt, zich ontwikkelt. Ook dit verschijnsel werkt niet selectief, maar universeel. Dat betekent dat alles groeit, waar je over nadenkt. Verneem je dus iets over strijd in de wereld en ga je daar over nadenken, dan ben je door je gedachten erbij betrokken en ben je er mede oorzaak van dat die negativiteit zich verder ontwikkelt...

Negativiteit voedt zich met de energie die de aandacht van de mens ontwikkelt. Het enige wat je kunt doen om het te bestrijden, is dan ook: er geen aandacht aan schenken.

Alles wat aandacht krijgt, groeit

Er zijn vele boeken volgeschreven over de kracht van positief denken. Inderdaad: wanneer je je aandacht richt op dat wat goed is en in je fantasie datgene wat niet goed is verandert, ontwikkel je grote positieve krachten, die veel tot stand kunnen brengen. Wat echter slechts zeer zelden beschreven wordt, is het gevaar van het aandacht schenken aan wat verkeerd is. Wie energie zendt naar mensen in nood, vergroot hun nood in plaats van die te verkleinen, zoals de bedoeling was. Wie met de Kracht van zijn gedachten wil werken, moet die Kracht kennen en begrijpen, wil hij geen ongelukken veroorzaken. Nu is het gelukkig niet zo, dat wie die Kracht niet begrijpt, voor alle zekerheid maar moet ophouden met denken. Hij mag alleen zijn gedachten niet gebruiken met het doel iets ermee te veroorzaken.

Dit is de Kracht:

De Schepper heeft het Heel-Al veroorzaakt door Zich voor te stellen hoe alles zou moeten beginnen om het Plan tot een goed eind te kunnen brengen. De Kracht van ZIJN voorstellingsvermogen heeft materie doen ontstaan en daar vorm aan gegeven. Wij en alles om ons heen zijn dus werkelijkheid geworden voorstellingen. Toen HIJ Zich de mens voorstelde, heeft HIJ zoveel mogelijk van ZichZelf in die voorstelling geplaatst. Dat houdt in, dat de mens óók een scheppend voorstellingsvermogen gekregen heeft. De mens is dat al lang geleden vergeten, maar gebruikt het nog steeds, zij het onbewust.

Alles in deze zichtbare wereld is een gevolg van hoe de mens zich zijn wereld voorgesteld heeft...

Wie eerlijk durft te zijn tegenover zichzelf, weet dat hij in feite zijn eigen leven in de hand heeft. Wie graag lijdt, heeft voortdurend problemen - en als ze niet vanzelf komen, maakt hij ze. Wie daarentegen vertrouwt op de Almachtige en weet dat, wat er ook gebeurt, hij alle kracht krijgt die hij nodig heeft, die vindt ook in de donkerste tijden lichtpuntjes, zodat hij kan blijven lachen. Je kunt het gegeven van deze Kracht heel goed hanteren in je eigen leven. Telkens wanneer je nadenkt over jezelf, ga je met je voorstellingsvermogen vanuit de gegevens van vandaag de gegevens van de toekomst vormen. Je stelt je dus nauwkeurig voor, hoe je leven gaat zijn. Daarbij is het noodzakelijk dat je uitgaat van de bestaande situatie. Ook kun je er niet in betrekken dat mensen uit je omgeving veranderen, want je kunt alleen je eigen gegevens scheppen, niet die van een ander. Wanneer je dus in een slechte situatie bent doordat bijvoorbeeld je ouders je mishandelen, is het zinloos om te fantaseren hoe het zou zijn wanneer je ouders lief voor je zouden zijn - dat verandert niets aan de werkelijkheid. In zo'n situatie is het zinvol om je voor te stellen hoe je, ondanks die situatie, toch sterk blijft en je goede kwaliteiten ontwikkelt, zodat je later al je capaciteiten kunt benutten. Telkens weer bedenk je de weg waarlangs jij je leven op de juiste - en dus vreugdevolle - manier kunt leiden. Deze manier van scheppen geeft verbluffend sterke gevolgen: het maakt je tot een persoonlijkheid die niet kapot te krijgen is, wat er ook gebeurt. Natuurlijk kun je met deze manier van leven niet voorkomen, dat er problemen ontstaan. Je hebt ook te maken met medemensen, je kunt bij hun

problemen betrokken raken, er kunnen rampen gebeuren die niet te voorzien zijn, je kunt ziek worden of gehandicapt raken, kortom: je bent met scheppend denken niet in staat om gebeurtenissen uit te sluiten. Je bent echter wèl in staat om telkens weer vanuit de gegevens van vandaag de gegevens van morgen en later te vormen, door je steeds intens voor te stellen op welke manier het goed zal gaan. Ondertussen neem je in je dagelijks leven natuurlijk ook maatregelen die er voor zorgen dat je wensen ook vervuld kunnen worden: wanneer je in de toekomst een boek wilt schrijven, is het reuze verstandig om nu alvast te leren lezen...

Alles wat aandacht krijgt, ontwikkelt zich. Dat geldt ook voor vervelende zaken, zoals zorgen. Wanneer je voortdurend over je zorgen nadenkt, worden ze alleen maar groter. Uiteindelijk bestaat dan je hele leven alleen nog maar uit problemen en raak je overspannen.

Er zijn twee soorten problemen: problemen die je kunt oplossen en problemen die je niet kunt oplossen.

Problemen van anderen kun je in geen geval oplossen. Je kunt hoogstens iemand die daarom vraagt met raad en daad bijstaan - maar geen mens kan voor de ander een probleem uit de wereld helpen... dat moet hij zelf doen.

Als je een probleem hebt, is het dus verstandig om eerst eens te kijken tot welke categorie (oplosbaar of onoplosbaar) het hoort. Daarbij moet je rekening houden met het feit dat wat voor een ander misschien een peuleschilletje is, voor jou een onoplosbaar probleem kan zijn.

Is het probleem oplosbaar, dan ga je aan het werk. Eerst met je voorstellingsvermogen, want je moet eerst de weg zien, voor je hem kunt gaan. Dan neem je de maatregelen die op dat moment mogelijk zijn en daarna besteed je er geen aandacht meer aan, tot het probleem zich vanzelf weer meldt. Op die manier doe je wat goed is, zonder de problemen een kans te geven zich door jouw zorgen zo te ontwikkelen dat je ze niet meer aankunt.

Meldt het probleem zich weer, dan besteed je er weer op dezelfde manier aandacht aan: je doet wat je kunt en laat het weer los.

Is het probleem op dit moment voor jou niet oplosbaar, dan besteed je er ook helemaal geen aandacht meer aan. Je kunt het toch niet oplossen, dus iedere vorm van aandacht maakt het alleen maar groter en daar is niemand bij gebaat. Mocht het een probleem zijn, dat echt door jou opgelost moet worden, dan komt het heus nog wel eens terug en misschien ben je dan wèl in staat er iets aan te doen. Is dat niet het geval, dan laat je het weer los. Uiteindelijk verdwijnt het definitief, of door verwaarlozing, of doordat je het opgelost hebt!

De voorwaarde voor het opwekken en hanteren van deze scheppende Kracht is dat de mens ook daadwerkelijk aan de slag gaat om het beoogde doel te bereiken. Wie de Kracht activeert en er zelf verder niets mee doet, zorgt ervoor dat de Kracht door het negatieve misbruikt wordt. Dat geldt zowel voor groepen als voor individuen. Veel mensen geloven dat men energie kan sturen naar personen of situaties, zodat het daarmee beter gaat. Niets is minder waar...

Alle Kracht (energie) die opgeroepen en weggezonden wordt, veroorzaakt negativiteit: het kwaad voedt zich ermee. De groepen die bijeenkomen en 'licht' of 'energie' zenden naar bijvoorbeeld een oorlogssituatie, zorgen er alleen maar voor, dat de ellende door hun aandacht nog wat groter wordt!

De enige manier waarop je iemand kunt helpen zonder daadwerkelijk in actie te komen, is dat je met je geest de Vader vraagt om hulp voor die persoon. Hoewel HIJ niets anders doet dan voortdurend al Zijn schepselen Zijn Liefde zenden, richt HIJ als antwoord op een gebed altijd nog meer Energie dan gewoonlijk, zowel naar de vrager als naar degene voor wie gevraagd wordt.

Het heeft daarbij geen zin, de Vader voor te schrijven welk doel HIJ moet nastreven. Wie vraagt om genezing voor een patiënt of om vrede in een gebied of om succes bij een onderneming had zijn tijd beter kunnen gebruiken - de Vader heeft geen ziekte veroorzaakt, of oorlog, of ondernemingen... Het heeft ook geen zin om de Vader een waslijst op te geven van mensen die geholpen moeten worden. Je kunt alleen om hulp vragen voor degenen bij wie jouw Liefde intens betrokken is, want alleen Liefde is zichtbaar in de geestelijke wereld.

- - - - -

**Wie vertrouwt komt niets tekort;
Wie eisen stelt komt steeds tekort**

Mensen willen steeds alles regelen. Men regelt zijn eigen leven en dat van een ander; men noteert regels voor alle voorkomende gebeurtenissen en voor alles wat misschien nog zou kunnen gebeuren; men heeft voorschriften voor ontmoetingen, voor eetgewoonten, voor religieuze ervaringen, voor ongelukken, voor feesten - en men doet wanhopige pogingen om ook de natuur te regelen. Regels geven een veilig gevoel wanneer je je eraan houdt, dus hoe meer regels je toepast, hoe beter het met je gaat. Wie zich niet aan regels stoort, past niet in de samenleving en wie tegen de regels ingaat, is een misdadiger. Alle regels bij elkaar noemt men cultuur en wie zich in een andere cultuur begeeft dan de zijne, weet nooit helemaal zeker of hij niet iemand beledigt...

We meten ook de waarde van de medemens af aan de mate waarin hij zich aan onze persoonlijke regels houdt. Zo zijn we veilig in ons eigen kringetje en iedereen die anders doet, is niet gewoon.

Daar staat lijnrecht tegenover de behoefte om niet een kleurloos onderdeel van de massa te zijn, maar een individu, een persoonlijkheid die gewaardeerd wordt om wat hij is. Een gevolg van die behoefte is dat de mens zich in zijn gedachten individualiseert: hij schept het gevoel dat hij de enige is die zus of zo denkt, dat hij door niemand echt begrepen wordt. Daardoor gaat hij medeslachtoffers zoeken en wanneer hij die vindt, ervaart hij enerzijds de opluchting van het niet de enige zijn - maar anderzijds verliest hij weer iets van zijn individualiteit en gaat op zoek naar iets anders waarin hij zich onbegrepen waant.

Zo frustreert de mens zichzelf, door binnen de strakke regels van zijn cultuur individualiserende gegevens aan te brengen - die slechts eenzaamheid opleveren. Men gaat heel ver in het trachten te ontsnappen aan het grauwe bestaan van het regeltjesleven. Er zijn er die gillend en schreeuwend, eventueel met behulp van stimulerende middelen, zich een roes 'musiceren'; er zijn er die, eventueel met behulp van stimulerende middelen, zich werpen op mystieke uitwassen en nieuwe sekten vormen; er zijn er die zich verslaven - en iedereen spreekt minachtend over het 'klootjesvolk' en bedoelt dan degenen die zo te zien geen last hebben van de regels van het spel.

Nu is het een feit, dat veel van de vastgestelde regels eigenlijk net zo goed niet opgeschreven hadden kunnen worden, omdat ze zo vanzelfsprekend zijn dat ze niet onder woorden gebracht hoeven worden. Er is echt geen mens die niet vanzelf weet, dat je een ander geen leed moet berokkenen, op welke manier dan ook. Wie zich dat realiseert, komt vanzelf op de tweeling van die regel, namelijk dat het de bedoeling is dat de mens voor zijn medemens een bron van vreugde is.

Dit is het doel van het leven: een bron van vreugde te zijn. Vreugde is niet altijd hetzelfde als plezier. Vreugde kan heel vrolijk zijn, maar ook vol heimwee en dan zelfs het verdriet van het verlangen veroorzaken. Wie werkelijk bestaat, weet dat op het meest intense niveau vreugde en verdriet synoniemen geworden zijn, zo lang men op deze aarde leeft.

De mens is een verlangend wezen. Hij verlangt acceptatie, comfort, rust, opwinding en hij verlangt bovenal van zijn directe omgeving dat hij gezien wordt zoals hij is: de beste, en onvervangbaar. Helaas schrijven de cultuurregeltjes voor dat je een ander niet rechtstreeks mag vertellen dat je wilt dat hij jou vertelt hoe goed je bent, dus probeer je dat uit te lokken. De cultuurregeltjes schrijven gelukkig ook voor dat elke bewering ontkracht moet worden, dus wanneer je vertelt hoe zwak je bent, zal dat ontkend worden. (Het is heel amusant om je niet aan dat regeltje te houden: wanneer iemand je vertelt hoe rot hij in elkaar zit en je laat merken dat je hem gelooft, gaat hij onmiddellijk het tegendeel zitten bewijzen...)

In feite is het diepste verlangen van de mens eigenlijk alleen maar: geaccepteerd worden. Door de regels die men is gaan vaststellen is men gaan denken dat acceptatie door de medemens alleen mogelijk is, wanneer men zich perfect aan de cultuurregels van die medemens houdt en probeert daarom zich zó voor te doen, dat de ander in hem een volmaakt mens zal zien.

De mens is door de eeuwen heen zo gewend geraakt aan dit gedrag, dat degenen die zich eraan trachten te onttrekken, onmiddellijk veroordeeld worden tot buitenstaander. Toch: zelfs in de kringen van de 'buitenstaanders' heerst dezelfde culturele dwang, die maakt dat degene die zich niet aan de regels van die (sub)cultuur houdt, ook daar een buitenstaander wordt die er niet bijhoort.

Zo ziet dan onze mensheid eruit: ieder speelt zijn rol en danst mee in het menuet. En wanneer dat hem niet bevalt, wordt hij uitgestoten uit de ene dans en het ene spel om dadelijk een rol te gaan zoeken in een ander spel - tot hij geen andere uitweg meer ziet, dan vergetelheid te zoeken.

Toch is het heel goed mogelijk om, zonder de gemeenschap te verlaten, op te houden een rol te spelen en naar andermans pijpen te dansen. Daar zijn twee dingen voor nodig: inzicht en moed. Inzicht is allereerst nodig in je eigen handelingen en gedachten. Wees wakker ten opzichte van jezelf, zodat je weet wanneer je acteert en wanneer je echt bent. En wanneer je acteert, weet dan met welk doel en door welke oorzaak je dat doet en vooral: of je dat werkelijk wilt. De moed is nodig om daarmee door te gaan, want het valt lang niet altijd mee om jezelf te leren kennen. Wanneer het inzicht in je beweegredenen zich begint te ontwikkelen, is de tijd aangebroken om keuzes te maken. Telkens weer moet je beslissen of je zult doen wat je werkelijk wilt, of dat je anders handelt. Je kunt natuurlijk voortaan alleen nog doen wat je wilt, maar dan sla je het belang van je medemens over en loop je het gevaar de grondwet van het leven: 'Hebt Lief' met voeten te treden. Daarbij komt dan nog de mogelijkheid, dat je je oogkleppen nog lang niet zo goed hebt afgezet als je gedacht had...

Er is een vuistregel, die, zoals vuistregels horen te zijn, universeel is: *wie eisen stelt, komt steeds tekort*. Deze regel, die eigenlijk geen regel maar een natuurwet is, geldt werkelijk voor de gehele mensheid en op ieder gebied. Het is dus heel eenvoudig om niet tekort te komen: geen eisen stellen.

Ik noemde de regel een natuurwet, omdat het toepassen ervan een soort kettingreactie op gang brengt. Wanneer je je niet geaccepteerd voelt, ben je geneigd je in allerlei bochten te wringen om maar acceptatie te veroorzaken. Doordat je zo acteert, ga je daarin zo ver, dat je gedrag niet meer geaccepteerd wordt - en je voelt je nog meer in de steek

gelaten. Wanneer je echter inziet waarom je je gedraagt zoals je je gedraagt, kun je besluiten geen eisen meer te stellen op dat gebied. Je begint dan vanzelf met jezelf te accepteren, want alleen wie zichzelf accepteert, is in staat af te zien van acceptatie van anderen. Daardoor word je innerlijk rustiger en ga je geen handelingen meer verrichten die alleen maar tot doel hebben, de aandacht op jouw functioneren te richten. Doordat je wat dat betreft geen eisen meer stelt, begin je rust uit te stralen, wat zeer aantrekkelijk is voor medemensen: zij koesteren zich erin. Door jouw innerlijke rust zijn ze geneigd naar je te luisteren en zijn ze zelfs in staat om hun ziel voor je bloot te leggen. Het wonderlijke is dus, dat je, door af te zien van acceptatie door anderen, op den duur juist niet alleen geaccepteerd, maar ook zeer gewaardeerd wordt.

De parallel van de regel 'wie eisen stelt, komt steeds tekort' luidt dan ook: 'wie geen eisen stelt, ontvangt in overvloed'.

Het is heel moeilijk om op te houden met eisen te stellen. We zijn er zo aan gewend, het hele leven lijkt uit regels te bestaan waaraan voldaan moet worden om goed te kunnen functioneren. Wie ophoudt met eisen te stellen moet zich steeds bewust zijn van wat belangrijk is en wat niet, hij moet aanvankelijk veel onbegrip trotseren (accepteren), want er zullen niet veel medemensen zijn, die hem begrijpen... Hij zal door degenen wier ziel en zaligheid afhankelijk is van het volgen van regeltjes en het toepassen van dogma's ook niet alleen niet geaccepteerd, maar waarschijnlijk ook afgewezen worden. Dat is heel pijnlijk, maar daar staat tegenover dat het leven zoveel echter en mooier wordt, dat die pijn daarbij in het niet valt.

Wie geen eisen meer stelt, krijgt een nieuwe ervaring: hij merkt, dat hij geholpen wordt.

Ook wie niets afweet of gelooft van wat zich in de geestelijke wereld afspeelt, heeft een beschermer, die alle positiviteit in zijn beschermeling enorm stimuleert en activeert. Zodra iemand dus werkelijk op deze manier wil veranderen, krijgt hij kracht om vol te houden en worden hem inzichten geschonken, zodat hij beter in staat is om te doen wat hij werkelijk wil. Het is zelfs zo dat wie ophoudt met eisen en vertrouwt op de kracht die hij dan krijgt, vanzelf inzicht in zichzelf verwerft, daardoor wakker blijft in het leven, daardoor inzicht in zijn medemens verwerft, daardoor mededogen ontwikkelt en daardoor voor zijn medemensen van onschatbare waarde wordt, zodat zijn aanwezigheid zeer op prijs wordt gesteld. Dit alles ontwikkelt zich natuurlijk niet van de ene dag op de andere. De weg is lang en zeer eenzaam en af en toe struikel je en vergeet je te vertrouwen, zodat twijfel bezit van je neemt. Toch: zo lang je bereid bent te veranderen, word je geholpen en hoe diep de put ook is waar je twijfel je ingeholpen heeft: je geestelijke beschermer houdt de ladder vast waarlangs je weer naar boven kunt klimmen. Het doel wordt bereikt, dat staat vast, tenzij je welbewust besluit je te conformeren aan de regeltjes van het menuet en weer gaat meedansen in de doelloze en heilloze reien van de 'cultuur'. Wie werkelijk wil, bereikt zijn doel. Hij is dan een vrij mens, die volledig achter al zijn beslissingen staat. Hij is wakker, alert en over het algemeen: zeer gelukkig. Voor hem geldt: wie vertrouwt, komt niets tekort.

- - - -

Wie liefde verspreidt, wil geen beloning ontvangen

Tijd is geld. Voor wat hoort wat. Inspanning moet beloond worden. Je vangt meer vliegen met stroop dan met azijn. De kost gaat voor de baat. Voor niets gaat alleen de zon op...

Vrijwel alle problemen in deze wereld hebben te maken met geld. Zelfs de meeste psychische problemen en de meeste huwelijksproblemen hebben er mee te maken. Ruzie over het al dan niet (kunnen) aanschaffen van goederen, problemen over de kosten van de opvoeding en scholing van de kinderen, moeilijkheden over het beheer van kapitaal, herrie over het verdelen van erfenissen - en in het groot: het 'verdelen' van de welvaart in de wereld. Oorlogen, maffia, drugshandel... men gaat over lijken om zich te verrijken.

Toch zijn alle elementen voor het lichamenlijk welzijn van de mens van nature royaal op de aarde aanwezig. Voedsel, lucht, water, vezels om kleding te maken; al deze dingen bevinden zich in grote hoeveelheden om ons heen. De natuur is zeer vrijgevig als het er om gaat de mensheid in stand te houden.

Het zou mooi zijn, wanneer de mensheid besloot af te zien van het systeem van beloningen en betalingen. Dan zouden de meeste misdaden tegen de mens en tegen de natuur ophouden te bestaan, omdat ze niet meer lonend zouden zijn.

Helaas heeft de mensheid tot dusverre nog geen tekenen van wijsheid getoond, zodat men nog wel even door zal gaan met zulke dwaasheden als het afdwingen van vrede met het geweld van een tot de tanden gewapend 'vredes'leger.

Zo lang de mensheid in zijn geheel zich nog vastklampt aan de neerwaartse spiraal die leidt tot zelfvernietiging, kunnen alleen individuele personen zich daaraan onttrekken door in ieder geval zelf niet mee te doen aan de algehele waanzin. Je kunt als individu niet de wereld verbeteren, maar je kunt wel zelf leven zoals het de bedoeling is:

Je gebruikt geen enkele vorm van geweld; je valt niet aan; je verdedigt niet; je bemoeit je zo min mogelijk met geld. Het niet aanvallen en niet verdedigen houdt niet in dat je niet zou moeten discussiëren of uitleggen, maar dat je je terugtrekt, zodra er boosheid in jou of in de ander ontstaat.

Zolang de mens welvaart belangrijker blijft vinden dan welzijn en dus weigert de economie af te schaffen, is het noodzakelijk een inkomen te hebben om in leven te blijven. Het is echter ook noodzakelijk om daarvoor je welzijn niet van afhankelijk te zijn. Luxe en comfort zijn heel plezierig, maar noodzakelijk zijn alleen voedsel, onderdak en kleding. Je zult dus je werkkraft ter beschikking moeten stellen om een inkomen te verdienen... Hoe hoog dat inkomen is, is niet belangrijk, zo lang je maar kunt voldoen aan de basisbehoeften.

Er zijn echter Krachten die van zo hoge oorsprong zijn, dat ze niet met een inkomen in verband mogen worden gebracht. Dat zijn de Krachten die de mens in staat stellen zijn medemenswezenlijk te helpen zijn leven vreugdevoller te maken. Het zijn de Scheppende Krachten, die ontstaan zijn uit Liefde en alleen met Liefde gebruikt kunnen worden. Helaas zijn niet alle mensen aan wie deze Krachten ter beschikking gesteld zijn, zo positief gebleven dat zij er belangeloos van schenken. Helaas ook zijn er mensen aan wie deze krachten ter beschikking gesteld zijn, die zich met het negatieve verbonden hebben en zo meer kwaad dan goed doen.

Die Krachten worden over het algemeen paranormaal genoemd. Men kan er mee

pijn verminderen, ziekten verbeteren, inzicht schenken en geestelijke pijn wegnemen. Ze veroorzaken een sterke verbetering in de toestand van degenen die geholpen worden, zodat zij zich weer kunnen verbinden met de vreugde van het bestaan - zoals de bedoeling is.

Wie die Krachten ter beschikking staan, kan de uitwerking ervan heel gemakkelijk verminderen, of zelfs blokkeren, door negatieve elementen aan zijn leven toe te voegen.

Niet iedereen die deze gave heeft, kan dezelfde intensiteit ervan verdragen, doordat niet iedereen dezelfde geestelijke intensiteit heeft en ook doordat niet iedereen een even sterk lichaam heeft.

Wie echter zeer zuiver leeft, weet dat hij alle krachten die hem ter beschikking staan ook werkelijk gebruikt.

De grootste blokkade in de werking van de Krachten is het eigenbelang. Iedereen die een vorm van beloning verwacht voor wat hij voor iemand gedaan of betekend heeft, vermindert daarmee de werking van zijn hulp. Dat wil niet zeggen dat er geen wonderen gebeuren bij wie zich laat betalen of bewonderen, maar dat de wonderen groter en glanzender geweest zouden zijn als hij zonder eigenbelang gehandeld had.

De mens die iets voor zijn medemens betekent, hoort alleen uit Liefde te handelen, want het is de Liefdevolle Scheppingskracht die hem ter beschikking staat - gratis.

Het Begin

In het Begin was er niets. Net zo als een droomloze slaap niet geweest lijkt te zijn en geen herinnering achterlaat, zo bestaat die periode in onze herinnering niet. Het was alsof wij sliepen, zonder bewustzijn - wij waren er niet. En zodra wij ontwaakten, waren wij er voor ons gevoel altijd al geweest.

Waar komt dan de Schepper vandaan? Zo ver gaat onze herinnering niet, want voordat wij gewekt werden, bestond er voor ons niets.

Toch was HIJ er wel - wie had ons anders moeten wekken?

Alles is Niets. Niets is Alles.

In het Begin was er niets, was Alles er. In dat Niets-Alles bevonden zich alleen krachten. Er was geen licht of materie, alleen krachten. Zoals in de wind geen materie is, maar wel kracht, zo was daarin leegte, gevuld met macht. Zoals de wind schijnbaar doelloos wervelt, zo waren de Krachten ongericht, zonder materie om vandaan te komen of naartoe te gaan.

Zoals ons persoonlijk bewustzijn in staat is met zijn eigen scheppingskracht beelden op te roepen, zo hebben de Machten Zich verenigd tot één gigantisch Bewustzijn, dat in Zich de beelden opriep, die wij zijn. Zoals ons bewustzijn niet beperkt is door ons lichaam, maar in zijn fantasie zich uitstrekt over alle bekende en onbekende terreinen, zo bevindt het Bewustzijn zich op alle bekende en onbekende terreinen; het Bewustzijn is alle bekende en onbekende terreinen.

Dit is het Begin: het Bewustzijn heeft een gedeelte van zichzelf

samengebald tot materie en die vorm gegeven. Die vorm heeft de gestalte van een mens: een lichaam dat de drager is van het Bewustzijn, zo lang het bestaat.

Deze gestalte is het die de opdracht kreeg met de Kracht van ZIJN Bewustzijn te werken. Hoe - daar is HIJ vrij in.

Deze gestalte is het die zei: Laat ONS mensen vormen naar ONS beeld.

Deze gestalte is het die wij de Schepper noemen, de Vader van alles wat al ontstaan is en wat nog zal ontstaan.

Dit is het Begin: de Schepper heeft een gedeelte van Zichzelf samengebald tot materie en die vorm gegeven. De gestalte die toen ontstond, is de Tweede, die wij kennen als de Zoon. Uit de Tweede ontstond op dezelfde manier de Derde: de Geest. Zo zijn ZIJALLEN afzonderlijk en EEN en DEZELFDE. En HUN Bewustzijn omvat alles wat ooit geweest is en ooit geweest zal zijn; HUN Gestalten bevatten alle Scheppingskracht die al het bekende en al het onbekende heeft doen ontstaan.

Dit is het Begin: nadat de Eerste, die de Schepper is, Zich ZIJN Gezelschap gewenst en dus veroorzaakt had, hebben ZIZICH meer gezelschap gewenst en dus veroorzaakt.

Doordat ZIJ niet aan ieder schepsel dezelfde frequentie gaven, ontstonden er werelden, waar de schepselen die hetzelfde bereik hebben, zich verzamelden.

Dit is het Begin: Alles wat tot dan toe geschapen was, was Geest. Alles was voortgekomen uit de Eerste en uit ZIJN Zoon en uit ZIJN Geest en was, in onze woorden gesproken, niet meer dan een zeer levendig fantasiebeeld - zoals iemand in onze wereld, die hallucineert, zeer levendige fantasiebeelden heeft. Deze beelden bestonden, maar hadden geen zelfstandigheid. Zij hadden ook geen zelfbewustzijn, maar waren voor hun ervaringen volkomen afhankelijk van het Bewustzijn van Wie hen voortgebracht had. Dat zat niemand dwars, want niemand had ooit iets anders meegemaakt dan deze situatie en was verrukt over zijn bestaan. Hoewel er vele gestalten waren, was er maar één Bewustzijn; er was geen verschil in ervaringen. Ook de werelden waarin de gestalten zich bevonden waren imaginair, men ervoer zijn wereld niet als iets buiten zichzelf - men ervoer zichzelf zelfs niet. Men was als sigarettenrook: waarneembaar, maar zeer ijl.

Toen overlegde de Eerste met de ZIJNEN en besloot de schepselen meer aan zichzelf gelijk te maken. HIJ besloot ze een eigen omgeving te schenken waarin zij zowel zichzelf als anderen konden ervaren en waarin zij een doel zouden hebben. Daartoe veroorzaakten ZIJ sterren en planeten, waar de schepselen, naar hun bereik, zouden kunnen verblijven. Iedere wereld kreeg een eigen voorkomen en een eigen doel in het Geheel: het Geheel in stand te houden. Ieder schepsel kreeg als doel de Schepping waarin hij geplaatst was, te onderhouden en te verzorgen, zodat het Geheel, dat wij Heel Al noemen, in stand zou blijven.

De mens en de aarde

Wanneer wij in staat zouden zijn op te houden met het verzorgen van de wereld waarin wij leven, zouden eerst wijzelf ophouden te bestaan en terugvloeien in het Al, dat Niets is. Vervolgens zouden de dieren en daarna de begroeiingen ophouden te bestaan en terugvloeien in het Al, dat Niets is. Daarna zou de planeet dezelfde weg gaan, waardoor het systeem van Kracht, dat het Heel-Al bijeen houdt, verbroken wordt. Dan zou het Plan ophouden te bestaan en alle ervaring zou negatief geworden zijn. Geen van de mogelijkheden zou dan, in welk deel van de Schepping ook, nog werkelijkheid kunnen worden, doordat het evenwicht verstoord zou zijn. Het zou zijn als met een opgeblazen ballon: een heel klein gaatje veroorzaakt de ondergang van het geheel. Om deze mogelijkheid uit te sluiten, heeft de Almachtige aan het Systeem

de Herhaling toegevoegd: wanneer een onderdeel van het Geheel negativiteit veroorzaakt, wordt de ervaring in een andere dimensie herhaald, zodat er geen Kracht verloren gaat.

Toen overlegde de Eerste met de ZIJNEN en besloot ZIJN schepselen nog meer aan Zichzelf gelijk te maken. HIJ schonk ze de mogelijkheden. Nu bezat elk schepsel het vermogen zelf iets voort te brengen, naar eigen wens. Hierdoor begon men te leren en steeds iets nieuws uit te proberen.

Toen overlegde de Eerste met de ZIJNEN en besloot ZIJN schepselen nog meer aan Zichzelf gelijk te maken. HIJ schonk ze het vermogen in vrijheid Inzicht te verwerven. Daar HIJ wist, dat de weg naar Inzicht moeizaam zou zijn, schonk HIJ ze tevens de troost van ZIJN aanwezigheid in ZIJN Zoon en ZIJN Geest, die van tijd tot tijd aan de schepselen gelijk zouden worden om hun moed in te spreken en de weg te wijzen.

Wat nu geschreven wordt, heeft alleen betrekking op deze wereld, die wij kennen als de enige en die wij de onze noemen:

Toen de mens zijn vrijheid begon te misbruiken en daden verrichtte die gericht waren op vernietiging in plaats van op verzorging, besloten zij, die de opdracht hebben de aarde te bewaken, een dimensie toe te voegen aan het bestaan der mensheid. Een deel van de materie verdichtten zij tot de wereld die wij nu kennen; het menselijk lichaam werd tijdelijk zo verdicht, dat het die lagere frequentie kon verdragen. Wanneer de mens in zijn aardse bestaan de planeet schade zou berokkenen, dan zou de schade alleen de verdichte materie betreffen en alles wat daardoor vernietigd zou worden, zou alleen maar weer de frequentie aannemen die de Eerste veroorzaakt had.

Als de mens zijn tijdelijk lichaam afgelegd had, kon hij weer de weg vervolgen naar het Inzicht, terwijl hij zijn taak in het hoeden van de Schepping verrichtte.

Telkens als de mensheid weer een fase had bereikt, waarin hij dreigde de aarde te vernietigen, vond weer een verdichting plaats en ontstond daardoor weer een sfeer die alleen buiten het aardse leven ervaren kon worden.

Toen vier keer zo'n verdichting had plaatsgevonden, besloten zij die de opdracht hebben de aarde te bewaken, niet meer de hele mensheid te beoordelen, maar iedere mens individueel te beschouwen. Nu schonken zij iedere mens een engel, die de opdracht kreeg hem net zo lang te begeleiden tot hij de frequentie van de dimensie die wij de vierde dimensie noemen, maar die in feite de aarde is zoals die bedoeld is, weer kan verdragen. Die engel was noodzakelijk, omdat de mens door zijn keuzevrijheid niet altijd goed kon onderscheiden welke van de verschillende mogelijkheden de beste was. Een engel, die alleen maar positief kan zijn, kan juist alleen maar de beste keuzen maken. Vanuit zijn dimensie zendt hij steeds impulsen in het onderbewustzijn van de mens, zodat die altijd in staat is, te kiezen voor de weg die naar de volmaaktheid terugvoert. Ook overlegt de engel steeds met de mens zijn levensloop, wanneer hij in een van de positieve sferen is. Samen maken ze daar een leerplan op voor het komende leven, zodat het voor de mens minder moeilijk wordt, zijn doel te vinden wanneer hij weer in de neutrale aardse dimensie is. De aarde zoals wij die kennen uit ons dagelijks leven, is de neutrale sfeer. Hier kan zowel positief als negatief zijn; de mens kan hier in vrijheid kiezen voor goed of slecht. Hij kan zelfs goed en slecht in zich verenigen en overwegen, dat dit de gulden middenweg is. De andere sferen missen dit vermogen. Daar kan geen negativiteit bestaan, zodat voor wie daar is, alles goed is. Men kan zich daar niet voorstellen dat een hogere sfeer nog heerlijker is, want men beleeft voortdurend het toppunt van geluk. Pas als men zich zover ontwikkeld heeft, dat men de energie van een hogere sfeer kan verdragen, ervaart men een intensivering van geluk - en die is blijvend, tot men weer een hogere sfeer kan

binnengaan.

Toen de aarde geschapen was, was hij veel groter van omvang dan wij nu waarnemen. Iedere keer als de mensheid dreigde de Schepping te vernietigen, vond er een verdichting plaats van de materie - noodzakelijkerwijs ook van de mens. De 'oude' aarde bleef zoals die was, maar was niet meer waarneembaar voor wie in de nieuwe dimensie verkeerde. Door de verdichting van de materie moest de aarde ook wel een kleinere omvang aannemen, zodat de oppervlakte van de 'nieuwe' aarde lager lag dan eerst. Wie overgaat van de neutrale dimensie naar een positieve sfeer, legt die afstand ook werkelijk af - hij stijgt, tot hij de frequentie bereikt heeft die hij maximaal verdragen kan.

Na de vierde verdichting werd de aarde zo veranderd, dat zowel negatieve daden als positieve daden verdragen konden worden. De aarde kreeg daartoe een gigantisch herstellingsvermogen, zodat, wat de mens ook zou vernietigen, de aarde steeds weer zou kunnen genezen - al zouden er wel littekens overblijven.

De mens verblijft daar tijdelijk.

Omdat de mens vanaf die ontwikkeling zijn individualiteit beseftte, werd hij verantwoordelijk voor zijn daden. Voordien was de mens alleen maar deel van de mensheid en beseftte niet zijn persoonlijke mogelijkheden. Ontwikkeling naar individualisme maakte het noodzakelijk dat de mens ook als individu de gevolgen van zijn daden zou dragen. Sommige van die gevolgen ervaart hij al tijdens zijn verblijf in de tijdelijke sfeer, maar de meeste neemt hij mee naar de sfeer die hij na dit leven binnengeleid wordt.

*De vierde positieve sfeer, die wij beschouwen als hoogst bereikbare hemel waarin alleen diegenen kunnen bestaan die door hun volmaaktheid die intense trillingen kunnen verdragen, is dus in feite de aarde zoals die oorspronkelijk gemaakt is, toen de Schepper zag, dat het goed was.
De ontwikkeling die wij doór moeten maken om ons te bevrijden van alle negativiteit is dus in feite geen vooruitgang, maar een terugkeer naar Huis - verrijkt met de ervaringen van onderweg.*

Het Doel van de Schepping

Wie een plan maakt, doet meer dan alleen zich een idee vormen over de wenselijkheid van de gebeurtenissen in zijn toekomst. Hij is bezig in te grijpen in de loop van de gebeurtenissen: hij scheidt een mogelijkheid. Zo lang hij aan zijn plan geen daden verbindt, vindt de verwerkelijking van zijn schepping alleen in zijn verbeelding plaats en kan hij zijn plan op elk gewenst moment weer loslaten. Zodra hij echter stappen gaat ondernemen om zijn plan uit te voeren, scheidt hij nog een mogelijkheid: de mislukking van zijn plan.

Wie een pakje boter wil gaan kopen, scheidt een plan. Zo lang het bij willen blijft, verandert er niets aan de omstandigheden: de boter bestaat alleen in de verbeelding en blijft daar. Gaat hij naar de winkel om zijn plan uit te voeren, dan kan het zijn dat daar net de boter op is, zodat zijn plan mislukt. Hij is dan wel een ervaring rijker, namelijk dat ook heel eenvoudige plannen kunnen mislukken. Wil hij toch boter kopen, dan moet hij een nieuw plan maken - en zodra hij weer op weg gaat, kan ook dat plan mislukken, maar daar houdt hij nu rekening mee.

Ieder plan draagt de mogelijkheid tot zijn tegendeel in zich, zodra aan de verwezenlijking ervan gewerkt gaat worden. Hoe de uitslag ook is, nadat het plan al dan niet met succes uitgevoerd is, is de werkelijkheid van de ervaringen anders dan wanneer het plan niet bedacht zou zijn geweest.

Een goed plan is een positieve impuls om iets in de toekomst te doen

plaatsvinden. Slaagt het plan, zodat er iets gebeurt dat goed is, dan is de hoeveelheid positiviteit in de wereld vergroot, doordat er vreugde ontstaat. Vreugde is ook zelf een bron van goede energie, zodat het slagen van een goed plan een kettingreactie van positiviteit veroorzaakt. Mislukt een goed plan, dan is de hoeveelheid negativiteit in de wereld vergroot, doordat er goede energie misbruikt werd. Mislukt het plan doordat medemensen het tegengewerkt hebben, dan veroorzaakt het leedvermaak een kettingreactie van negativiteit op aarde.

De hoeveelheid energie (ook materie is een vorm van energie) op en om deze wereld staat vast. Wanneer de hoeveelheid positieve energie vergroot wordt, verkleint dat de hoeveelheid negatieve energie en omgekeerd. Dat houdt in, dat als alle energie positief is geworden, er vanzelf geen negatieve energie meer is en de mensheid alleen nog maar vreugde ervaart - en als alle energie negatief is geworden, alle materie uiteenvalt en ophoudt te bestaan. De verbindende kracht in materie is namelijk positief en kan niet meer bestaan, wanneer alle energie negatief is geworden.

Toen de Vader ZIJN Plan maakte, dat goed was, schiep HIJ daarbij noodzakelijkerwijs ook de mogelijkheid, dat alles zou mislukken. Toch is HIJ ermee doorgegaan, want wanneer het Plan niet zou bestaan, zou ook het Doel ervan niet gehaald kunnen worden.

Dit is het Doel:

Zo lang het Plan nog niet uitgevoerd is, draagt ieder onderdeel van de uitvoering ervan de mogelijkheid tot het opwekken van negativiteit, totdat de ervaring een feit is en of positiviteit, of negativiteit veroorzaakt heeft. Wanneer nu ieder onderdeel van het Plan dat negativiteit oplevert, net zo lang opnieuw uitgevoerd wordt, totdat het positiviteit oplevert, zal uiteindelijk het Plan uitsluitend positieve energie veroorzaakt hebben. Ieder Plan dat daarna nog bedacht zal kunnen worden, zal alleen nog maar positiviteit kunnen veroorzaken. Het Doel is dus de totale omwenteling van de mogelijkheden: tot dusverre kon iedere positieve mogelijkheid ook negativiteit veroorzaken; wanneer het Plan voltooid zal zijn, kan iedere mogelijkheid alleen nog maar veranderen in een positieve werkelijkheid.

Om het Doel te kunnen bereiken is het noodzakelijk dat iedere positieve mogelijkheid omgezet wordt in een positieve werkelijkheid. Met andere woorden: zo lang er niets gebeurt, kan het Doel niet bereikt worden. Alles wat positief is, moet ervaren worden, totdat alle energie 'behandeld' is en negativiteit onmogelijk is geworden.

Negativiteit

Alle schepselen zijn voortgekomen uit Dezelfde. Alle schepselen zijn gelijk. Niemand steekt in waarde uit boven een ander. Ieder heeft tot taak vanaf zijn kleine plaats de Schepping te hoeden, zoals hem dat geleerd is bij zijn ontstaan. Ieder die ophoudt met zijn taak te verrichten en daden doet die niet op instandhouden, maar op vernietigen gericht zijn, ontwricht de Schepping. Er is geen enkele negatieve daad die geen gevolgen heeft voor het Geheel, dat wij Heel-Al noemen, net zoals er geen enkele positieve daad is, die geen gevolgen heeft voor het Geheel.

De grootste negatieve daad die de mens ooit verricht heeft, is het toekennen van een beloning. Door te ruilen in plaats van te geven is men het pad opgegaan van afgunst, roof en moord.

Een vriendelijke daad hoort onbeloond te blijven: hebben wij het vermogen tot vriendschap moeten betalen? De tijd die wij aan iemand besteden, hoort onbetaald te blijven: hebben wij ooit voor ook maar een fractie van een seconde van ons bestaan hoeven

betalen?

De produkten die wij maken en die wij niet zelf nodig hebben, moeten wij weggeven: hebben wij ooit hoeven betalen voor de grondstoffen die de aarde herbergt of voor de zaden die door de planten voortgebracht worden? Wanneer wij een kind belonen voor een goede prestatie, vervormen wij het tot iemand als wijzelf: alleen nog maar gericht op het verwerven van geld, goederen en complimenten. Wanneer we die niet voldoende verwerven naar onze behoefte, dan vinden wij het hele leven waardeloos.

Waarde is iets, dat alleen kan bestaan doordat iemand die ergens aan hecht.

Wie geen waarde hecht aan versleten dingen, gooit ze weg; wie daar wel waarde aan hecht, verzamelt ze. Wanneer wij iemand ontmoeten die geen waarde hecht aan de dingen die wijzelf zorgvuldig koesteren, proberen wij die ander te veranderen, zodat hij onze waarden gaat erkennen. Lukt dat niet, dan wijzen wij hem af en zien onszelf als hoger dan hij. Hoe meer waarde wij hechten aan hoe meer goederen en manieren, des te hoger achten wij onszelf.

Het is niet het geld, dat de wortel is van alle kwaad, het is de beloning.

Het is belachelijk, betaald te worden voor de kracht die je gekregen hebt.

Het is belachelijk, beloond te worden voor iets waartoe de Schepper je in staat gesteld heeft.

Het is belachelijk, iets te wensen dat een ander nodig heeft.

Wat maakt jou meer waardevol dan een ander, dat je denkt meer recht te hebben op zijn bezit dan hij?

Wanneer wij ophouden te belonen en te streven naar beloning, is er voor niemand meer de noodzaak een ander te benadelen.

Waarom zou je drugs verhandelen?

Waarom zou je iets anders verbouwen dan bloemen en voedsel?

Waarom zou je oorlog voeren?

Waarom zou je handel drijven?

Alle grondstoffen en alle arbeidskracht en alle inventiviteit blijven bestaan, ook wanneer wij niet meer een beloning als drijfveer hebben.

Waarom zou een bakker ophouden te bakken, een meubelmaker ophouden meubels te maken en een regering ophouden te regeren - alleen maar omdat wij afzien van een beloning?

De Wet luidt: HEBT LIEF

Niemand is in staat die Wet te vervullen en tegelijkertijd zijn medemens leed te berokkenen. Wij doen onze mede-aardbewoners veel meer verdriet dan wij wel beseffen: iedere daad die voortgekomen is uit zelfzucht is ergens anders in deze schepping de oorzaak van pijn en moeite. Ook al word je niet persoonlijk geconfronteerd met de gevolgen van je egoïsme, toch zijn die gevolgen er wel. Hitler werd niet geconfronteerd met het leed dat hij veroorzaakt heeft. Toch was er voor hem geen enkele reden om zichzelf wijs te maken, dat hij de wereld met zijn leiding verbeterde...

Wie in de chaos van de mengelmoes aan goed en slecht waarin hij zich bevindt voor zichzelf de weg naar harmonie wil vinden, doet er goed aan, zich te realiseren dat in ieder geval elk streven naar meer - van wat dan ook - het begin is van een negatieve spiraal. Het maakt natuurlijk veel uit of je streeft naar meer bezit of dat je streeft naar meer waardering, maar in het streven naar méér steekt de ontevredenheid die je de vreugde in het heden ontnemt.

Alle mensen zijn gelijk in waarde, maar niet alle mensen zijn gelijk in hun doel. Er zijn er wier taak het is voedsel te verbouwen. Er zijn er wier taak het is te regeren. Er zijn er wier taak het is te amuseren. Iedereen die zijn doel nastreeft, houdt de Schepping bijeen. Toen de mens gewekt werd, werden in hem de eigenschappen gelegd die voor hem noodzakelijk zijn om het uiteindelijke Doel: de voltooiing van het Geheel, mogelijk te maken. Toen de mens zijn vrijheid kreeg, werd bij het tonen van de mogelijkheden die de vrijheid veroorzaakte, ook die ene eigenschap getoond die de mens in staat stelt vrij te zijn, alle dingen te onderzoeken, de goede mogelijkheden te onderscheiden van de slechte en daaruit voortdurend de juiste te kiezen om in werkelijkheid om te zetten. Die eigenschap maakt geen deel uit van de ingeschapen eigenschappen, omdat zij uitsluitend gevolg kan zijn van een in vrijheid gemaakte keuze. Wie die eigenschap tot basis van zijn bestaan maakt, verwerft zich voortdurend Inzicht en Wijsheid en de innerlijke rust die daar het gevolg van zijn. Zijn leven wordt niet gemakkelijker, maar wel vele malen schoner dan voordat hij zich met die eigenschap verbonden had:

Trouw

Er is slechts één gegeven waaraan men trouw kan zijn: de Bron waaruit men is voortgekomen. Die trouw is de motor die de mens stuwt in zijn bestaan en die de mens de kracht schenkt om blindelings de juiste keuzen te maken.

Wie zegt trouw te zijn aan zijn principes en zich daardoor laat stuwen, heeft een wankel motor, want principes kunnen zich wijzigen wanneer de omstandigheden veranderen. Bovendien ontstaan principes uit de combinatie van elementen uit het recente verleden: opvoeding, opleiding, historische gegevens en de meningen van degenen die jouw boterham betalen.

Wie trouw is aan een zaak en zich daardoor laat stuwen, heeft een wankel motor, want iedere zaak (in alle betekenissen van het woord 'zaak') is opgezet door mensen die zich kunnen vergissen.

Wie trouw is aan een gegeven belofte en zich daardoor laat stuwen, heeft een wankel motor, want ook een belofte is ontstaan vanuit omstandigheden die zich kunnen wijzigen.

Slechts één element in het bestaan van de mens kan zich niet wijzigen: Degene die hem gevormd heeft. Zodra de Schepper zou veranderen, zou de hele Schepping ophouden te bestaan - dus zo lang de mens bestaat, is dat de garantie dat de Bron van zijn bestaan ongewijzigd is.

Trouw is niet een eigenschap die vanzelf komt of die vanzelf blijft. Wie zich willens en wetens met de Bron verbindt, ervaart de intense stuwkracht die daar vanuit gaat, zodat hij geen enkele moeite heeft met het maken van de juiste keuzen. Dat 'willens en wetens' is de factor die hij zelf voortdurend moet activeren: hij moet wakker zijn, beseffen wat hij doet en weten waarom hij doet wat hij doet. Dat geldt niet alleen voor belangrijke dingen, maar ook voor zaken die wij de moeite niet waard vinden om over te spreken, zoals lekker lui in de zon zitten of pinda's knabbelen.

Het Doel van de mens op aarde is door zijn Vreugde de Schepping te vervolmaken. Wanneer de mens niet wakker is, merkt hij zijn Vreugde niet eens op - en hoe zal zijn Vreugde iets kunnen veroorzaken, wanneer die niet gehanteerd wordt? Een timmerman die zijn gereedschap niet waarneemt kan nog geen spijker in een plankje slaan, ook al baadt hij zich in de hamers, spijkers en planken...

Wanneer de mensheid in zijn geheel wakker is, is de maatschappij volmaakt. Dan zijn veel dingen vanzelfsprekend geworden: iedere behoefte wordt vanzelfsprekend getoetst aan de noodzaak eraan te voldoen - en vanzelfsprekend is alleen dat noodzakelijk, wat de Vreugde vergroot. Het is niet nodig om vaardigheden te verliezen, als de maatschappij volmaakt is. Wegenbouwers bouwen wegen en uitvinders

vinden uit - het enige verschil is de drijfveer: nu is die de beloning (of de angst voor straf), dan is die de trouw - en trouw is een ander woord voor Liefde.

Toen het Plan gemaakt werd, waren de twee mogelijkheden zichtbaar: slagen en mislukken. Om te voorkomen dat mislukking de einduitslag zou worden, werden er in het Plan veiligheden aangebracht. Daardoor veranderden de mogelijkheden van karakter tot: direct slagen en later slagen. Het element 'mislukken' bleef bestaan, maar binnen het tijdsbestek van 'uiteindelijk slagen'. De veiligheden bevatten het element van de herhaling (wat wij ervaren als het leren van fouten en opnieuw proberen), het ingrijpen (wanneer een van de Allerhoogsten incarneert om de Weg te wijzen en de negativiteit in de sferen in Zich op te nemen, zodat de sferen gereinigd worden, dan is dat een ingreep in de gang van zaken) en de opbouw van de Schepping in elementen van verschillende frequenties die nooit allemaal tegelijk vernietigd kunnen worden. Pas toen deze elementen aan het Plan toegevoegd waren, werd het in werking gezet en kan niet meer gestopt worden. Alles wat ontstaan is, maakt dus deel uit van dat Ene Plan, dat het ontstaan, het verval en de terugkeer omvat.

Hoewel het moeilijk is te begrijpen, is het toch belangrijk zich ervan bewust te zijn dat, hoewel het Plan onwrikbaar vaststaat, wij toch volkomen vrij zijn in de manier waarop wij eraan deelnemen.

Het verval (dat wij 'zondeval' genoemd hebben) stond vast - maar niemand was verplicht eraan mee te doen. Het is als bij een rel in een voetbalstadion: je weet dat de kans heel groot is dat er problemen komen, maar je weet ook heel goed dat je daar niet bij betrokken hoeft te raken. Als je jezelf laat meeslepen in het tumult en gewond raakt, heb je dat aan niemand anders dan aan jezelf te danken. Alle bewakers bij elkaar zijn niet in staat te voorkomen dat er moeilijkheden komen, al nemen ze nog zulke doeltreffende maatregelen. Toch is er niemand die zegt: het is goed dat het zo gaat; ik hoop dat het de volgende keer weer zo loopt...

Zo is het ook met het Plan. Er zijn Krachten in werking gesteld, die autonomie gekregen hebben. Er zijn mensen verwekt, die vrijheid en zelfstandigheid gekregen hebben. De Krachten hebben tot doel het Geheel in stand te houden en te ontwikkelen. Ook de mensen hebben datzelfde doel - maar zij hebben daarbij de vrijheid gekregen, tijdelijk misbruik te maken van de mogelijkheden en hun eigen weg te kiezen naar de volmaaktheid waarmee ze gewekt zijn.

Het enige wat absoluut onmogelijk is, is het Plan te verstoren. Dat zou alleen kunnen wanneer alle mensen en alle engelen tegelijk besluiten ermee op te houden. Mede met het doel dit te voorkomen, hebben engelen niet dezelfde vorm van vrijheid gekregen als mensen. Hun vrijheid is beperkt door het Weten: van iedere daad die zij denken te verrichten, beseffen zij volkomen wat de gevolgen ervan zullen zijn. Dit weerhoudt de meesten van het verrichten van negatieve handelingen, want zij weten dat zelfs het uitdenken van zo'n daad veroorzaakt dat zij geen engel meer zijn, maar vanuit de neutrale aardesfeer moeten beginnen de cirkelgang van de mens te volgen.

Dit is het Plan:

De Krachten verzamelen zich tot Bewustzijn. Dit Bewustzijn heeft ZICH gepersonifiëerd in de Schepper. Deze heeft de Zoon en de Geest gewenst. Deze Drieëenheid vormen de Enigen die zich voortdurend van het Plan bewust zijn en hun Liefdekrachten, die ZIJZELF zijn en die het Bewustzijn gevormd heeft, zonder ophouden stuwen door het Geheel, zodat het Een Geheel blijft.

Het Geheel bestaat uit sterren, planeten en werelden die wij geen naam

kunnen geven omdat wij ze niet kunnen waarnemen. Al deze lichamen, die samen de kosmos vormen, beïnvloeden elkaar met hun straling. Iets daarvan merken wij van de maan en van de dichtstbijzijnde planeten in ons zonnestelsel. Elk hemellichaam is bewoond door mensen of door engelen. De werelden van de mensen hebben elk zeven sferen, waarvan vier positieve. De sfeer waarin de mensen tijdelijk verblijven en die neutraal is, wordt niet meegeteld, omdat de mens niet in staat is zijn werkelijkheid als iets betrekkelijks te zien - totdat hij weer die kracht verzameld heeft, die hem in staat stelt de vierde positieve dimensie te verdragen. De werelden van de engelen zijn verdeeld in zeven sferen; iedere wereld verkeert in een van die zeven sferen. In vier van die sferen leiden de engelen hun eigen leven als onderdeel van het Geheel; in drie ervan hebben de bewoners de taak ook andere hemellichamen te hoeden en de bewoners ervan te beschermen tegen de macht van hun eigen kwaad. Voor de mensen is de vrijheid sterker dan de invloed die de Anderen op hen kunnen uitoefenen. Wanneer de mens verkiest de impulsen te negeren, dan staat de Begeleider machteloos. Omdat het Plan niet verstoord mag worden door schepselen, is aan de werelden van de mensen de zevende negatieve sfeer toegevoegd, van waaruit de mens alleen met hulp van een van de Drie Eersten bevrijd kan worden. Wanneer alle bewoners van een mensenwereld zich naar die sfeer begeven, implodeert het geheel van die wereld, op de eerstgevormde sfeer na - en begint de ontwikkeling van die wereld van voren af aan. Met de wereld die wij de onze noemen, is dit nog niet gebeurd. Werelden die deze ontwikkeling wel ondergaan, worden door ons waargenomen als zwarte gaten in het Geheel, want er is daar geen enkele materie meer die wij met onze zintuigen kunnen waarnemen. Niets wat in de directe omgeving van zo'n wereld komt, kan een andere trilling hebben dan die wereld zelf, zodat voor onze ogen alles lijkt te verdwijnen in het zwarte gat. In werkelijkheid verandert alle materie in de meest ijle vorm die aangenomen kan worden, zodat die schepping niet verstoord kan worden door materie die er te zwaar voor is.

- - - -

De geschiedenis van de mens

De eerste mens was man noch vrouw en verschilde in niets van de engelen die in de andere werelden waren. Hij kwam en ging wanneer hij geroepen werd en kende geen andere emotie dan die van het opperste geluk, dat door de Liefde van de Schepper en de Zijnen veroorzaakt wordt.

Toen kwam de eerste vrijheid: de mens moest kiezen tot welke wereld hij voortaan zou behoren. Aan deze wereld werd hij onverbreekelijk verbonden, tot het Plan voleindigd zal zijn.

Tallose eeuwen leefde de mens op deze wereld en hoedde de Schepping, zoals hem dat geboden was.

Toen kwam de tweede vrijheid: de mens werd toegestaan, zich te ontwikkelen. Nu was hij in staat plannen te maken die effect zouden hebben op de toekomst. Hierdoor moest de mens ook leren kiezen en oordelen. Het gevolg van die keuzen en beoordelingen was, dat een tweede dimensie veroorzaakt werd en de eerste dimensie (die voor ons de vierde positieve sfeer is) ontoegankelijk werd voor hen die in de tweede moesten verblijven. In die tweede dimensie werd de mens geestelijk man of vrouw; lichamelijk was hij niet veranderd.

Toen kwam de derde vrijheid: de mens werd toegestaan, vergelijkingen te maken tussen zichzelf en wat buiten hem was - hij kreeg zelfbewustzijn. Met dat zelfbewustzijn veroorzaakte hij de wording van de derde dimensie, waarin de mens ook lichamelijk man of vrouw werd. Nog steeds stierf de mens niet; door zijn daden veranderde lichaam van frequentie, zodat hij op den duur een andere dimensie om zich heen veroorzaakte. In alle drie dimensies werden nieuwe mensen geboren. Dit waren geen reïncarnaties, maar mensen die voor deze wereld gekozen hadden en nog niet daar ontstaan waren. In deze derde dimensie werd de vrouw zwanger door de man.
Toen kwam de vierde vrijheid: de mens werd toegestaan, goed van slecht te onderscheiden. Door zijn voorkeuren veroorzaakte de mens weer een verdichting en de vierde dimensie ontstond. Deze noemen wij nu de eerste positieve dimensie.

In al deze dimensies kon negativiteit niet bestaan.

Hoewel de mens beseftte dat hij veranderingen bewerkstelligde in zijn lichaam, trok hij daaruit niet de conclusie dat hij de nieuwe mogelijkheden op een andere manier zou kunnen toepassen. Hij hield ervan te experimenteren en had plezier in het gevaar dat sommige experimenten met zich meebrachten. Slechts een klein aantal mensen zag in dat wat mogelijk is, niet altijd uitgevoerd hoeft te worden. Zij waren trouw aan de Bron en oordeelden daardoor juist. Zij die niet meer de Bron als motor van hun daden gebruikten, maar alles uit hun mogelijkheden wilden halen wat erin zat, waren daardoor nog niet negatief. Negativiteit ontstaat pas, wanneer de mens daden verricht die op vernietigen gericht zijn. Onherroepelijk leidde de drang tot onderzoek-om-het-onderzoek naar het punt waarop mogelijkheden ontdekt werden die vernietiging van materie konden veroorzaken.

Toen men de verleiding niet kon weerstaan en begon met het voorbereiden van vernietigende handelingen, zond de Almachtige ZIJN Adepten die de mens duidelijk maakten wat het Doel van de Schepping is en hoe het Plan gevormd is. Daardoor vond de mens zijn Bron weer terug en leefde vele eeuwen zoals het de bedoeling is - zij het, dat zij er niet in slaagden zo zuiver te worden dat zij de verdichtingen ongedaan konden laten maken.

Na verloop van tijd ontstond in de mens de behoefte om meer te begrijpen dan hij kon bevatten. Daartoe vormde hij discussiegroepen en besprak vele onderwerpen, in de overtuiging dat hij op deze manier zijn inzicht kon vergroten. Al spoedig trachtte men elkaar zijn wijsheid te bewijzen door een oordeel uit te spreken: 'Wie iets kan beoordelen, kan het ook begrijpen,' oordeelde men.

Ook nu kwamen de Adepten, maar ditmaal twijfelde men aan hun afkomst en luisterde niet. Zo kwam het punt waarop men de Schepping en de Schepper ging bespreken...

Toen nam de mens de vijfde vrijheid en beoordeelde zijn Schepper.

Hoewel het uitspreken van een oordeel niet direct iets vernietigt, veroorzaakt het indirect de meest intense vernietiging die mogelijk is, namelijk die van de Liefde in de mens zelf. Om te oordelen is namelijk het tegenovergestelde van Liefde nodig: kilte en afstand. Toen aldus de mens de Vader beoordeelde, nam hij afstand van HEM en kon niet meer de intensiteit van de Liefde in de positieve sferen verdragen.

Nu doodde de Schepper het lichaam van de mens zodat HIJ hem zijn vergissing kon tonen.

De gedode mens was nu enkel nog geest. Door zijn negativiteit was de mens

niet meer in staat zich met een van de bestaande dimensies te verbinden. Ook al had hij inzicht gekregen in zijn daden en de gevolgen daarvan; om weer zo positief te worden dat hij zich met een etherlichaam kon verbinden was het voor hem noodzakelijk zichzelf aan te tonen dat hij geheel zuiver was.

Toen werd de vijfde dimensie geschapen: de aarde zoals wij die kennen.

Om de mens gelegenheid te geven vanuit een negatieve situatie zich te zuiveren, werd aan deze dimensie de mogelijkheid toegevoegd, negativiteit te verdragen. Daar was echter zo'n intense verdichting voor noodzakelijk, dat een etherlichaam niet grof genoeg kon zijn om de wereld als zijn eigen omgeving te ervaren. Daarom werd gewacht op de ontwikkeling van een diersoort, die de gestalte van de mens zou krijgen en een brein waarmee nagedacht zou kunnen worden.

Toen het zover was, incarneerden vele generaties lang slechts engelen, totdat in die dieren het denken en spreken op gang was gekomen en men van 'mens' kon spreken.

Het fysieke leven van de mens in deze dimensie was zeer kort. Wanneer het dierlijke lichaam gestorven was, verbleef de mens (met zijn etherlichaam) in de geestelijke wereld, waar hem inzicht in zijn aardse daden werd geschonken en waar hij verbleef tot er voor hem weer gelegenheid was te incarneren.

Toen kwam de eerste Genade: de mens werd toegestaan ook in de fase tussen zijn levens zich te ontwikkelen, zodat hij sneller de weg terug zou kunnen afleggen. De eerste vier dimensies werden nu opengesteld voor sterfelijken en alvast bevolkt met hemelingen, die tot doel kregen de mens bij te staan in zijn ontwikkeling.

Omdat lang niet iedereen in staat was de trillingen van de positieve sferen te verdragen, veroorzaakten zij, die daar niet in konden, de negatieve sferen.

Toen kwam de tweede Genade: vanuit de eerste dimensie (voor ons de vierde) werd de mens in staat gesteld zijn medeschepselen uit de negatieve dimensies te verlossen en weer te doen deelnemen aan de cirkelgang naar de volmaaktheid. Alleen de zevende negatieve dimensie bleef voor hen ontoegankelijk. Deze is zo negatief, dat hij vanuit de positieve sferen niet waarneembaar is. Hoewel er op deze manier dus een uitweg geboden werd voor hen die zich in de ellende van de hel bevonden, maakten er niet velen gebruik van. Men probeerde integendeel degenen die hen kwamen zoeken aan te vallen en het hun onmogelijk te maken weer terug te keren. Daarom kwamen voortaan engelen mee, die een krachtiger uitstraling hebben.

Toen kwam de derde Genade:

De mens had in de neutrale sfeer de mogelijkheid het verschil in uitwerking op te merken tussen positieve en negatieve daden. Daardoor kon hij uit eigen ervaring weten en leren en zich zuiveren, zodat hij na het aardse leven weer tot de positieve sferen toegelaten kon worden. Men toonde echter een grote voorkeur voor drogredeneringen, zodat de hoeveelheid negatieve energie toenam - tot het punt bereikt was waarop de mens niet meer in staat was zich om te keren. Vrijwel iedereen begaf zich na zijn sterven naar de negatieve sferen en de aarde dreigde zich te verdichten tot een zwart gat. Daarom werd het grootst mogelijke offer gebracht: de Almachtige nam een deel van Zichzelf en deed dat op aarde geboren worden in een lichaam. Zo kreeg de Zoon gestalte: mens onder de mensen en lijdend onder de druk

waaronder de mens leed. Hij was in staat om als medemens de mens te benaderen en hem de weg terug te tonen. Doordat Hij geen verleden had, geen karma en geen schuld, was Hij in staat de schuld van de gehele mensheid op zich te nemen en ervoor te betalen met Zijn leven. Toen Zijn lichaam stierf, was de gehele mensheid vrij van schuld. Op dat ogenblik had de mensheid in één keer de vierde positieve dimensie (de eerst geschapene) kunnen bereiken, zodat de nieuwe hemel en de nieuwe aarde op datzelfde moment een feit waren geworden.

Maar de mens heeft zijn vrijheid niet opgemerkt.

- - - -

Het HEEL AL

*Wij leven op de aarde, omdat wij daarvoor gekozen hebben.
Buiten de aarde kennen wij niets. Ook de sferen die wij na
ons leven ervaren, zijn op de aarde. Alles wat de mens kan
ervaren, speelt zich op de aarde af.*

Wij zijn in staat drie dimensies te ervaren: hoogte, breedte en diepte. Het zijn de dimensies waarin wij gewend zijn ons te bewegen en waarin de materie trillingsgetallen heeft die binnen de waarden liggen die ons lichaam kan verdragen. Alles wat een frequentie heeft die buiten die trillingsgetallen ligt, bestaat voor ons niet en is voor ons buitengewoon moeilijk voor te stellen. Toch hebben wij allemaal wel ervaring met andere dimensies. Neem een droom: alles wat in een droom gebeurt, is voor ons de werkelijkheid, zolang die droom duurt. Is de droom voorbij, dan kunnen we ons niet meer voorstellen hoe ons brein zo iets als normaal heeft kunnen accepteren. Geleerden leggen ons uit, dat een droombeeld een projectie is van de geest - en ze hebben gelijk. Wat zij zich niet realiseren, is dat alle materie een projectie is van de geest. Alles wat wij aan materie ervaren, bestaat doordat onze geest die geprojecteerd heeft, ooit.

Wanneer wij materie gaan ontbinden tot in de allerkleinste factoren, blijft alleen Energie over, in ontstellende hoeveelheden. De Energie is dus ooit samengebaald tot de materie, die wij ervaren als het enige dat werkelijkheid is.

Wat wij in een ver verleden tot onze werkelijkheid geprojecteerd hebben, kunnen wij met dezelfde geestkracht veranderen. Net zoals wij in een droom die werkelijkheid kunnen wijzigen, door vanuit het dagbewustzijn energie aan te voeren, zo kunnen wij de dagelijkse werkelijkheid veranderen door er vanuit het onder-/bovenbewustzijn Energie in te voeren. Dat is niet moeilijk, maar vereist Inzicht.

Alles wat wij kunnen dromen en kunnen bedenken, is in werkelijkheid mogelijk. Onze geest is niet in staat iets te verzinnen wat onmogelijk is. Wie zich een droom herinnert, verbaast zich er wel eens over dat hij zich in zijn droom nergens over verbaast. Vliegen, zwemmen zonder nat te worden, in een put vallen en geen benen breken - alles wordt als vanzelfsprekend en logisch geaccepteerd door ons brein.

Wie last heeft van een steeds terugkerende nachtmerrie, kan die veranderen. Hij moet dan overdag, bij vol bewustzijn, zich die droom beeld voor beeld voorstellen. Wanneer hij komt bij de scène waar het verkeerd gaat, verandert hij die beelden met zijn voorstellingsvermogen zo, dat het een fijne

droom wordt. Dat moet hij twee keer achterelkaar doen; de tweede keer gaat het een stuk eenvoudiger dan de eerste keer. Wanneer die droom dan weer komt, blijkt hij anders te verlopen dan vroeger. Is hij nog niet perfect, dan moet hij weer overdag behandeld worden, net als de eerste versie.

Net zoals wij kunnen ingrijpen in de dimensie van de droom door vanuit een krachtiger dimensie invloed uit te oefenen, zo kunnen wij ook de dagelijkse gang van zaken beïnvloeden vanuit een krachtiger dimensie, die ons ook ter beschikking staat.

Iedereen heeft wel eens meegemaakt dat een gebeurtenis waar hij erg tegenop zag, heel anders verliep dan hij verwachtte. Hoogstwaarschijnlijk heeft hij zich die gebeurtenis heel vaak vantevoren voorgesteld op de manier die hij onprettig vond, en daarbij heel sterke gevoelens van angst gehad. Met die combinatie van verbeeldingskracht en gevoel heeft hij die gebeurtenis zó beïnvloed, dat de werkelijkheid zich wijzigde.

In feite is het volgende gebeurd: door de sterke gevoelens die hij uitzond, trok hij de aandacht van zijn Begeleider en doordat hij daarbij in beelden dacht, kon zijn Begeleider meteen zien, waar het om ging. Aangezien deze in de dimensie verkeert waar het overzicht is, kan hij aan de toekomst 'sleutelen'.

Eenvoudiger is het wanneer iemand zich een gebeurtenis voorstelt als heel prettig en daarbij gevoelens van grote blijdschap heeft. Wanneer het toegestaan is, zal een Begeleider zeker zoiets voor hem 'organiseren', want het is een grote vreugde voor een Begeleider een mens gelukkig te zien. En als het niet is toegestaan, dan heeft de mens toch een heel positieve houding gekregen, wat alleen maar in zijn voordeel kan werken. Hoe positiever iemand is, des te hoger is zijn trillingsbereik. Hoe hoger het bereik is van een mens, des te meer kan hij verdragen uit een hogere dimensie. Hoe meer iemand kan verdragen uit een hogere dimensie, des te sterker zijn de Krachten, die hem ter beschikking staan. Uiteindelijk staan zelfs de Krachten die de zuivere Energie zijn, die Scheppingskrachten genoemd worden, de mens ter beschikking. Dan kan iedereen de werkelijkheid beïnvloeden en veranderen, zonder daarin belemmerd te worden door lessen die hij nog moet leren of negatieve herinneringen en verwachtingen. Voordat je nu denkt, dat het dan wel een vrolijke chaos zal worden op onze planeet, kan het geen kwaad even te bedenken, dat die toestand pas mogelijk is, wanneer iedereen - zonder uitzondering - volkomen positief is. En chaos is negatief...

Wat buiten ons trillingsbereik is, bestaat voor ons niet. Dat is een heel belangrijk gegeven, want het verklaart veel. Het verklaart bijvoorbeeld hoe het komt, dat de één absoluut niet ziet, wat de ander juist opvalt. Trillingsgetallen veranderen namelijk met jouw stemming. Hoe hoger jouw stemming is, des te hoger is jouw trillingsgetal - en omgekeerd. Als je hooggestemd bent, kun je de lager trillende dingen nog wel waarnemen, maar ze vallen je niet meer op. Dan zie je iemand die er een slecht humeur op nahoudt, gewoon over het hoofd - tenzij hij speciaal je aandacht trekt. Omgekeerd is het ook zo: als je laaggestemd bent, valt zelfs het mooie weer je niet op.

Hoe verder de trillingsgetallen uit elkaar liggen, des te moeilijker zijn ze voor elkaar waar te nemen. Buiten een bepaald bereik is dat zelfs onmogelijk. Daardoor kunnen wij bijvoorbeeld niet onze Begeleider waarnemen, want die trilt op een veel te hoog getal voor ons. Wie denkt dat hij wel eens een Begeleider gezien heeft, vergist zich. Begeleiders komen uit de sferen der engelen en zijn altijd onwaarneembaar voor mensen.

Het Heel Al is veel voller dan wij denken. Ieder hemellichaam is bewoond - en er zijn veel en veel meer hemellichamen dan wij wel weten.

Sterren en planeten

Ieder hemellichaam is bewoond.

Kometen en dergelijke zijn geen hemellichamen.

Er zijn planeten waarop het leven zich net zo als op de aarde afspeelt, maar er zijn er ook, waarop zich heel afwijkende situaties voordoen. Ook zonnen en sterren zijn bewoond, maar daarop bevinden zich Scheppingen die wezenlijk anders zijn dan de mensen, de dieren en de natuur waaraan wij gewend zijn.

Bij alle verschijnselen staat voorop, dat zij veroorzaakt zijn door de Liefde. Ook al zouden zij volkomen negatief zijn, toch kan het negatieve alleen iets nieuws veroorzaken, doordat het zelf ook uit de Liefde voortgekomen is. Zodra iets geen spoor van Liefde meer in zich heeft, houdt het op te bestaan en is er nooit geweest.

Sterren

Op de sterren (zonnen) is de Energie zo sterk, dat daar alleen wezens uit de hemelsferen kunnen zijn. Zij ervaren die hemellichamen zoals wij de aarde ervaren. Zij hebben daar huizen, rivieren, bossen, zeeën, bergen, dalen, kortom, alles wat wij hier kennen, is daar ook aanwezig - behalve dieren. Die Scheppingen zijn volmaakt, zonder dat er ook dieren aanwezig zijn.

De schepselen daar noemen wij engelen. Wij zijn geneigd engelen hoger te achten dan onszelf, maar dat is verkeerd. Geen enkel schepsel is van een andere kwaliteit dan welk ander schepsel ook. Ieder wezen heeft de gestalte gekregen, die bij zijn taak hoort en iedere taak is erop gericht de Schepping te hoeden. Er is geen hoog of laag en geen meer of minder. Er zijn Schepselen.

De taken van degenen die de sterren bewonen, verschillen net zo van elkaar als de taken van degenen die de planeten bewonen. De Schepping die ons is toevertrouwd heeft nodig dat er mensen zijn die alleen hun eigen stoep vegen, maar ook, dat er mensen zijn die overzicht hebben en een heel werelddeel verzorgen. Zo is dat ook bij de engelen. Er zijn er die als taak hebben hun eigen bestaan te verzorgen en er zijn er die een melkwegstelsel onder hun hoede hebben - en geen enkele taak is van groter belang dan een andere taak.

Wel is het zo, net als op aarde, dat wie overzicht heeft, raad kan geven aan wie dat niet heeft. Dat is niet belangrijker, dat is alleen anders.

De Hemelsferen

De eerste hemelsfeer waar wij meer van mogen weten, wordt over het algemeen de vijfde sfeer genoemd. Dat heeft twee oorzaken: wij kennen al vier positieve aardesferen en tellen gewoon door; en er zijn vier hemelsferen waarover wij niet mogen weten.

In deze sfeer is het de taak van de engelen de ster waarop zij wonen te verzorgen. Voor hen is er geen verschil met het leven op een planeet waarop de mensheid positief is, behalve dat er geen dieren zijn. Zij hebben geen taak ten opzichte van mensen of andere schepselen op andere hemellichamen en hebben daar ook geen invloed op.

Een gedeelte van deze sfeer is afgescheiden. Daar bevinden zich de hospitalen, waar de schepselen verzorgd en bewaakt worden die uit de negatieve sferen verlost zijn. Zij worden daar door Begeleiders en andere engelen uit de hoogste sferen verpleegd, tot zij weer positief zijn.

Ten opzichte van de mensen is er nog een verschil: zodra er in een engel ook maar de minste negativiteit begint te ontstaan, verdwijnt hij. De trillingen op de sterren zijn namelijk zo hoog, dat negativiteit daar onmogelijk is. Op het moment dat het begint te ontstaan, verdwijnt de engel, om zijn bestaan elders voort te zetten.

Op de sterren vindt geen ontwikkeling plaats; alles is goed zoals het is - en dat blijft zo tot het Einde.

Wie negatief is, kan daar dus niet zijn. Die bevindt zich dan in de neutrale sfeer van een van de planeten die nog niet de volmaaktheid hervonden hebben. Van daaruit volgen zij de ontwikkelingsgang van mensen, totdat zij weer volmaakt zijn en dus de hoge trillingen kunnen verdragen voor welke zij geschapen zijn. Op het moment dat zij van sfeer

veranderen, verdwijnt voor hen de herinnering aan wat daarvoor geweest is, en begint hun leven als mens. De andere engelen missen hem niet; doordat hij negatief werd, konden zij hem niet meer waarnemen. Zij hadden zelfs geen herinneringen aan hem, want in de hemelsferen zijn herinneringen aan persoonlijkheden verbonden met de persoon-zelf. Wie er niet is, zendt niets uit en heeft als het ware nooit bestaan... Kwam hij weer terug, dan was hij nooit weggeweest, want de negatieve periode is voor hem zowel als voor de anderen onwaarneembaar, en daarmee onbestaanbaar. Aangezien zij de tijd niet meten, kan er ook geen lacune in zijn. Wat er niet is, bestaat niet. Wat er wel is, kan daar altijd waargenomen worden, al bevindt het zich aan de andere kant van de ster.

Er is nog een verschil, dat alleen voor mensen waarneembaar zou kunnen zijn. Tot de vaardigheden die de engelen van de eerste hemelsfeer ter beschikking staan, behoort ook een vorm van creativiteit, die veel uitgebreider is dan die de mens kent.

Door hun intense trillingskracht is hun scheppend vermogen zó sterk, dat wat zij zich wensen, gestalte krijgt. Nu is de Schepping volmaakt - wat niet wil zeggen dat er geen uitbreiding mogelijk zou zijn. Net als op de aarde, waar de eerste grammofoon volmaakte muziek liet horen en de tweede ook en de derde ook en de hi-fi ook en de CD ook en wie weet wat er nog komt, ook, zo worden in de eerste hemelsfeer kunst, techniek en alle andere vaardigheden voortdurend uitgebreid - en ze zijn steeds weer volmaakt.

Nu is het niet zo, dat zij daar in hun luie stoel zich zo'n beetje zitten te amuseren met wensspelletjes. Om een wens gestalte te doen krijgen, is zo'n gigantische hoeveelheid Energie vereist, dat alleen de Leiders die kunnen opbrengen. Voordat zij zich hiertoe zetten, is er een heel team zeer lang zorgvuldig bezig geweest met het idee, de constructie, het doel en de samenstelling van het nieuwe. Pas wanneer het aan de hoogste eisen voldoet, zet de leider zich aan het produceren van de nodige Scheppingskracht. Ook hierdoor blijft alles volmaakt, tot aan het eenvoudigste plantenschepje toe.

Men gebruikt er dus geen grondstoffen. Er wordt niet gebouwd met stenen, maar met gewenste vormen. Het geheel wordt gevormd, het wordt niet opgebouwd met onderdelen. De grond wordt met rust gelaten; er wordt niet naar olie geboord, naar kolen gedolven of naar edelstenen gegraven. Toch zijn er de mooiste sieraden, vervaardigd uit de kostbaarste stoffen. Die sieraden zijn er niet zomaar voor de aardigheid, maar ze hebben een doel. Het zijn herkenningstekens die te maken hebben met de taak van de drager. Iedere verandering gaat gepaard met een plechtige inwijding, waarbij het nieuwe teken op de drager bevestigd wordt. Het oude teken wordt weggenomen en lost op in de ether.

Men eet er zelden. Soms neemt men een vrucht, maar een echte maaltijd hoort niet tot de dagelijkse bezigheden. Wanneer er een grote plechtigheid is, dan wordt die geopend met een maaltijd voor de genodigden. Dan zijn er groenten, fruit, sausen en gebaksoorten, vervaardigd door het mengen en roeren van in de natuur aanwezige dingen. Niets wordt verhit, men gebruikt er nooit vuur of een andere warmtebron.

De Hoogste Sferen

De schepselen in de hoogste sferen besturen de Schepping. Zij incarneren soms, om op een bepaalde planeet de mensheid een positieve impuls in het dagbewustzijn te geven, maar meestal houden zij zich bezig met het zenden van energie van de kwaliteit die op dat moment nodig is, naar de planeten die daar behoefte aan hebben. Uit deze sferen zijn ook de Begeleiders afkomstig, die zich geofferd hebben om een mens te begeleiden gedurende diens negatieve fase in zijn bestaan.

Het is zwaar werk, zich te verdiepen in een negatieve persoonlijkheid en er is uitzonderlijk veel Liefde voor nodig om dit vol te houden. Zij hebben dan ook altijd een voor hen speciaal geschapen plaats waar zij zich terug kunnen trekken en hun verdriet verwerken.

Planeten

Alle planeten hebben een Schepping die te vergelijken is met die van de aarde. De Mensen kunnen groter of kleiner zijn, maar ze hebben allen dezelfde gestalte, want allen hebben ze de gelijkenis met de Gestalte van de Schepper gekregen. Wat heel verschillend kan zijn, is het getal waarop de materie trilt. Er zijn planeten die hetzelfde trillingsgetal dragen als de onze, maar er zijn er ook, die daar enorm van verschillen. Sommige verschillen zo sterk van de onze, dat wij ze helemaal niet kunnen waarnemen en andere verschillen minder, zodat wij er een gedeelte van kunnen waarnemen. Van de maan kunnen wij bijvoorbeeld wel de kern zien en voelen, maar de begroeiing en de levende wezens vallen buiten ons waarnemingsvermogen. Het is een aardige gedachte, te weten dat de aardse astronauten op de bodem van een diepe zee gestaan hebben, waarin zich allerlei zwemmende dieren bevonden - waarvan sommige dwars door hen heengegaan zijn...

Wanneer wij in staat zouden zijn het leven op alle planeten waar te nemen, dan zouden wij versteld staan over de verscheidenheid van mogelijkheden om te leven en te bestaan. Uit observaties is gebleken dat leven op Mars onmogelijk is - voor ons. De elektrische 'stormen' zijn dezelfde Energie als de lucht die wij inademen en vormen voor de mensen daar de bron van waaruit zij leven.

Alles wat wij waarnemen in het Heel Al is maar een gedeelte van wat er is, namelijk dat deel dat een trillingsgetal heeft dat binnen ons bereik is. De ringen van Saturnus bijvoorbeeld maken deel uit van de planeet zelf, maar de materie waarmee zij verbonden zijn, onttrekt zich aan ons waarnemingsvermogen. Dat zij in beweging zijn, toont slechts aan dat een 'schil' van deze planeet in beweging is. Het zegt niets over de eventuele onrust op de oppervlakte van die wereld, want die kunnen wij niet waarnemen.

Ook het verstrijken van de tijd verschilt per Schepping. Op sommige planeten verstrijkt de tijd helemaal niet, doordat hij niet gemeten wordt. De dagen en nachten wisselen elkaar af, zonder dat ze geteld worden. Ook op de maan is dat zo. Het is kenmerkend voor Scheppingen die de volmaaktheid verworven of behouden hebben. Aangezien daar niemand haast heeft, is er geen enkele noodzaak, de tijd te meten. Er is daar zelfs geen woord voor. (Net zoals er op deze wereld in de streken waar het weer niet belangrijk is, omdat dat altijd van dezelfde kwaliteit is, geen woord bestaat voor 'het weer', terwijl in onze streken over bijna niets anders gesproken wordt). Alleen waar nog negativiteit is, meet men de tijd. Dat komt, doordat men daar in de beperking van een stoffelijk lichaam moet leven, dat maar een korte periode houdbaar is. Daardoor begint elk zijn nieuwe leven met een gevoel van haast en het besef van de begrensdheid van zijn levensduur. Wanneer de negativiteit overwonnen is, zodat men de hoge trillingen van de eeuwigheid weer kan verdragen, begint het leven dat duurt tot het Einde, wanneer alles wat geschapen is, weer terugkeert tot zijn oervorm, de pure Energie, die de Liefde is, die de Schepper is.

Het kan niet gezegd worden hoelang dat nog zal duren, want tijd is dan geen begrip meer. Alles is dan altijd zo geweest, zal altijd zo blijven - en wanneer het Einde daar is, zal het nooit bestaan hebben. En dat is goed.

- - - -

Werkelijk volwassen worden .

Wat je ziet is niet altijd wat er gebeurt...

Wanneer je naar een fietser kijkt die zich van je verwijderd, zie je dat zijn voeten op en neer gaan. Je weet wel dat die voeten met de pedalen meedraaien en een cirkel beschrijven, maar van een afstand kun je dat zo niet zien - je kunt het alleenweten.

In de tijd dat men nog niet zoveel wist van de hemellichamen als nu, kon men alleen uitgaan van wat men zag gebeuren en zo conclusies trekken over wat men waarnam. Vanuit die waarnemingen werd de wetenschap geboren over (onder andere) hoe het heelal samengesteld is. Naar aanleiding van die gegevens werden dan weer andere conclusies getrokken; uiteindelijk was er een zeer bevredigende wetenschap ontstaan over de hemellichamen, hun onderlinge beïnvloeding en de gevolgen daarvan voor de mens. Zo ging men uit van een beurtelings stimulerende en remmende invloed van de planeten op de mens, door hun zichtbare voor- en achteruitlopende baan aan de hemel en men hield rekening met de kans van de (platte) aarde af te vallen wanneer men te dicht bij de rand zou komen. Het belangrijkste was echter dat de aarde met zijn bewoners het middelpunt vormde van de Schepping. Alle sterren en planeten - zelfs de zon - draaiden om de aarde, dus het was overduidelijk dat alles wat de Schepper gemaakt had, bedoeld was om de mens te dienen.

Wat gebeurt er eigenlijk?

De geleerden die hun ontdekkingen dat de aarde om de zon draaide en dat de aarde een bolvorm had, bekend maakten, werden zo goed mogelijk onschadelijk gemaakt. Zij veroorzaakten met hun inzichten namelijk niet slechts een vooruitgang in de wetenschap, maar ook een noodzakelijke omwenteling in het denken over de rol van de mens in de Schepping en de rol van de Schepper in het leven van de mens. Wanneer dit nieuwe denken door de kerk (het gaat in dit geval uitsluitend over de r.k. kerk van die tijd) officieel overgenomen zou worden, dan zou dat betekenen dat alles wat daarvoor gezegd was, een leugen zou zijn. Dat kon men zich niet voorstellen en dus bleef de aarde het platte middelpunt van het heelal en wie iets anders zei, kon de doodstraf krijgen.

Dat is alweer een heel tijdje terug gebeurd. Inmiddels heeft ook de kerk vastgesteld dat de geleerden uit die tijd niet dom waren en de meesten zijn postuum gerehabiliteerd.

Men moet dus oppassen dat men zich niet te vast aan zijn conclusies vastklampt, vooral niet, wanneer die conclusies getrokken zijn uit waarnemingen. In feite is het altijd mogelijk dat wat je gisteren zeker wist, morgen heel anders blijkt te zijn - doordat men op een andere manier is gaan denken.

De cirkel

Een van de gevolgen van de ontdekkingen over de bouw van het heelal is dat we nu weten dat de planeten van ons zonnestelsel een cirkel beschrijven om de zon, terwijl we kunnen zien dat ze zich heen en weer bewegen tussen twee punten. Het is jammer dat de astrologie in de interpretatie van de invloeden die de loop van de planeten op het leven van de mens hebben, van dit nieuwe weten geen gebruik heeft gemaakt. Door vast te houden aan de gedachte dat de heenweg van de planeet een stuwende en de terugweg een remmende invloed heeft op een bepaald aspect van het menselijk leven, is men ook blijven vasthouden aan de tegenstellingen goed-slecht, mannelijk-vrouwelijk, hoog-laag en vooruitgang-achteruitgang.

Wanneer men ervan uitgaat dat een planeet een heenweg en een terugweg kent, is het heel begrijpelijk dat men zijn invloed respectievelijk als stuwend en remmend benoemt. Daaruit volgt noodzakelijkerwijs de gedachte dat er voor bepaalde ontwikkelingen beter en minder geschikte perioden zijn - en dat ondernemingen gedoemd zijn te mislukken, wanneer ze in een verkeerde periode aangevangen worden.

Wij weten echter dat een planeet een doorgaande weg aflegt, volgens een vaste baan.

Laat deze gedachte even tot je doordringen: het feit dat wat je ziet iets heel anders is dan wat er werkelijk gebeurt, maakt dat hoogstwaarschijnlijk de gedachten over de zichtbare dingen niet allemaal kloppen...

De planeet in de cirkel

Het is nu even nodig een uitstapje te maken naar de astrologie, die van oudsher het de mens mogelijk maakt zichzelf en zijn medemens te begrijpen. Zolang de mens nog niet werkelijk volwassen is, dat wil zeggen: zolang hij nog geen inzicht heeft in het Geheel, is hij onderhevig aan allerlei invloeden die op hem inwerken zonder dat hij daarin kan kiezen. Freud is een van de eersten die in onze tijd het belang van die invloeden herkende en ze benoemde - en doordat ook hij nog niet volwassen was, zag hij niet in dat de mens daar ook afstand van kan nemen. Het maakt voor de werking van invloeden alles uit of de mens ze willoos (bewusteloos) ondergaat, zodat ze zijn doen en laten besturen, of dat hij ze relativeert. Wanneer hij ze relativeert, herkent en erkent hij de invloeden weliswaar, maar is voortdurend in staat ze toe te laten of af te wijzen.

Alles in de Schepping beïnvloedt al het andere; alles in de Schepping beïnvloedt al het andere op een specifieke manier; iedere invloed kent vurige en beschouwende perioden.

De planeten van ons zonnestelsel hebben een grote invloed op elkaar, zowel op het materiële als op het immateriële vlak. Reeds in zeer oude tijden heeft de mens goed opgelet en de combinatie gezocht van de gebeurtenissen aan de hemel met die op de aarde.

Zo heeft men niet alleen ontdekt dat een bepaalde constellatie van planeten steeds samenviel met of vooraf ging aan een bepaald soort gebeurtenissen op aarde, maar ook dat de stand van de hemellichamen op het moment van de geboorte van de mens heel veel vertelde over diens omstandigheden en mogelijkheden.

Hierbij ging men uit van wat menzag: de heen en weer gaande weg van de planeten aan de hemelboog, die hun beurtelings stuwende en remmende invloed uitoefenden op dat aspect van de mens waarop zij werkzaam zijn.

Nu wij weten dat er geen sprake is van heen en weer, maar vandoorgaan, wordt het tijd dat we ons inzicht over die invloeden herzien. Iets wat een doorgaande beweging maakt, kan geen remmende invloed uitoefenen.

Toch: vanuit ons standpunt ten opzichte van de sterrenhemel is er verandering waarneembaar. De enig logische conclusie die dan mogelijk is, is deze: de invloed van een hemellichaam is altijd stuwend, maar de stuwning vertoont verschillende aspecten.

Weer even terug naar het volwassen zijn.

Wie werkelijk volwassen is, kan afstand nemen van wat hem beïnvloedt; hij kan relativiseren. Hij is dus in staat afwegingen te maken, ook met betrekking tot (= in relatie met) zichzelf. Wanneer hij beseft dat een groot deel van zijn daden mede geïnspireerd worden door invloeden van buitenaf, kan hij die invloeden bestuderen en ervoor kiezen ze al dan niet te accepteren. Een werkelijk volwassene kan kiezen.

De invloed die de kosmos uitoefent op alles wat bestaat kent, zoals gezegd, verschillende aspecten. Twee daarvan zijn voor de mens traceerbaar - en voor de werkelijk volwassene hanteerbaar.

Je kunt die krachten het best formuleren als vernieuwend en beschouwend, wat inhoudt dat zowel vernieuwing als beschouwing gestimuleerd wordt.

Wie niet werkelijk volwassen is, ervaart de vernieuwende invloed als stimulans en de tot beschouwing nodende invloed als rem. In feite is hij als een kwal in de branding: hij wordt heen en weer gestuwd, zonder te kunnen willen ingrijpen. Om werkelijk volwassen te worden is het noodzakelijk te durven relativiseren. Wie dat durft, kan het ook - het hoeft niet geleerd te worden, want het is in de mens 'ingebouwd' als mogelijkheid. Ieder mens is het middelpunt van zijn eigen heelal: dat is een feit en dat kun je niet veranderen. Relativeren van dit gegeven houdt in dat je beseft dat ook je buurman, je vriend, je partner en wie je ook

maar waarneemt, het middelpunt is van zijn particuliere heelal - en dat dat een *feit* is. Wie tracht iemand anders tot middelpunt van zijn heelal te maken heeft als enig resultaat dat hij zich opoffert en dat daardoor talloze problemen ontstaan. Wie het middelpunt van het heelal van een ander wil zijn, vergt in feite opoffering en veroorzaakt daarmee talloze problemen.

Wie relativeert, leert steeds beter de samenhang van oorzaak en gevolg te onderscheiden en die te accepteren.

Hij die werkelijk volwassen is, kan relativeren en hij accepteert de gevolgen van wat hij veroorzaakt. Hij is dus wakker.

Het leven is een feest, vol mogelijkheden. De kosmos is zo schitterend georganiseerd, dat wanneer iemand een mogelijkheid niet opmerkt of negatief gebruikt (= misbruikt), er 'automatisch' een nieuwe mogelijkheid ontstaat met nog sterkere impulsen. Toch, als eerste gegeven is daar de Vrijheid van de mens, die inhoudt dat alle mogelijkheden genegeerd en misbruikt mogen worden, zonder dat er wraak genomen of gestraft wordt. Alleen de impulsen worden steeds sterker...

Wie werkelijk volwassen is, is in staat zich onderdeel te weten van het Geheel. Hij is het middelpunt van zijn bestaan en hij weet dat hij zich in niets onderscheidt van al die andere middelpunten: hij houdt de kosmos in stand door er te *zijn*. Hij houdt op met wensen te formuleren, want doordat hij de kosmische invloeden hanteert, weet hij dat alles wat voor hem noodzakelijk is, hem aangeboden wordt zodra dat kan. Hij weet ook, dat zijn enige taak is: de Schepping te hoeden en ervan te genieten. Daardoor zingen de vogels speciaal voor hem, bloeien de planten alleen voor hem, is voor hem de mooiste muziek gecomponeerd - en wordt de zwaarte van het bestaan, die hij wel degelijk ervaart, niet door hemzelf veroorzaakt. Hij wordt wel geconfronteerd met de gevolgen van wat anderen veroorzaken, want hij is een medemens. De Schepping bestaat niet alleen uit bloemen en vogels, maar ook uit medemensen en niet iedere medemens, hoe geliefd ook, is werkelijk volwassen. Dat accepteert hij, al doet het vaak pijn.

Wie werkelijk volwassen is, is Liefde.

Astrologie, het weten met betrekking tot kosmische invloeden op het bestaan, kan een grote hulp zijn bij het proces van het werkelijk-volwassen worden. Het is daarbij de bedoeling dat er pas in de fysieke volwassenheid gebruik van wordt gemaakt. Wie voor een kind een horoscoop laat maken, overschrijdt de grens van karma: hij forceert inzicht in het karma van een ander individu - en dat is niet goed.

Wie echter zichzelf beter wil leren begrijpen, is zeer geholpen met een horoscoop. Dat een astroloog die zelf nog in ontwikkeling is daarbij minder van dienst kan zijn dan iemand die werkelijk volwassen is, spreekt daarbij vanzelf. Door te lezen en te spreken over de diverse invloeden op het eigen leven en het eigen karakter, door het zich realiseren langs welke weg men zijn ontwikkeling tot dusverre gegaan is, maakt men een begin met het relativeren van zichzelf - dat wil zeggen: men begint zichzelf te zien als hoofdpersoon in een verhaal dat niet vastligt. Daardoor wordt het mogelijk op een andere manier naar zichzelf te kijken en zichzelf te veranderen...

In dat proces verandert ook de relatie tot de medemens zodanig, dat ook die gezien kan worden als voortdurend (zij het vaak onbewust) kiezend mens, die bezig is zijn eigen toekomst en die van zijn nageslacht te vormen.

Het spreekwoord luidt: 'Verander de wereld en begin bij jezelf.' Op deze manier leer je niet alleen jezelf beter begrijpen, maar ook de rest van de mensheid.

Je kunt natuurlijk ook de boel op zijn beloop laten...

De cirkel

Alles wat vorm heeft gekregen in de Schepping is omringd. Krachtlijnen omcirkelen al het geschapene in een voortdurende beweging die twee oorzaken heeft: het in stand houden van de vorm en het voorzien van energie van de vorm. Ook de mens wordt omcirkeld door krachtlijnen, waarvan sommige waarneembaar zijn en meridianen genoemd worden. Eigenlijk is er geen sprake van krachtlijnen maar van een krachtpunt, dat voortdurend in zeer hoog tempo om het lichaam draait. Iedere omwenteling ligt daarbij weer een fractie van ruimte naast de vorige, zodat het lichaam omgeven is door een bol van kracht.

Ook grotere vormen hebben hun 'eigen' krachtveld. Ieder hemellichaam is omgeven door kracht, die opgewekt wordt door een punt van kracht dat razendsnel, zo snel dat het niet als punt te onderscheiden is, rondcirkelt. Daarbij zijn er twee gebieden die bij iedere omwenteling doorsneden worden: de noordpool en de zuidpool van het hemellichaam. Het schild van kracht dat door die beweging gevormd wordt, houdt de vorm van het hemellichaam in stand en voedt alle krachtvelden die zich daarop bevinden.

Het Heel Al is de Bron van al die energieën en houdt Zichzelf op dezelfde manier in stand: een punt van kracht cirkelt voortdurend, via een noord- en een zuidpool, om het Geheel heen en geeft zo de vorm eraan en aan al het gevormde dat er deel van uitmaakt.

Wanneer we in onze gedachten de snelheid van het punt van kracht vertragen en ervan uitgaan dat binnen het Heel Al alles al het andere beïnvloedt, kunnen we ons voorstellen dat de invloed niet alleen telkens vanuit een andere hoek komt, maar daardoor ook steeds een ander aspect van ons beïnvloedt. Wat we ons tot dusverre nog niet gerealiseerd hebben, is dat die wisseling van aspecten zo snel gaat, dat in feite ons hele wezen voortdurend gevoed wordt, in al zijn aspecten.

De keuze

Tot nu toe kende de mens in zijn leven slechts het kiezen tussen verschillende daden: doe ik dit of doe ik dat (of: laat ik dit of dat na)? Wat betreft de mogelijkheden was hij afhankelijk van wat 'het lot' genoemd wordt. Wie een positief levensdoel had, zag andere mogelijkheden dan iemand met een negatief levensdoel; voor iedereen gold het streven en zoeken naar mogelijkheden om het leven zo goed mogelijk door te komen. Wie echter in staat is zich te realiseren dat mogelijkheden niet gevormd worden door omstandigheden, maar dat omstandigheden gevormd worden door mogelijkheden, is ook in staat de mogelijkheden zodanig te beïnvloeden dat zijn omstandigheden veranderen.

Het bovenstaande vereist enige toelichting:

In de quantummechanica heeft men ontdekt dat proeven waarnaar gekeken wordt, anders verlopen dan dezelfde proeven waarnaar niet gekeken wordt. Dit is een verbijsterend feit, waar men nog niet goed raad mee weet.

Wat in die proeven de verandering veroorzaakt is echter niet het kijken, maar de aandacht die eraan geschonken wordt.

Aandacht is de scheppende kracht van de mens. Door de aandacht van de mens gaan zijn planten beter groeien, ontwikkelen zich zijn problemen en groeien zijn mogelijkheden. Alles wat aandacht krijgt, ontwikkelt zich!

Wie ergens bewust aandacht aan schenkt, beïnvloedt de richting van de krachtlijnen die zich in zijn buurt bevinden. Sommige helderzienden kunnen dit waarnemen: wanneer de aandacht van een mens zich op een voorwerp richt, stulpt de aura van die mens uit en neemt het voorwerp op in zijn krachtveld, ook als dat voorwerp zich op grote afstand bevindt. De enige voorwaarde is dat de mens er onbelemmerd uitzicht op heeft - er moet dus geen vensterglas (of een bril) tussen zitten. Aangezien het in dit voorbeeld om materie gaat, is het vrij gemakkelijk waar te nemen. De kracht van de mentale aandacht, waarbij het fysieke zien niet van

belang is, werkt op een subtieler en daardoor nauwelijks zichtbaar vlak. Mentale aandacht verandert de richting van de krachtlijnen die vanuit de kosmos werkzaam zijn. Aangezien alle invloeden stimulerend zijn, stimuleren wij-de ontwikkeling van alles waar wij over nadenken. Niet met piekeren of mijmeren, dat zijn bezigheden van het brein die alleen maar energie kosten en verder niets 'opleveren'.

Ook het werkelijk denken kan zowel positief als negatief gebruikt worden. Wie diep nadent over een aspect van de ellende in de wereld, veroorzaakt de ontwikkeling van die ellende - hij vergroot hem. Wie diep nadent over de manier om (een bepaald aspect van) de ellende in de wereld op te lossen, veroorzaakt de ontwikkeling van die oplossing! Wie werkelijk wil bijdragen aan het verbeteren van de toestand in de wereld doet er goed aan zijn aandacht te richten op de mogelijkheden die er al zijn, zodat die mogelijkheden gevoed worden en zich kunnen ontwikkelen. Wie niet volwassen is, kan in zijn onschuld vreselijke dingen veroorzaken. Hij kan bijvoorbeeld bedenken dat oorlogen bestreden moeten worden met een 'vredes'leger...

Wat is werkelijk denken?

Wie nog nooit met zijn voorstellingsvermogen gewerkt heeft, al is het maar wegdromend tijdens een les, kan nog niet echt denken. Wie wel ooit iets in beelden bedacht heeft, kan dat wel. Helaas is de mens niet altijd bereid te doen wat hij kan en is geneigd tot nalatigheid op geestelijk gebied. Dat begint al bij zijn opvoeding: wie herinnert zich dat zijn ouders hem geleerd hebben diep na te denken? Iedere mentale vaardigheid is het gemakkelijkst in de kindertijd te leren: een kind wil leren, het wil groot worden en probeert in alles zijn ouders te evenaren. Het is bereid in alles zijn ouders te gehoorzamen, wanneer zij hem daarbij vertellen dat hij daar 'groot' van wordt. Wat is het dan jammer dat een kind zoveel verboden wordt omdat hij er nog 'te klein' voor is. Je hoeft een kind alleen te verbieden wat hem in gevaar brengt; de rest kun je hem vertellen. Laat hem niet alles zien, want dat beïnvloedt teveel zijn werkelijkheid. Vertel het maar, want dan kan hij erover nadenken. Een kind is niet in staat zichzelf door zijn eigen gedachten schade te berokkenen. Wat hem wel beschadigt is wat hem getoond wordt. Iedere vorm van geweld in beelden, of het nu een opstootje op straat is dat hij toevallig ziet, of een sprookjesfilm op de televisie - beelden zijn voor een kind de werkelijkheid en beïnvloeden zijn geest. Je kunt een kind met een gerust hart over de oorlog vertellen of een sprookje voorlezen: hij vormt daarbij zijn eigen beelden en die kan hij hanteren. Pas als er illustraties bij komen, ontstaan er moeilijkheden. Wie in zijn jeugd niet zijn gedachten heeft leren hanteren, heeft oefeningen nodig. Die oefeningen zijn voor hem moeilijker naarmate hij meer beelden voorgeschoteld heeft gekregen in zijn jeugd. Wie opgegroeid is met de televisie en met stripverhalen, is als iemand die aan de olympische spelen wil meedoen, terwijl hij zijn leven lang op bed gelegen heeft: hij moet nog wat oefenen voordat hij kans heeft op resultaat. De eerste oefening bestaat uit het trainen van het waarnemingsvermogen. Je begint met een kamerplantje: kijk ernaar en denk na over wat je ziet terwijl je kijkt. Doe dat dagelijks en neem steeds hetzelfde plantje, zodat je ook kunt nadenken over de veranderingen die je ziet. Wanneer je zover bent dat je een kwartier lang nadenkend over het plantje ernaar kunt kijken, dan ben je in staat om ook over andere dingen na te denken. Of je het ook doet - daar ben je vrij in. De tweede oefening heeft betrekking op ontwikkelingen, dus op dat wat nog niet gebeurd is. Je neemt een aspect van je eigen toekomst en probeert daar in beelden over na te denken, zonder dat je gedachten afdwalen. Bedenk, dat inmiddels de mogelijkheid aanwezig is dat je denken kracht heeft gekregen, dus bederf je toekomst niet met sombere voorstellingen! Voor deze oefening geldt geen bepaalde tijdsduur om vol te houden. Het gaat erom, dat jij bepaalt waar je aan denkt; jij moet de baas zijn over

je gedachten - en niet andersom.

De derde oefening betreft het loslaten van je gedachten. Het is een noodzakelijk vervolg op de vorige oefening, want als je niet in staat bent je gedachten los te laten, kun je ze ook niet hanteren. De beginfase van deze oefening moet heel erg gestructureerd zijn, anders kun je net zo goed een stripverhaaltje gaan lezen.

Je neemt drie onderwerpen waar je over wilt nadenken. Schrijf ze op! Dan ga je een eind wandelen - je laat je spiekbriefje thuis - en al wandelend denk je een voor een de onderwerpen door. Al denkend vergeet je niet om naar de dingen te kijken die er te zien zijn en je te realiseren wat je ziet. De kunst is nu dat je steeds weer met je wil naar het onderwerp van je gedachten terugkeert wanneer je - ook met je gedachten - je omgeving hebt waargenomen.

Deze laatste oefening blijft je hele leven belangrijk, als je tenminste levenslang toegang tot je eigen gedachten wilt houden. Tenzij het fysieke brein ziek wordt, kan de mens slechts dement worden, wanneer hij ophoudt met denken! Ziekte van het brein kan vaak voorkomen worden door veel water te drinken en aangezien water de grootste leverancier van onze energie is, is het een goede gewoonte om er zoveel mogelijk van te genieten.

Het positieve denken

Wie de baas is over zijn gedachten, is volwassen. Hij kan zijn brein hanteren zoals hij gereedschap hanteert en net zoals een zaag niet zonder de wil van zijn hanteerder zaagt, gaan zijn gedachten er niet zonder zijn wil vandoor. Natuurlijk is het af en toe heerlijk om wat weg te dromen, maar het is heel vervelend als je daar niet mee kunt ophouden wanneer je dat wilt.

Wie werkelijk volwassen is, kan alle krachten die hem ter beschikking staan, hanteren. Dat wil niet zeggen dat hij naar believen zijn omstandigheden kan veranderen, maar wel, dat hij er invloed op kan uitoefenen. Hij kan onderscheid maken tussen positief en negatief in zijn daden - en ook zijn gedachten kunnen daden zijn als hij dat wil. Zijn Vrijheid is totaal: hij is niets meer verplicht. Hij heeft geen wensen meer, want hij is in staat het heden te accepteren zoals het zich voordoet. Al zijn daden zijn gericht op het hoeden van de Schepping en het genieten ervan en doordat hijzelf bewust deel uitmaakt van de Schepping, komt hij niets tekort.

Het kan voorkomen dat er oorlog uitbreekt. Wie werkelijk volwassen is weet dan dat de keuze niet is: doden of gedood worden, maar: ben ik gedwongen negatief te handelen of niet? Wie zich onmogelijk kan onttrekken aan negatief handelen is welkom Thuis.

De sprong

De weg van de minste weerstand is geplaveid met goede voornemens en leidt langs een neerwaartse spiraal naar karma en reïncarnatie. Wijsheid ontstaat op die weg niet, er ontstaat alleen eindeloze herhaling van steeds weer dezelfde mogelijkheden die steeds weer niet benut worden. Wie die spiraal wil verlaten, is genoodzaakt een sprong te maken: van 'je weet wat je hebt en niet wat je krijgt' naar: 'wie niet waagt die niet wint'.

Het is een geweldige sprong, die je zekerheden totaal wegvaaft. Je leert opnieuw denken, opnieuw waarnemen, opnieuw leven... je wordt een nieuw mens. Door de sprong in het ongewisse verbind je je met de cirkel die gevormd wordt door de kosmische kracht, zodat je op een steeds hoger niveau ontwaakt.

Aanvankelijk doet de sprong voornamelijk pijn - de pijn die je lijdt door het onbegrip in je omgeving, waardoor je steeds eenzamer wordt. Dan echter ervaar je steeds intenser de vreugde van de verbinding met de

Oorsprong, die ook het Doel is: de cirkel. Je wordt steeds meer bewust van de opbouw van het Geheel en jouw plaats daarin - en uiteindelijk ben je wat je altijd al geweest bent: het middelpunt van jouw heelal. Er is echter een groot verschil met toen je de sprong nog niet gewaagd had: je straalt.

De cirkel

Wie een cirkel ziet, ziet materie. Een cirkel is vormgegeven harmonie, uitgedrukt in materie. Een cirkel is beweging in rust en zowel de rust als de beweging vergroten de harmonie van het geheel. Alle beweging, alle stuwkracht, alle dynamiek en alle vrede is uitgedrukt in die ene vorm: de cirkel.

De naam van de cirkel luidt: AMEN.

De Weg naar het Weten

Wie een trechtervormige spiraal van onderaf bekijkt, ziet een schijf. Die schijf is rond. Hij is getekend vanuit het middelpunt naar de rand, in vele windingen.

Zo leven wij onze levens... lopend in de cirkels van oorzaak en gevolg, van de ene incarnatie naar de andere. Wij lopen langs de windingen van die enorme spiraal en komen telkens op hetzelfde punt uit, zij het een winding hoger dan de vorige keer, want wij leren van onze ervaringen. Vanuit onze hogere winding kijken wij dan neer op anderen die nog zo ver niet zijn en we vergeten dat hun moeiten net zo groot zijn als de onze... we vergeten dat ook al onze ervaringen bestaan uit duizend vergissingen, vergezeld van één enkele flits van inzicht, die ons omhoog stuwde naar de volgende winding. Daar kwamen we dan precies dezelfde problemen tegen, op een ander niveau. En weer vergisten we ons, tot we de genade van het inzicht zagen...
Komt er ooit een einde aan?

Tweeduizend jaar geleden zei Jesus: 'Ik ben de deur. Wie door mij naar binnen gaat, komt regelrecht voor het aangezicht van de Vader te staan.'

Dit betekende dat de hele spiraal overgeslagen kon worden door Zijn aanwijzingen op te volgen. Wie Zijn raad opvolgde, hoefde niet meer zijn karma af te werken - het zou van hem afgenomen worden. Hij hoefde na dit leven niet meer terug te komen, want hij had de kortste Weg naar Huis genomen. Door te leven zoals Hij voorschreef, kon iedereen ophouden met vergissen en telkens in één keer de juiste beslissingen nemen en de juiste daden verrichten...

Dat was, ook in die tijd, heel moeilijk en er is niemand die het gedaan heeft.

Wij kijken daar op neer, denkend: 'Als ik toen geleefd had, dan had ik het wel geweten...' en wij vergeten dat de meesten van ons toen inderdaad geleefd hebben - en het inderdaad wisten, maar toch heel anders gehandeld hebben dan we ons nu kunnen voorstellen.

Hij zei: 'Heb je vijanden lief.'

De vijand liefhebben? De vijand, dat was de Romeinse bezetter - daartegen moest je vechten, zodra je sterk genoeg was.

En wij? hebben wij onze vijand lief? Wat deden wij in de tweede wereldoorlog? Wat doen wij nu, nu ons land overstroomd wordt met vreemdelingen?

Hij zei: 'Heb je naaste lief.'

Je naaste liefhebben? Je naaste, dat was je broer, die alles erfde omdat hij de oudste was. Dat was je jongste zus, die in opstand kwam omdat ze niet wilde trouwen met de man aan wie ze beloofd was en zo ook jouw naam in opspraak bracht. Het was de belasting-ophaler, een misselijk stuk vreten, die je nog niet met de nek aan wilde kijken, of de melaatse die het waagde om in jouw buurt te komen - zulke mensen waren het niet waard om geliefd te zijn.

En wij? Hoe denken wij over de bovenburen die met klompen over hun parket stampen? Hoeveel houden wij van de eigenaar van ons huis die wel de huur verhoogt, maar vergeet dat het dak gerepareerd moet worden? Hoeveel houden wij van de drugs-verslaafde die onze auto opengebroken heeft?

Hij zei: 'Wie zonder zonden is, mag de eerste steen gooien.'

De mensen die daarbij waren, stonden toen met hun mond vol tanden en dropen af - en er waren heel wat godsdienstleraren bij, mensen van wie je zou verwachten dat ze het goede voorbeeld zouden geven.

En wij? Wij hebben daar niet zo'n last van. Wij richten hele verenigingen op met het doel stenen te gooien: de bond tegen het vloeken, Greenpeace, de centrum democraten... en als het even meezit, lopen we in optocht door de straten te schreeuwen dat de anderen het allemaal verkeerd doen...

In tweeduizend jaar is er niets veranderd in de mensen. Wij zijn op dezelfde manier blijven denken en wij handelen nog precies hetzelfde als toen. We hebben van onze ervaringen geleerd, dat wel. Nu zijn onze drogredeningen een stuk verfijnder dan toen. We kunnen onze vijand nu ook ombrengen zonder zelfs maar in zijn buurt te hoeven komen. We laten onze rommel niet meer in onze achtertuin liggen, maar dumpen de troep in zee. We vissen diezelfde zee zo leeg, dat we ons genoodzaakt voelen zeehonden te doden, want die eten te veel. We produceren veel te veel voedsel op door kunstmest verpeste grond, zetten veel te veel dieren op veel te weinig net zo door kunstmest verpeste grond, spuiten die dieren vol met rotzooi om ze sneller te laten groeien en 'gezond' te houden - zodat ze door hun poten zakken van ellende, we gunnen koeien in zo'n verpeste wei niet eens een paar bomen om te kunnen schuilen voor zon en regen...

Kortom: alles wat met ons 'welzijn' te maken heeft wordt zo grof overdreven dat er op de hele wereld geen stukje natuur meer over is waar wij niet iets verkeerd gedaan hebben.

Jesus komt nog terug ook, dat heeft hij beloofd. Hij komt dan om te 'oordelen', dat wil zeggen dat Hij op zoek gaat naar de mensen die Zijn woorden in praktijk brengen, zodat Hij ze mee kan nemen naar het Paradijs van Zijn hemelse Vader.

En degenen die niet mee kunnen? Er zijn allerlei verhalen van doemdenkers

over het laatste oordeel - zoals regen van bloed, engelen die vreselijke ziekten veroorzaken, aardbevingen, overstromingen, vuur uit de hemel - er blijft niets meer van de mens en zijn wereld over. Zelfs de apostel Johannes heeft, in zijn verdriet over het mislukken van zijn missie, in een laatste poging om de mens te bereiken, een heel boek over de apocalyps geschreven.

*De werkelijkheid zal veel erger zijn. Wie ook dan, wanneer
Jesus Zich vertoont, door welke oorzaak dan ook niet in staat
is te kiezen voor het Licht, krijgt geen enkele vorm van
straf...*

*Er gebeurt niets zichtbaars.
Alleen: de Begeleiders worden terug geroepen en de mensheid
wordt vergeten - ook door de Vader.
Dan zijn er geen positieve impulsen meer.
Dan zijn er geen goede ideeën meer.
Dan is er geen Genade meer.
Dan is er geen Licht.*

Dan heeft de mens geen hel meer in het 'hiernamaals' nodig, want hij creëert hem hier op aarde zelf wel. En wanneer hij zichzelf en zijn eigen planeet niet met geweld verwoest, sterft hij zichzelf - door ziekten als aids of kanker - toch wel uit. En dan is er niets meer.

Heeft leed een doel?

Iedereen weet uit eigen ervaring wat lijden is. Van de schok van de geboorte tot de angst voor de dood ervaren wij, zij het niet voortdurend, leed. Kinderen, ouden van dagen en alle leeftijden daar tussen in... niemand ontkomt eraan. Wie zijn verstand uitschakelt en zijn gevoel in de ijskast zet, lijkt er minder last van te hebben dan degenen die met open oog en open hart in de wereld staan. Relativeren helpt niet: pijn is pijn. Relativeren helpt alleen bij het verwerken daarvan, zodat de pijn en de oorzaak ervan beter losgelaten kunnen worden.

Wij zouden willen dat leed een doel heeft, zodat het 'ergens goed voor' is. We willen kunnen begrijpen wat het hogere doel is van wat ons aangedaan wordt. We willen kunnen inzien dat het niet anders kan en dat we, juist door te lijden, kunnen groeien tot geestelijke rijpheid...

Er zijn mensen die ervan overtuigd zijn dat ieder lijden een geschenk is, waarmee wij in de gelegenheid gesteld worden 'iets' te doen. In hun ogen is het zelfs zo, dat zonder leed geen groei mogelijk is - dat het lijden van de mens noodzakelijk is voor zijn geestelijke ontwikkeling. Als dat waar zou zijn, dan **boffen** zij die verkracht, gemarteld, gehandicapt of door hun ouders mishandeld zijn. Het kan immers niet anders of na verloop van tijd worden die mensen buitengewone steunpilaren voor de mensheid - dankbaar voor de ellende die zij ervaren hebben! Niets is minder waar. Niemand die zo zwaar geleden heeft, leeft 'gewoon' verder. Het zijn de uitzonderingen die niet extra kwetsbaar geworden zijn... Verreweg de meeste mensen met buitengewoon zware ervaringen moeten hun verdere leven strijd leveren om niet door de herinneringen kapot gemaakt te worden...

Er zijn verschillende oorzaken van leed en er zijn verschillende factoren die het leed kunnen verzwaren of verzachten.

Een groot deel van de pijn die de mens ervaart in zijn weg

door het leven wordt veroorzaakt door zijn gebrek aan inzicht in zichzelf en in zijn medemensen. Het is uitsluitend dit lijden dat leidt tot geestelijke groei - althans wanneer er zorgvuldig mee omgegaan wordt.

Wie zorgvuldig leeft, brengt zijn medemensen geen schade toe. Daarbij is het noodzakelijk te beseffen dat *zorgvuldig* en *voorzichtig* geen synoniemen zijn! Voorzichtigheid kan dan wel de 'moeder van de porseleinkast' zijn, het is ook heel vaak de 'zachte heemeester' die 'stinkende wonden' veroorzaakt. Zorgvuldigheid daarentegen kan verschillende gezichten hebben: nu eens uiterst voorzichtig om een ernstige schok te vermijden, dan weer juist heel ruw om de werkelijkheid niet te verdoezelen. Wie zorgvuldig zijn medemens tegemoet treedt, is gericht op het welzijn van de ander en laat zich in zijn reacties leiden door wat die ander op dat ogenblik nodig heeft. Wie zorgvuldig leeft, stelt het weliswaar op prijs wanneer anderen hem net zo benaderen als hij hen benadert, maar het is voor hem niet noodzakelijk: door zijn zorgvuldigheid heeft hij zichzelf leren kennen, zodat hij zijn eigen behoeften kan relativeren en voor zijn geluk niet meer afhankelijk is van de reacties van anderen.

Wanneer alle mensen zorgvuldig met elkaar omgaan, doet niemand een ander pijn.

De mens leert het meest door te ervaren hoe er met hem wordt omgegaan. Zoals hij benaderd wordt, zo gaat hij zelf ook handelen. Het duidelijkst is dit zichtbaar bij kleine kinderen en bij hoogbejaarden (dus bij hen die voor hun welzijn volledig afhankelijk zijn van de welwillendheid van anderen), maar het geldt ook voor alle andere mensen. Wie aangevallen wordt, ervaart onmiddellijk de neiging om terug te slaan. Wie belogen wordt, zal tegen de leugenaar ook liegen. Wie oprecht bemind wordt, zal zijn geliefde oprecht liefhebben. Maar niet alleen tegen de directe dader reageert de mens zoals hij zelf behandeld is... Zijn ervaringen beïnvloeden ook zijn gedrag, zijn denken en zijn verwachtingen op langere termijn. Wie in zijn jeugd geleden heeft, staat als volwassene heel anders in het leven dan degene die onbezorgd opgegroeid is.

Wie een kind mishandelt, pleegt de zwaarst denkbare misdaad.

Vrijheid

Ieder moment van iedere dag kan de mens kiezen uit minstens twee mogelijkheden om verder te gaan. Dit gegeven noemt men *vrijheid*. Wat men zich over het algemeen niet realiseert, is dat de mogelijkheden per individu sterk beperkt zijn door zijn (gebrek aan) inzicht. 'Wat niet weet, wat niet deert' is een spreekwoord waaruit moet blijken dat je sommige gegevens moet achterhouden om iemand pijn te besparen. Het is echter ook een spreekwoord waaruit blijkt dat onwetendheid de mens beperkt in zijn mogelijkheden. Wat je niet weet, kun je ook niet hantieren...

Vrijheid zoekt en kiest

De drang om zich vrij te weten is in iedere mens aanwezig, zolang hij zijn Inzicht nog niet voltooid heeft. De meeste mensen onderdrukken een groot gedeelte van die drang, doordat ze bang zijn voor wat ze zullen vinden, wanneer ze gaan zoeken. In hun jeugd is hun zo veel verboden, dat er angst is ontstaan voor het onbekende. Ook spelen de in het onderbewustzijn aanwezige herinneringen aan ervaringen uit vorige levens een rol: tallozen hebben ooit de vergissing in praktijk gebracht die onderzoek en experiment met elkaar verwart - en hebben met hun experimenten ellendige ervaringen veroorzaakt. Daardoor is er een

onberedeneerde angst ontstaan voor situaties die onoverzichtelijk zijn.

Vrijheid is niet hetzelfde als kunnen kiezen

Iedere daad die de mens verricht, is een actie die een reactie tot gevolg heeft. Iedere daad is zelf ook een reactie - het hele bestaan is een aaneenschakeling van actie en reactie: van oorzaak en gevolg. Dat wil niet zeggen, dat de mens niet zou kunnen ingrijpen in zijn eigen leven of in dat van anderen. Als reactie op dat wat hij wil veranderen, kan hij een nieuwe keten van oorzaak en gevolg starten.

Iemand die ervan overtuigd is dat zijn levensloop en dat wat erna komt, vaststaat (gepredestineerd is), dat er 'ergens' beschreven staat hoe het zal verlopen, dat hij machteloos is in het gevecht tegen het noodlot en dat het zinloos en zondig is om je daar tegen te verzetten, zo iemand heeft weinig belangstelling voor de gevolgen van zijn daden. Zijn vrijheid berust op een drogredenering: in het grote geheel van leven en dood zegt hij 'God wil het', terwijl hij in het leven van alledag zegt vrij te zijn in zijn doen en laten. Maakt hij een fout, dan 'heeft het zo moeten zijn' en doet hij iets goed, dan heeft God hem gestuurd. Hoewel de tegenstrijdigheid van 'vrijheid in gebondenheid' hem het leven bepaald niet gemakkelijk maakt, zorgt diezelfde tegenstrijdigheid ervoor, dat hijzelf nooit verantwoordelijk is voor wat hij veroorzaakt. Binnen de gehoorzaamheid aan de geboden van zijn godsdienst kan hij de vreselijkste dingen veroorzaken, zonder dat hij zoekt naar het verband van de gevolgen met de oorzaken. De angst om het recht op een goede plaats in het hierna-maals te verspelen belet hem zelfstandig te denken. Hij reageert blindelings en vraagt zich af en toe af waarom hem dit nu allemaal overkomt, zonder werkelijk naar een antwoord te durven zoeken. Ook hij kan leren van zijn daden. Zijn ervaringen leiden ertoe dat hij, ouder geworden, andere beslissingen neemt dan toen hij jong was. Hij ontwikkelt dan een vorm van wijsheid die voortkomt uit zijn ervaringen. Door voortdurend naar zijn levenservaring te kijken en die te vergelijken met die van anderen, kan hij conclusies trekken die hij van belang acht voor de vorming van anderen - en hij zal die anderen daar zo veel mogelijk van laten profiteren.

Het kan ook anders. Hij kan ook verstarren en een tiran worden voor zijn omgeving, zonder te begrijpen hoe het komt dat hij niet op handen gedragen wordt...

Wie ervan overtuigd is dat er niets in zijn leven vaststaat en dat zijn vrijheid totaal is, is vaak geneigd zich totaal egocentrischop te stellen. Hij is doordrongen van de noodzaak om zijn bestaan zo goed mogelijk in te richten, volgt talloze cursussen om zichzelf te ontplooien en kan, wanneer hij tenminste niet tot rust komt, op den duur niets meer doen zonder de kwaliteit van de gevolgen van zijn daden te berekenen. Wanneer hij wijs geworden is (iedereen kan wijsheid ontwikkelen, ook de meest negatief levende persoon), kan hij anderen slechts leiden door ze op de gevolgen van hun daden te wijzen en cursussen voor zelfontplooiing te geven.

Wie het bestaan van vrijheid ontkent en wie de vrijheid als totaliteit van het bestaan ziet, is een gevangene van zijn beperking. Zowel de totale vrijheid als de totale onvrijheid zijn niet anders dan blinddoeken die het zicht op het leven belemmeren:

³Egocentrisch is niet hetzelfde als egoïstisch. Wie egocentrisch is, verricht al zijn daden terwille van zichzelf en kan zich nauwelijks verplaatsen in de gevoelens van een ander. Wie egoïstisch is, gaat desnoods willens en wetens tegen de belangen van zijn medemensen in.

De mens is niet alleen

De wereld van zijn geest is ook de wereld van degenen die hem bijstaan; wie erop vertrouwt dat die hulp vanuit de geestelijke wereld de moeite waard is, kan het gegeven 'vrijheid' loslaten. Vrijheid bestaat namelijk wel degelijk, maar opent voornamelijk de weg naar negativiteit - naar problemen, dus.

Wie zijn vrijheid met fatalistisch denken afwijst, blokkeert iedere vorm van inzicht die hem vanuit de geestelijke wereld geboden wordt en beperkt zijn innerlijke ontwikkeling.

Wie zijn beperkingen met vrijheidszucht afwijst, blokkeert iedere vorm van inzicht die hem vanuit de geestelijke wereld geboden wordt en beperkt zijn innerlijke ontwikkeling.

Wie echter zijn behoefte aan vrijheid of zijn behoefte aan predestinatie loslaat, opent zijn geest voor de impulsen van inzicht, die hem vanuit de geestelijke wereld geboden worden. Zijn innerlijke groei is dan gegarandeerd, met of zonder cursussen en hij ontwikkelt inzicht in positief en negatief handelen.

Totale vrijheid = totale onvrijheid

De opvattingen van de mens van nu over vrijheid zijn ontstaan uit blindheid voor de gevolgen van de mogelijkheden waaruit gekozen zou kunnen worden. Beperkt door zijn angsten, zijn behoefte aan goedkeuring, zijn opvoeding, zijn egocentrisme en zijn luiheid, ziet hij zijn vrijheid als de mogelijkheid die keuze te maken die leidt tot onmiddellijke bevrediging van zijn behoeften. Vrijwel al zijn keuzes maakt hij ad hoc: zonder door te denken over wat hij daarmee zou kunnen veroorzaken. Daardoor heeft hij veel energie over voor wat hij zijn vrijheid noemt (of voor de vrijheid van anderen, wanneer hij zichzelf als strijder voor de rechten van de mens ziet) en hij maakt desnoods gebruik van geweld wanneer het erom gaat die vrijheid te verdedigen.

Wie werkelijk vrij is ziet alles in de juiste verhoudingen: hij kan echt relativiseren. Hij is 'verlicht', dat wil zeggen dat hij de weg naar het inzicht geheel heeft afgelegd. (De term 'verlichting' wordt vaak - verkeerd - begrepen als het zichtbaar worden van de weg.)

Wie werkelijk vrij is kan niet anders dan kiezen voor alles wat positiviteit veroorzaakt. Hij is dus beperkt in zijn keuze - en daardoor niet meer vrij. Hij is zelfs minder vrij dan wie kan kiezen tussen positief en negatief... in feite is hij totaal onvrij.

- - - -

Innerlijk communiceren

Op zijn reis door het leven heeft de mens alles meegekregen wat hij onderweg nodig heeft. Al vanaf zijn geboorte is hij in staat om te leren van wat hem overkomt, zodat hij meteen al begint met communiceren om duidelijk te kunnen maken wat hij nodig heeft. Die communicatie is als het ware de koffer waaruit hij zijn leven lang alle mogelijkheden kan halen om verder te kunnen. Ook wanneer er niet met liefde voor hem gezorgd wordt, zodat zijn communicatie zich niet goed ontwikkelt, betekent dat niet dat de mogelijkheden er voor hem niet zijn, maar dat zij moeilijk bereikbaar zijn geworden: de koffer klemmt.

Iedereen die grote moeite heeft zijn mogelijkheden te ontdekken en te ontwikkelen, is in zijn jeugd liefde tekort gekomen.

Aandacht is de scheppende kracht van de mens. Alles wat hij aandacht schenkt, ontwikkelt zich. Aandacht is een ander woord voor Liefde... Wanneer ouders voornamelijk letten op wat zij in hun kind onaangenaam vinden, zal die houding voor het kind de manier worden waarop hij de aandacht van zijn ouders 'trekt'. Aandacht is Liefde, zelfs wanneer erbij geslagen wordt... Het slaan zegt weliswaar het tegenovergestelde van wat de aandacht 'oplevert', maar de ervaring dat je belangrijk bent voor je ouders is zo noodzakelijk dat de ellende op de koop toe genomen wordt. Dit gegeven is er ook de oorzaak van dat kinderen met wie seksuele handelingen gepleegd worden, zich schuldig voelen over het feit dat ze het akelig vinden - en daar vaak ook niet over durven spreken. Het is immers een overmaat aan aandacht die over hen uitgestort wordt...

Communicatie is de bagage van de mens. Al zijn vaardigheden kunnen door middel van communicatie ontwikkeld worden.

Doordat de mens in talloze generaties zijn aandacht voornamelijk gericht heeft op zijn fysieke mogelijkheden en zijn fysieke problemen zijn die mogelijkheden en problemen dan ook buitengewoon sterk ontwikkeld. Oorlogen, ziekten, schendingen van de menselijke waardigheid en bereiken van topprestaties zijn aan de orde van de dag. Ze trekken zo veel aandacht dat het bijna onmogelijk is geworden er niet op te letten... Zelfs binnen de nog bestaande religieuze bewegingen besteedt men voornamelijk aandacht aan de problemen die er zijn... Zelfs binnen de zich nog vormende bewegingen die zich richten op innerlijke groei wordt de meeste aandacht besteed aan de problemen die die groei in de weg staan...

*Aandacht is de scheppende kracht van de mens.
Aandacht is een ander woord voor Liefde.
Alles wat aandacht krijgt, ontwikkelt zich.
Communicatie is de bagage waarin de mens zijn mogelijkheden draagt en communicatie is de weg waarlangs hij zijn mogelijkheden kan ontwikkelen.*

Op zijn reis door het leven heeft de mens alle bagage meegekregen die hij nodig heeft om de reis tot een goed einde te brengen. Helaas is hij vergeten hoe hij zijn bagage kan hanteren...

In deze eeuw heeft men ontdekt hoe belangrijk een goede communicatie kan zijn. Men heeft ingezien dat communicatie een verbinding legt tussen mensen en onderling begrip mogelijk maakt. De aandacht daarvoor heeft geleid tot het ontwikkelen van verregeande mogelijkheden: van telefoon tot internet, van boekdrukkunst tot satellietverbindingen.

De aandacht voor het ontwikkelen van communicatiemiddelen was ontstaan door de behoefte aan een middel om de economische problemen op te lossen ('tijd = geld; hoe sneller ik weet waar iets voordelig te krijgen is, des te meer kan ik verdienen'). In feite nam daardoor de intensiteit van deze problemen toe, zodat het verschil tussen arm en rijk groter werd - en de gehele mensheid erin betrokken raakte...

Toch heeft de mogelijkheid tot wereldwijde communicatie ook positieve gevolgen gehad, zoals iedere ontwikkeling die vanuit een negatieve basis ontstaan is, altijd ook positieve 'bijverschijnselen' oplevert.

Wij zijn op reis. Onze basis, het punt van waaruit wij vertrokken, is Liefde en Licht. Het doel van de reis was eenvoudig: met onze aandacht zouden wij de planten- en

dierenwereld doen ontwikkelen, zodat de volmaaktheid van deze Schepping voltooid zou worden. Wanneer wij dit doel bereikt hadden, zouden wij weer naar Huis gaan. Hoe hebben wij het toch voor elkaar gekregen dat we precies het tegenovergestelde zijn gaan doen?

Het antwoord is simpel: wij zijn de keuze tussen de verschillende mogelijkheden tot ontwikkeling van de Schepping gaan zien als een probleem.

Toen wij naar de aarde vertrokken, waren onze communicatiemogelijkheden totaal - en we hadden er geen hulpmiddelen bij nodig. We communiceerden namelijk mentaal, wat inhoudt dat er lang niet altijd woorden nodig zijn om iets of iemand te begrijpen, of om zelf begrepen te worden. Wanneer we onze aandacht richtten op een boom, wisten we vanzelf wat die boom nodig had...

Op deze wijze gingen we om met alles en iedereen, totdat ons reisdoel in zicht kwam. Het aantal planten- en diersoorten werd zo talrijk, dat de ontwikkeling ervan de aanwezigheid van meer mensen noodzakelijk maakte - en in plaats van af te wachten of er vanzelf mogelijkheden zouden ontstaan, gingen we over het 'probleem' nadenken. Als oplossing voor het 'teveel' kozen wij voor verwijdering ervan en begonnen datgene wat wij als overbodig zagen te vernietigen.

Wanneer je iets wilt vernietigen is het noodzakelijk dat je je afsluit voor de behoeften ervan.

Om de problemen te kunnen oplossen schakelden wij onze mentale communicatie uit - we moesten wel, anders hadden we voortdurend geweten dat we tegen de behoeften van de Schepping in gingen en dan zouden we de problemen niet hebben kunnen oplossen.

Doordat we niet meer mentaal communiceerden - de mogelijkheid is altijd blijven bestaan - verloren we niet alleen het weten over alles waar we aan werkten, maar we verloren ook de bewuste invloed van onze begeleiders. Hierdoor vervingen we het mentale spreken door intuïtie, die we lang niet altijd juist interpreteren. We begonnen alle ideeën die in ons opkwamen om te buigen tot ze pasten in onze visie op het dagelijks leven... en we zijn daar niet meer mee opgehouden.

En daar staan we nu: we willen naar Huis en we weten de Weg niet meer. We hebben een gebutste koffer waarvan we niet eens zeker weten wat erin zit. We begrijpen onze eigen bagage niet! Sommigen gooien hun bagage weg, want ze 'kunnen er niets mee'. Anderen bestuderen hem nauwkeurig en proberen op allerlei manieren erachter te komen hoe het zou kunnen functioneren. Zij stellen zich vragen en vaak krijgen zij een antwoord, zodat hun reis - en het doel ervan - duidelijker zichtbaar wordt.

Nu is de tijd gekomen om ook de laatste vragen beantwoord te krijgen: steeds luider klinken de vragen en steeds meer mensen blijken de antwoorden in zich te dragen: hun bagage is hanteerbaar geworden. Men noemt dit wel 'verlichting'.

Hoezeer wij echter ook verlangen naar antwoorden, hoezeer vanuit de geestelijke wereld ook gepoogd wordt ons te bereiken, ondanks beiderzijdse bereidheid tot communicatie gaat er veel anders dan de bedoeling is...

Het belangrijkste gegeven in de hele Schepping is: er is uitsluitend Liefde. Alles wat ons geschonken wordt, komt vanuit Liefde en heeft tot

doel Liefde te verwekken.

Wij, mensen, hebben een lange weg afgelegd.

*Wanneer je op reis gaat, verlaat je je woning, raakt er
steeds verder vandaan - en wanneer je erg lang wegblijft,
vervreemd je zelfs van je eigen basis.*

We hebben onderweg veel geleerd. We hebben geleerd onze eigen boontjes te doppen. We hebben geleerd dat je de sterksten maar beter kunt gehoorzamen. We hebben geleerd hoe we mensen kunnen manipuleren, zodat we af en toe zelfs de sterksten te slim af kunnen zijn. We hebben geleerd hoe we de voorraden van de aarde kunnen gebruiken.

*En toen we dat allemaal konden, bekroop ons het gevoel dat er
iets niet helemaal in orde was...*

Onderweg hebben we godsdiensten beleden, zijn we 'heiden' geweest, hebben elkaar bekeerd, verbrand en met wapenen bestreden - vanuit de overtuiging dat dit allemaal van ons verlangd werd door degene die ons geschapen heeft.

En nu?

Nu zijn we moe van de reis en we willen naar Huis. Doordat we zo lang onderweg zijn geweest, denken we dat onze basis wel heel ver weg zal zijn en we bereiden ons voor op de Reis: we lezen veel, we mediteren nog meer, we proberen ons ego te vernietigen, we trachten onszelf leeg te maken en we zoeken naar geestelijke leiders. En als we die gevonden hebben, verslinden we hun woorden en volgen hen onvoorwaardelijk, blindelings.

*Wanneer de roes van het nieuwe inzicht afneemt, blijken we
weliswaar veranderd te zijn, maar niet beter...*

Tallose volgelingen van goeroes, predikers en andere dragers van inzicht maken onderweg slachtoffers: terwille van hun 'nieuwe' bestaan kiezen zij voor zichzelf, ook al moeten zij daarvoor hun gezin in ontredde achterlaten. Ook al verliezen zij daardoor hun vrienden. Ook al moeten zij in drugs gaan handelen om de reis naar de goeroe te kunnen betalen.

Echter: er is alleen maar Liefde...

De woorden van de dragers van inzicht kunnen nog zo waar zijn, wanneer we houten oren hebben, horen we niet zo veel.

De inzichten van de geestelijke leiders kunnen nog zo verlicht zijn, wanneer we een zak over ons hoofd dragen, zien we niet zo veel.

De Weg van jouw voorbeeld kan nog zo zuiver zijn, wanneer je je poot stijf houdt, kom je niet zo ver.

*Houten oren, een zak over het hoofd, je poot stijf houden -
het zijn allemaal verbeeldingen van de wil van de mens.*

Wie kent de situatie niet: in een gesprek wil je een naam noemen, maar je kunt er niet op komen. Hoe hard je ook denkt, het lukt niet. Uiteindelijk geef je het zoeken op - en na verloop van tijd schiet de naam je te binnen.
Vanzelf.

V A N Z E L F !

Wanneer je ophoudt met willen, kan er heel veel 'vanzelf' gebeuren. Het helpt enorm wanneer je weet wat je kunt verwachten wanneer je weer op

Weg bent naar Huis en bereid bent te doen wat daarvoor nodig is.

Een stem in je hoofd

Wij zijn verdwaald doordat we ophielden mentaal te communiceren. We vinden de Weg Terug door daar weer mee te beginnen.

Alle begin is moeilijk.

Mentaal communiceren kan uitsluitend via de eigen gedachten. Wat wij intuïtie noemen, bereikt ons via een kanaal in de kruinchakra waar we geen bewust gebruik van kunnen maken. Het is de noodoplossing die de Begeleiding voor ons verzorgd heeft opdat we niet totaal 'van god los' zouden raken.

Voor de mentale gesprekken moeten we onszelf inschakelen door bewust onze gedachten te richten en te hanteren. Door een correcte vraag te denken en met onze gedachten het antwoord te horen, zijn we dan in staat om voortdurend de juiste stappen te nemen.

Doordat we echter in de loop der evolutie lichamelijk mee-geëvolueerd zijn, werkt ons brein moeilijker wanneer het met niet-materiële zaken te maken krijgt. Ook zijn we niet gewend om ons te bepalen bij het ogenblik dat aan de orde is, het 'nu'. Daar komt dan nog bij dat er in het mentale communiceren geen klankverschil is tussen jouzelf en de Begeleiding, zodat je - zeker in het begin - het gevoel krijgt dat je het allemaal zelf verzint en dus jezelf voor de gek houdt.

De juiste 'vorm'

Er is maar één manier om te ontdekken dat het allemaal waar is: vertrouwen.

Je stelt de vragen en twijfelt niet aan de antwoorden.

De Waarheid is zuiver. Om je met de Waarheid te kunnen verbinden, is innerlijke zuiverheid noodzakelijk. Wanneer je innerlijk niet zuiver bent, kun je niet zeker zijn van de antwoorden die je hoort, want jouw onzuiverheid vermengt ze met jouw wil.

Er zijn niet zoveel mensen die van hun zuiverheid overtuigd kunnen zijn. Daarom is het noodzakelijk dat je een paar vuistregels hanteert die bij de Waarheid horen:

- De eerste vraag luidt: 'Mag ik deze vraag stellen?'

Dat wat je wilt vragen is al luid en duidelijk zichtbaar voor jouw Begeleider, ook wanneer je er jezelf nog niet eens van bewust bent. Wanneer je nu deze openingsvraag stelt, neem je afstand van jezelf. Je plaatst het belang van het antwoord op je eigenlijke vraag erdoor bij jouw Begeleider en je opent het kanaal van vertrouwen - en 'vertrouwen' is een ander woord voor 'Liefde'.

Telkens als je met jouw Begeleider wilt spreken, open je het gesprek met deze vraag, die (in ieder geval voor dat moment) jou mentaal zuivert. Ook al zou je net een misdaad begaan hebben, met deze vraag open je de weg naar de Waarheid.

- Er worden geen inlichtingen gegeven over de toekomst.

Een van de moeilijkste dingen om te leren is 'afwachten'. We willen altijd zo graag weten hoe iets afloopt of hoe het verder gaat... Iedere weg moet stap voor stap afgelegd worden. Het heeft geen zin om de stappen te kennen die al achter of nog voor je liggen: ze veranderen er immers niet door?

- Het antwoord op de vraag: 'Waarom?' luidt altijd: 'Omdat het goed is.'

Het is voor ons onmogelijk om het patroon te begrijpen waar we ons in

bevinden. Wat dat betreft zijn we net als kleine kinderen, die ook niet kunnen begrijpen waarom ze op tijd naar bed moeten.

- *Je krijgt nooit opdracht om je met een ander te bemoeien.*

Wanneer wij, mensen, het gevoel hebben te weten 'hoe het moet', krijgen we iets apostolisch over ons: we willen dat anderen dat ook meemaken. Wanneer we dan toestemming krijgen voor de vraag 'moet ik Jan een boek geven?' horen we 'ja'. Vervolgens worden we bitter teleurgesteld wanneer Jan geen belangstelling blijkt te hebben... De oorzaak van het 'ja' ligt in de onzuiverheid van de vraag! We zouden immers zo graag *willen* dat iedereen de Waarheid kent?

- *Wanneer je in de knoop raakt, is de vraag ontstaan uit eigenbelang.*

In het begin van jouw nieuwe ontwikkeling word je heel behoedzaam 'behandeld'. Ook wanneer jouw vragen eigenlijk niet geheel correct zijn, krijg je toch een antwoord waarmee je verder kunt... Echter: wanneer je voldoende ervaring hebt, word je strikt geantwoord naar de zuiverheid van je vraag. Wanneer je vraag ontstaat uit eigenbelang - ook al maak je jezelf wijs dat dat niet zo is, *krijg je toch toestemming hem te stellen*. Je had immers kunnen weten dat de vraag incorrect was?

- *Alleen vragen over de Weg naar Huis worden altijd beantwoord, ook al zou het voor de duizendste keer zijn en ook al zou je door je eigen stomiteiten weer verdwaald zijn.*

Er is alleen maar Liefde om ons heen. Wanneer we verdwalen, is het verdriet daarover groter dan we ons kunnen voorstellen... en wanneer we om hulp vragen, veroorzaken we Vreugde.

Iedereen is op ieder moment van iedere dag in staat om zich weer op Weg te begeven. Wie dat doet, ontvangt een innerlijke opleiding, zodat hij kan groeien en stralen. Het gevolg daarvan is dat mensen hem vragen gaan stellen - en dat hij kan antwoorden.

- - - -

Het leven van Jesus

Teruggekeerd in een lichaam, verrijkt en versterkt met de geest van de Vader, zie ik mij genoodzaakt de herinnering te activeren die zo'n tweeduizend jaar geleden veroorzaakt is. Ik doe dit niet met vreugde, want ook in dat bestaan overheerste het leed om de mens, die weliswaar kennis wil nemen van de weg tot de Vader, maar het af laat weten zodra de theorie praktijk begint te worden.

Zo ben ik dan weergekeerd, anders dan de bedoeling was. Wanneer de mens mijn woorden niet alleen begrepen, maar ze ook toegepast had, dan zou ik vele jaren geleden regelrecht uit de sferen gekomen zijn om deze materie op te heffen en de mens te leiden tot voor de Vader. Zo was het Plan en zo heb ik het destijds mijn leerlingen uitgelegd. Een ander deel van het Plan - en ook dat heb ik ze uitgelegd, hield in dat wanneer de mens de Weg dreigde te verliezen, de Vader opnieuw een deel van Zichzelf zou doen incarneren om zo, vanuit een lichaam, een voorbeeld en een wegwijzer te

zijn. Tot vijf maal toe is dat gebeurd... allen zijn ze weggehoond en drie van hen zijn vermoord. Het is niet in woorden uit te drukken hoeveel leed dat heeft veroorzaakt.

Er is alleen maar Liefde. Er is geen straf, geen rechtvaardigheid. Wanneer de materie van deze sfeer opgeheven zou worden, zouden slechts diegenen die geheel zuiver zijn de aanwezigheid van de Vader kunnen verdragen. De anderen zouden dan vanzelf ophouden te bestaan, hoewel hun toch de gelegenheid geboden zou worden zich alsnog te reinigen.

Daarom ben ik gekomen, zodat men mij zou kunnen leren kennen en met mij de weg terug gaan. Tot dusverre is dat nauwelijks gebeurd; degenen die mij herkend hebben zijn degenen die gekomen zijn om mijn werk eventueel na mij voort te zetten en zo het allerlaatste stuk van de weg af te leggen - zij zouden ook zonder mij het Licht gekozen hebben. Alle anderen hebben herhaald wat zij al eerder deden: hoon en veroordeling uiten. Materie is eindig: alles wat materie is, is aan slijtage onderhevig. Ook gesteenten, ook levend weefsel, ook de wereldbol. Wanneer de mens er met zijn vingers van af zou blijven, zou deze wereld nog enige miljoenen jaren leven kunnen dragen en voortbrengen, maar nu de mens zelfs de vormgevende en voedende elementen heeft aangetast, is er hooguit nog een half miljoen jaar leven mogelijk - wanneer men tenminste vandaag ophoudt met vernietigen.

Zie het probleem: nog miljarden geesten hebben een leven op deze aarde nodig, terwijl hier generatie na generatie zich uitleeft in het vinden van steeds definitiever vernietigende wapens.

Wanneer mijn aanwezigheid geen effect zou hebben, komt er na mij niet nog Een. Dan wordt deze planeet losgelaten door de Vader en zal ieder na zijn leven zelf het Licht kiezen - of ophouden te bestaan. Er is alleen maar Liefde: vanuit de geestelijke wereld blijven de engelen hun positieve impulsen zenden, totdat de laatste mens deze dimensie verlaten zal hebben. Heeft mijn aanwezigheid echter wel effect, dan zal zich een golf van vreugde over deze wereld verspreiden, waarmee ieder schepsel zich zal kunnen verbinden. Daardoor zal de positieve kracht zozeer toenemen, dat de beschadiging van deze Schepping hersteld zal kunnen worden. Niet ongedaan gemaakt, want niets dat plaatsgevonden heeft kan uit het geheugen gewist worden; littekens blijven zichtbaar.

Zo ga ik nu terug om die feiten te herbeleven die deze tijd kunnen verlichten.

De doop

Johannes was niet alleen mijn neef, maar al in mijn vroegste herinneringen ook mijn vriend. Zijn aard was heel vurig - als kind kon hij vreselijk driftig zijn en zijn ouders hebben heel wat met hem te stellen gehad. Mij vond men over het algemeen veel te braaf voor een kind en wanneer ik al eens kwaad werd, schrok men van mijn felheid en brutaliteit en kreeg ik slaag... We ontmoetten elkaar niet zo vaak, maar als we elkaar zagen, hadden we meestal veel plezier - zijn vuur en mijn ideeën brachten ons samen in de gekste situaties. Zo maakten we gretig misbruik van de verhalen die over onze geboorten de ronde deden (en waar we zelf niets van geloofden) en klopten de mensen met onze smoesjes allerlei lekkers uit de zak, waar we later dan uren zoet mee waren. We zorgden er wel voor dat we dan onvindbaar waren, wat ons dan later weer de nodige straf opleverde. Vooral mijn vader had harde handen! Na ons twaalfde jaar zagen we elkaar helemaal niet meer. Hij werd leerbe-

werker, net als zijn vader wanneer die geen dienst deed in de tempel, en ik bleef intern in het klooster 'Karmel' om mijn opleiding (ik moest - en wilde - rabbi worden) te voltooien. Ook mijn ouders zag ik daardoor nog maar zelden, zodat ik nogal van ze vervreemde.

Het was een zware tijd. Er werden hoge eisen aan me gesteld, veel te hoog voor het kind dat ik zou moeten zijn. Het gevolg daarvan was dat weliswaar mijn kennis enorm uitbreidde, maar dat mijn geest volledig blokkeerde als het ging om dingen van wezenlijk belang...

Alleen wanneer ik buiten het Karmel was en mensen ontmoette - dan was ik heel anders, dan hoorde ik mezelf soms dingen zeggen en zag mezelf wonderen verrichten terwijl ik me voelde alsof ik het niet zelf was, maar dat er in mij een ander was die sprak en handelde.

Toen ik achttien was, werd ik geacht zelfstandig te kunnen leven. Ik werd nog wel geadviseerd, maar het opvolgen van een advies was niet meer verplicht.

Ik bleef in het Karmel wonen - het is tot het einde van mijn bestaan hier mijn basis gebleven - en maakte van daaruit vele reizen over de hele wereld, voor zover dat toen mogelijk was. In de vrijheid die ik toen ervoer, ontdekte ik dat mijn gedachten niet altijd mijn eigen gedachten waren, maar dat ik als het ware met mijzelf een gesprek kon voeren, waar 'mijn alledaagse ik' heel wat van kon leren.

Dat ging niet zomaar. Ik ben er van overtuigd geweest dat ik geestelijk gestoord was... alleen het feit dat ik ook normaal kon blijven functioneren, zonder dat iemand iets aan me merkte, maakte dat ik geen eind aan mijn leven maakte.

Het duurde lang, voordat ik geestelijk zo rustig werd, dat ik kon geloven dat mijn innerlijke gesprekspartner mijn hemelse Vader was. Toen ik eenmaal zover was, vergrootte dat intens mijn vertrouwen, mijn vreugde en mijn heimwee. Naarmate ik meer vernam over mijn afkomst en mijn taak, werd mijn verlangen steeds groter om niet hier te zijn en dit allemaal mee te maken...

Langzamerhand ontwikkelde ik mij en begon steeds meer in het openbaar uitspraken te doen over zaken van godsdienst en religie. Was het aanvankelijk heel leuk om met jan en alleman te discussiëren, al vrij spoedig drong tot mij door dat men mijn Vader zag als een soort wraaknemer, als een dreiging, die de mens vreselijk strafte voor het minste vergrijp. En als ik daar tegenin ging en sprak van de Liefde die de Vader is en de mens veroorzaakt heeft, dan schold men mij uit en noemde mij de duivel zelf.

In die tijd wist ik nog niet dat Liefde en geweld nooit samengaan. Ik geloofde toen nog de leraren, die mij verteld hadden dat mijn taak tweeledig was: de mens met de Vader verbinden en de Joden leiden als koning.

Dat zou natuurlijk alleen via een opstand tegen de Romeinen kunnen, maar daar zag ik toen nog niet tegenop. Daarom zocht ik aanvankelijk mijn vrienden vooral onder de sadduceese Essenen, stuk voor stuk jongemannen die bereid waren hun leven te geven voor de natie en voor de Vader - dacht ik. In die tijd was dat ook nog wel zo en hun enthousiasme werd groter naarmate mijn krachten zich ontwikkelden.

Ik was achtentwintig jaar en begon al bekend te worden in Israël, toen er verhalen over Johannes opdoken. Hij zou als een profeet uit de oude tijden de mensen trachten te bekeren en daarbij nogal woest tekeer gaan; men zei dat hij ze zowat in de Jordaan verdrook om hen van hun zonden te reinigen. Ik zag het al voor me: hij met zijn vuur, die de mensen eerst vertelde wat er verkeerd aan ze was en ze vervolgens met harde hand schoonwaste... het had wel iets komisch. Aan de andere kant waren er die verhalen die onze ouders ons verteld hadden toen we nog heel klein waren - en mijn verhaal begon steeds meer met de werkelijkheid overeen te komen, zelfs zo, dat ik in gedachten met mijn Vader kon spreken en voortdurend Zijn aanwezigheid in mij voelde. Als dat met Johannes ook zo was, dan wilde ik hem opnieuw leren kennen en door hem gereinigd worden, want de herinnering aan mijn twijfels voelde ik als vlekken op mijn

kleding.

Zo verliet ik Bethanië, waar ik bij mijn dierbaarste vriend en zwager Lazarus woonde als ik niet in Karmel was, en trok met een paar vrienden naar de plaats waar Johannes werkte.

Er waren daar een paar honderd mensen verzameld. Sommigen bivakkeerden er kennelijk al enige tijd, anderen waren net als ik op de geruchten afgekomen en er waren zelfs water- en broodverkopers, die het geestelijke met het lichamelijke trachtten te verenigen. Er waren ook een paar vrienden uit mijn opleidingstijd, die verheugd waren me weer te zien en me wenkten om bij hen te komen zitten. Ik wilde me echter op Johannes concentreren en ging wat achteraf zitten, waar ik hem wel kon horen en zien, maar hij mij niet.

Wat ik hoorde en zag, ontroerde mij zeer. Hij was nauwelijks gekleed, broodmager en had een stem die tegelijkertijd zeer luid was en toch heel bescheiden klonk. Hij vertelde over Licht en duister en over hoe de mens het Ene losgelaten en zich met het andere verbonden had - en hij vertelde over de mogelijkheid om te keren op de levensweg en de verbindingen met het duister te verbreken door vergeving voor je misdaden te vragen. Hij bood ook de mogelijkheid een nieuw begin te markeren door onder te gaan in het Jordaanwater en zo, naar lichaam en geest gereinigd, de Weg van het Licht te gaan. Zijn optreden was zo indringend en zijn woorden waren zo duidelijk, dat velen zich hun vergissingen herinnerden en verlangden opnieuw te beginnen, om beter verder te gaan dan zij begonnen waren. Ook ik werd gegrepen door zijn woorden en ik begaf mij, aangemoedigd door de Vader, naar Johannes om mij te laten onderdompelen.

Plotseling viel zijn oog op mij. Hij verstarde even, toen herkende hij mij, viel op zijn knieën en brulde: 'Dompel mij onder, verdrink mij, neem me op in jou!' Ik raakte zijn hoofd aan en zei: 'Johannes, wil je mij niet wassen?' Hij stond op, greep me bij een arm, wroeg me met mijn gezicht naar de mensen en riep: 'Hij is het die komen zou! Dachten jullie dat ik ook maar iets betekende? Ik ben nog niet waard om zijn sandalen voor hem vast te knopen! Zie de gezegende!' Toen barstte hij uit in tranen van het grootste verdriet dat ik ooit in een medemens gezien had. Al zijn heimwee, zijn onzekerheid, zijn angst om te falen en zijn pijn om de mensheid lag in zijn snikken en het duurde lang, voordat hij mijn omhelzing losliet. Intussen waren de mensen op ons afgekomen, verbaasd en nieuwsgierig om te weten wat er nu eigenlijk precies plaatsvond.

In de dringende mensenmassa lukte het me maar net om mijn kleren af te leggen. Naakt stond ik daar en wachtte op zijn reactie.

'Kom,' zei hij.

Hand in hand liepen we het water in, tot het tot onze heupen kwam. Ik knielde en hij duwde mijn hoofd naar beneden, tot het onder water was. Hij hield me een paar seconden onder water, toen richtte hij me weer op en liet me opstaan.

'Zie,' riep hij luid, 'zie de zoon van de Allerhoogste, de meest Geliefde!'

Samen klonnen we weer aan de kant. De menigte week uiteen en maakte plaats, zwiingend. Terwijl de tranen over mijn wangen liepen, kleedde ik me weer aan. Dit had ik niet verwacht: dat ooit iemand anders dan ikzelf zou beseffen wie ik was - en al helemaal niet, dat het zo maar bekendgemaakt zou worden... Nu kon ik er niet meer omheen: zo lagen de feiten en iedereen mocht het weten.

Ik voelde een hand op mijn hoofd. Ik keek op, recht in het gezicht van Johannes. Hij zei niets, maar zijn ogen vertelden me dat hij mij begreep, dat hij voelde wat ik voelde, dat hij mijn Vriend was, dat ook hij de stem van de Vader hoorde en dat ook hij zou willen dat alles anders was dan het was. Op dat ogenblik voelde ik zo de zwaarte van dat wat komen zou, dat ik heel even mezelf weer het water zag inlopen en onder blijven, tot ik verdronken was. Ik glimlachte om mezelf, want ik zag ook in dat ik dan toch weer opnieuw geboren zou worden en zou leven tot mijn taak volbracht was... Door deze gedachten kreeg ik mezelf weer onder controle

en keek om me heen. Ik zag dat Johannes door zijn ontroering heen lachte - hij had duidelijk mijn gedachten gezien en ze herkend. Ik zag mijn vrienden, die minder verbaasd waren dan ik verwachtte en ik zag alle anderen die min. of meer opgewonden wachtten op de dingen die komen zouden.

'Ga maar,' hoorde ik in mij, 'als je nu even naar boven loopt, kan iedereen je horen en zien. Toe maar, Mijn Kind, wees Mijn stem en spreek Mijn woord.'

Halverwege de helling van de heuvel bleef ik staan en richtte mij tot de mensen, die achter mij aangekomen waren. Ze gingen zitten en wachtten doodstil af.

Ik hoorde mijzelf zeggen:

'Geliefden, hoor het woord van Jaweh, de Enige. Veel is bedorven, maar nog niet alles. Mijn Woorden heb je veranderd in gemompel van een dwaas, maar nu zeg Ik je: Hebt Lief. Voer geen strijd, val niet aan, verdedig je niet, draag geen wapen. Iedere mens is mijn Geliefde, doe hem geen kwaad. Ik ben de Vader: welke vader verheugt zich in de strijd van zijn kinderen? Ik ben de Moeder: welke moeder zingt van vreugde wanneer haar zoon haar zoon doodt? Houd dan op met strijden en heb je vijanden lief! Wil je vijand je slaan, bied hem dan beide wangen aan, maar sla niet terug. Wees geen vijand voor je broers, ook al gedragen zij zich als vijanden. Kinderen, Ik smee je: zie Mij zoals Ik ben: enkel Liefde...'

Terwijl ik sprak, drong met verbijsterende helderheid tot me door wat ik zei: geen enkele vorm van geweld kon iets goeds veroorzaken. Ik had al vaak gesproken over Liefde als basis van het bestaan, maar nog niet eerder was ik daarop door gaan denken in verband met mijn eigen bestaan en mijn taak voor Israël. Nu echter besefte ik: regeren is een vorm van geweld, die niets met Liefde te maken heeft. De Sadduceeën, die me geleerd hadden dat ik ooit de koning van Israël moest zijn, hadden zich vergist... Je kunt iemand niet doden en blijven zeggen dat dat goed was, omdat je je doel moest bereiken. Dat de Romeinen geweld gebruikten was verkeerd, maar als ik, om ze te verdrijven, ook geweld zou gebruiken of veroorzaken, dan was ik net zo slecht!

Ik was uitgesproken en uitgedacht. Ik was leeg, ik voelde me alsof ik nu al mijn taak volbracht had en een grote vreugde verdreef de leegte. Zo eenvoudig was het!

Wat bezielt de mens toch, dat hij het eenvoudige afwijst?

Alles wat verkeerd is, wordt in stand gehouden, desnoods ten koste van de eigen gezondheid en ten koste van het leven van medemensen. Men gaat over lijken - en er zijn er, die dat nog waarderen ook...

Men hoeft zichzelf of zijn medemensen niet eens te verbeteren: wanneer men ophoudt met de dingen verkeerd te doen, is alles goed. Gewoon ophouden met streven naar meer, want dat is de basis van het kwaad.

Na die gebeurtenis bij de Jordaan, die ik ben blijven zien als het begin van de uitvoering van mijn taak, doordat ik toen volledig wakker werd, heb ik me enige tijd teruggetrokken. Meestal overnachtte ik in Karmel, maar ook wel in de bergen in de omgeving. In die periode bracht de Vader mij op de hoogte van de grote lijnen in mijn bestaan: bekendheid, onbegrip, hoon, vernederingen en intense Liefde zouden mijn deel zijn en het einde zou een gewelddadige dood zijn. Door de negativiteit die aan dat sterven vooraf zou gaan, zou ik in staat zijn om de hel te betreden en die duisternis te verlichten, zodat de engelen de mensen die daar verbleven konden zien en hen naar het Licht brengen. Dat het daartoe noodzakelijk was, dat de Vader mij zou loslaten, drong niet tot me door.

Problemen

Nu ik wist wie ik was en wat ik wilde, was mijn eerste doel mijn vrienden uit te leggen, dat ik afzag van de heerschappij over Israël.

We logeerden allemaal bij Lazarus, die ruimte en personeel genoeg had om zo'n twintig gasten te herbergen - en als ik met meer mensen aankwam, konden die er ook nog wel bij. De meeste aanwezigen waren er die dag bij geweest en hadden mijn korte redevoering gehoord. Ik wist nog niet of ze mij helemaal begrepen hadden, want doordat ik vrijwel direct weggegaan was, had ik niemand meer gesproken. Ik kende ze echter maar al te goed en had een sterk vermoeden, dat ieder zo zijn eigen gedachten over de betekenis van mijn woorden had.

We zaten in de grote zaal. Lazarus zat, zoals hij meestal deed als we bij elkaar waren, naast me. Johannes was er niet, hij was gevangen genomen omdat hij het volk 'opruide tegen het wettelijk gezag' en wachtte op zijn rechtszaak. Aan mijn andere kant zat Simon de visser, tegenover mij Judas de dromer. Thomas, mijn broer die zoveel op mij leek dat men ons wel eens verwisselde, wisselde steeds van plaats en kon nergens rustig blijven zitten. Ik had hem en Lazarus al over het doel van deze bijeenkomst verteld en waar Lazarus zich verheugde over de omwenteling, maakte het Thomas nerveus. Simon de Sadduceeër, die, wat bijna niemand wist, aanvoerder was van een groep Zeloten, keek me voortdurend strak aan, alsof hij onraad vermoedde. De andere vrienden wachtten gewoon af. Ik vroeg me af, of ze ooit zelfstandig zouden kunnen denken en handelen. Wat een stel! Toch had de Vader ze mij aangewezen en toen ik ze had uitgenodigd om mijn vrienden te worden, waren ze buiten zichzelf geweest van blijdschap...

Onderling hadden ze het land al verdeeld en zagen zichzelf als gouverneur van een provincie - en die droom ging ik nu verstoren.

Ik wachtte tot ook de vrouwen, die zich aanvankelijk teruggetrokken hadden, een plaats gevonden hadden en begon:

'Geliefden, hoor het woord van Jaweh, de Enige. Mijn Zoon zal geen geweld gebruiken. Aan zijn handen zal geen bloed kleven, noch aan de handen van zijn volgelingen. Liefde is vriendelijk: wie vriendelijke woorden spreekt, wekt geen vijandschap op, maar brengt de geest tot rust. Laat Liefde steeds de Bron van je woorden zijn. Wees duidelijk, zeg ja en nee als je dat bedoelt, maar vermijd niet, onbegrepen te blijven wanneer men haat over je uitstort. Wees duidelijk en heb Lief.'

'Meester,' zei Simon de Sadduceeër, 'mag ik je herinneren aan je roeping? De woorden van de Almachtige zijn waar, maar hoe zul je zonder geweld de Romeinen uit onze ogen verwijderen? Hoe zul je zonder strijd de troon van David bestijgen?'

Zijn woorden deden pijn, net als de felle blik uit de ogen van Judas, die bijna hatend was. Op dat ogenblik wenste ik dat alles anders was: geen opleiding, geen achtergrond, geen Romeinen en vooral geen Sadduceeën. Hoe konden in de stam van Levi zulke ideeën ontstaan? En: hoe had ik die ooit tot de mijne kunnen maken? Ik voelde een arm om mijn schouder en een hand, die de mijne even aanraakte en keek Lazarus even aan. De blik uit zijn ogen sprak van totaal begrip en ik putte er moed uit.

'Het was een vergissing, Simon,' antwoordde ik, 'ontstaan door het verlangen naar rust en vrede. Maar je kunt geen vrede bouwen op strijd, net zomin als dat je geluk kunt bouwen op het verdriet van een ander.' Hij verstarde, want, hoewel hij zijn vrouw niet officieel verstoten had, probeerde hij haar zo min mogelijk te ontmoeten en misbruikte zijn vriendschap met mij als voorwendsel om haar en hun kinderen niet te kunnen verzorgen. Simon de visser grinnikte even en wisselde een blik van verstandhouding met Jacobus, die bloosde. Hij herinnerde zich zijn verleden, waarin hij zijn vrouw niet altijd trouw was geweest.

Ik keek Simon even aan en ging verder: 'Zo kun je ook niet je vreugde bouwen op het leed van een ander, of je rust op de moeite van een ander. Bouw je geluk door geluk te verspreiden en bouw je Liefde door Liefde te schenken. Lach om wat leuk is, niet om wat verdriet veroorzaakt heeft. Wat de toekomst betreft: ik zal mij toeleggen op de genezing van lichaam en geest en als de tijd daar is, zullen jullie hetzelfde doen, met

dezelfde resultaten - als je wilt. Ik zal geen aards rijk stichten, maar een rijk van Liefde, dat ook kan bestaan tijdens onderdrukking. Ik zal jullie leiden en je de Weg van de Vader tonen, als je dat wilt. Wie wil heersen, heeft niets aan mij. Wie wil dienen, zal groeien en groot zal hij zijn in de ogen van de mensen en ik zal hem dienen met mijn leiding. Geliefden, ook als je nu besluit weg te gaan om een andere manier van leven te leiden, weet dan: ik heb je Lief en dat verandert niet.'

Ik was uitgesproken en stond op, proberend niet de verbijstering op sommige gezichten te zien en ging naar buiten. Niemand volgde mij en dat deed me goed. Kennelijk begon men te begrijpen dat menselijk gezelschap me soms teveel was en kon men mij laten gaan zoals ik wenste...

Het huis van Lazarus was niet omheind en ik had zeker een uur gelopen, toen ik iemand tegenkwam. Het was een vrouw, ze droeg de klederdracht van een Samaritaanse. Aanvankelijk wendde ze haar hoofd af, zodat ze niet de schande zou ondergaan dat een Jood haar gezicht zag. Volgens het gebruik zou ik nu in haar richting op de grond moeten spugen, maar ik groette haar en stelde de vragen die elkaar tegemoetkomende reizigers stellen: 'De Enige is met je, vanwaar kom je en waarheen ga je?'

Stomverbaasd keek ze me aan, toen vulden haar ogen zich met tranen. Met moeite bracht ze uit:

'De Enige leidt je voeten. Ik kom van Samaria en ik ben op weg naar Jerusalem om te bidden in de tempel.'

'Een hele reis,' antwoordde ik haar, 'wat kun je in de tempel aan de Enige vragen, dat je niet ergens anders aan Hem kunt vragen?'

'Zeg jij dat, Meester? Aan je kleding zie ik dat je een priester bent en aan je ogen zie ik dat je wijsheid draagt. Hoe zal ik iemand ontmoeten als ik niet naar zijn huis ga? In het heiligdom bij ons woont Hij niet, want honderd keren heb ik gebeden en Hij heeft mij niet gehoord. Nu ga ik naar Zijn woning, want mijn nood is groot.'

Ik ging zitten op een rotsblok naast het pad en zij zette zich op de grond voor mij.

'Je weet toch, dat de Enige de aarde en alles wat erop, eronder en erin is en ook de zon, de maan en de sterren geschapen heeft?'

Ze knikte.

'Je weet toch, dat de Enige dat alles voortdurend verzorgt, regen en droogte schenkt en kracht aan het graan, zodat wij van het brood kunnen leven?'

Ze knikte.

'Je weet toch, dat de Enige alle vogels kent, de mieren geteld heeft en de mens met Liefde in Zijn hart draagt?'

'Ik weet het, Meester. Maar hoe kan het dan dat Hij je alleen hoort, wanneer je in Zijn tempel tot hem bidt?'

'Dat is een vergissing, mijn kind. Hij is de Vader, Zijn aandacht is bij de mens, waar die ook is. Hij luistert naar je, zelfs wanneer je niet speciaal naar Hem roept... Het is zo, dat je met Hem kunt spreken zoals je met een geliefde spreekt, in de verborgenheid van de binnenste kamer in je huis. Daar worden je gedachten niet afgeleid door de bezigheden van anderen. Overal kun je Hem ontmoeten, maar het beste als je alleen bent. De tempel in Jerusalem is gebouwd om Hem te eren en om er offers te brengen en natuurlijk kun je Hem daar ook ontmoeten, maar Hij is groot, en Hij heeft je Lief - Hij heeft het niet nodig dat je moeite doet om Hem te gaan zoeken; Hij is er, en Hij was er al voordat je gezocht had! Wat je bede ook is, de Enige draagt je door je moeiten heen wanneer je je tot Hem wendt.'

'Ik dank je, Meester. Ik ben opnieuw geboren...'

Ze keek verbijsterd op en fluisterde: 'Mijn pijn is weg en je hebt me niet eens aangeraakt!'

'Doordat je mijn woorden geloofde, mijn kind, ben je genezen. Ga maar terug en spreek er niet over, maar verheug je in de Enige.'

Toen stond ik op, draaide me om en haastte me weer terug naar mijn vrienden.

Binnen was niemand. Ik liep naar de kookplaats en vond daar de beide Maria's - mijn zuster en haar vriendin - die bezig waren het maal te bereiden. Ze hadden duidelijk gehuild, hun ogen waren roodomrand. 'Is het zo erg?' vroeg ik, 'Hebben ze me allemaal in de steek gelaten?' 'Niet allemaal, Jeshoea. Wij niet, Lazarus niet en Simon de visser niet. De anderen hebben eerst ruzie gemaakt en toen ze weer voor rede vatbaar waren, hebben ze besloten, nog geen besluit te nemen... Ze zijn naar hun vertrekken gegaan om na te denken en willen je daarna hun besluit laten weten.'

Het was Maria van Magdala, die gesproken had. Ik kende haar nog niet zo lang, maar hield zielsveel van haar en zij van mij. In andere omstandigheden zou ik haar ten huwelijk gevraagd hebben, maar nu niet. Wetend wat ik wist over mijn toekomst, wilde ik haar niet aandoen, mijn vrouw te zijn en ik had haar erover gesproken. Ze had haar hoofd gebogen en aanvaard wat ik zei. Beiden voelden we de zwaarte zowel als de noodzaak van dit besluit... Ik sloeg mijn armen om beide vrouwen heen. 'Het is heerlijk om vrienden te hebben,' zei ik, 'heerlijk om een zuster, een zwager, een vriendin en nog een vriend te hebben die weten wat ik bedoel, als ik over Liefde spreek. Wat eten we eigenlijk? Toen ik binnenkwam rook het lekker, maar nu eerlijk gezegd niet zo!' 'Wat doe je ook hier, je leidt ons maar af, maak dat je wegkomt!' en ik werd de keuken uitgeduwd.

Telkens wanneer de mens zijn verstand tussen zichzelf en zijn Schepper plaatst en met 'logisch' denken zijn Liefde verkilt, gebeuren er ongelukken. Men denkt wakker te zijn, maar in feite bouwt men een muur om zijn ziel, zodat de redenering in belang uitstijgt boven de intuïtie. Daardoor verscheurt men zijn bestaan en raakt de verbinding met de Vreugde kwijt...

Die avond bleken allen, op Simon de visser en Lazarus na, hun verstand gebruikt te hebben. Ze legden me uit dat ze weliswaar zeer veel van me hielden en dat ik altijd welkom was en een beroep op hen kon doen, maar dat ze mijn weg niet konden gaan. Niemand noemde de ware reden, ieder had zijn eigen prioriteiten bedacht en scheurde zich met een leugen uit mijn bestaan.

Wie zal de Vader nog zenden om gezien te worden? Nu ik terugkijk, zie ik geen verschil met toen en nu. Er hebben vele ontwikkelingen plaatsgevonden, die lang niet alle de mens dichterbij Huis gebracht hebben. Het comfort is, vergeleken bij toen, zeer toegenomen, maar de tevredenheid van hen die er gebruik van kunnen maken, niet - integendeel. De mogelijkheid om ziekten te herkennen en behandelen is gegroeid. Wanneer de mens goed voor zijn lichaam zou zorgen, zou hij met de kennis van nu alleen nog maar van ouderdom hoeven sterven. Van alle sterfgevallen gedurende mijn bestaan van nu was er niet één bij die door ouderdom veroorzaakt was...

Hoe zal de mens weten, dat hij zich slechts met de Vreugde hoeft te verbinden om het Paradijs van zijn verlangen te veroorzaken?

Slechts vergezeld van Simon verliet ik het huis van mijn geliefden om naar Caesarea te gaan. Daar wilde ik enige tijd bij vrienden doorbrengen om tot rust te komen. Simon zou na een dagreis afbuigen naar het oosten om enige tijd bij zijn ouders te zijn en zijn vader te helpen, zodat we beiden ons konden herstellen van de doorstane emoties. Ikzelf had grote moeite om me bij de dingen van de dag te bepalen en niet met mijn gedachten de toekomst te versombereren, nu de dichtstbijzijnden me getoond hadden hoe egoïsme werkt. Simon zag er ontroostbaar uit, hij kon

nauwelijks spreken en zijn ogen stonden zo weemoedig, dat ik het niet meer kon aanzien. We hadden dan ook nauwelijks een kwartier gelopen, toen ik midden op het pad ging zitten. De struiken aan weerskanten waren nogal doornig en ik had geen zin om daar ook nog op te gaan letten.

'Kom, Simon,' zei ik, 'ik wil even met je huilen.'

Hij zette zich naast me en we omarmden elkaar...

Toen we geen tranen meer hadden, stonden we op en gingen verder. We hadden een tijdlang zwijgend, hand in hand, gelopen, toen we een beekje naderden. Ik schoot in de lach, want daar was het, dat we eens in het regenseizoen, toen het water onstuimig kolkte, bij het oversteken met zijn allen kopje onder gegaan waren. We waren er twee dagen tevoren nog zonder problemen doorheen gewaad en in die twee dagen was er kennelijk een zeer grote kuil ontstaan... Als iedereen nu netjes in de ganzepas gelopen had, zoals te doen gebruikelijk bij het oversteken van rivieren, was er maar een geduikeld, maar iedereen wilde het dichtst bij mij lopen - en dus gingen we met zijn allen. Ook Simon begon te grinniken.

'Ben je sterk, meester?' vroeg hij.

'Wou je 't even uitproberen?' antwoordde ik en ik begon mijn kleed af te doen. Meteen lag ik languit op mijn gezicht in het water. De schurk had me pootje gehaakt! In de tijd die ik nodig had om vast te stellen wat onder en wat boven was, had hij zich al van zijn kleren ontdaan en zich ook in het heerlijk koele water gestort. Ik deed als hij en na een wederzijdse poging elkaar te verdrinken, lagen we zeker een uur op onze rug in de beek, genietend van het gezang van de vogels, het blauw van de hemel en de vrede in ons hart.

In Caesarea begon het langzamerhand tot me door te dringen, dat rust een woord was dat ik net zo goed vergeten kon, want ik was niet in staat het nog toe te passen op mezelf. Het begon al toen ik de muren van de stad nog niet eens bereikt had...

Er had kennelijk iemand op de uitkijk gestaan, want twintig, dertig mensen kwamen de poort uitrennen om me te verwelkomen. Zo kwam ik de stad binnen, gedragen op de vleugels van de Liefde. Een snik zette zich vast in mijn keel en in mijn hart zongen de woorden van de Vader: 'Zie, mijn kind, zo Lief heb Ik je, zo draag Ik je door de dagen...'

Ook Johannes (niet de visser), in wiens woning ik zou vertoeven, had zich bij het gezelschap gevoegd. Hij vroeg me of ik eerst wilde rusten en of hij de mensen nog even zou wegsturen. We waren juist op zijn erf aangekomen en bij wijze van antwoord sprong ik op het muurtje zodat ik boven de mensen uitstak.

In de stilte die prompt ontstond, stak een van de aanwezigen een hand op. 'Meester,' sprak hij, 'de vorige keer vertelde je over de Liefde van de Enige en hoewel ik je begreep, heb ik toch gezondigd...' Hij slaakte een diepe zucht en vervolgde: 'Nu durf ik me niet meer tot Hem te wenden, Meester. Als dat mogelijk is, wil jij dan voor me pleiten?'

Ik zag de wanhoop in zijn ogen en voelde de spanning, ook bij de anderen. Hoe was het er bij ze ingehamerd: de wraak van Jehova, tot in het derde geslacht - je achterkleinkinderen zouden nog moeten boeten voor jouw vergissingen!

'Er was eens een rijke man. Hij had talloze schapen, kamelen en runderen en veel dienaren noemden hem hun heer. Hij had ook twee zonen, beiden volwassen. De oudste was vlijtig en werkte dag in dag uit voor zijn vader en hielp zo, zijn bezit te vergroten. De jongste was lui en probeerde steeds iets te bedenken waardoor zijn dagen niet met werk gevuld zouden hoeven zijn. Op een dag wendde hij zich tot zijn vader en sprak:

'Heer, ik ben een slecht arbeider. Toch zal ik ooit de vruchten van uw arbeid plukken en die van de arbeid van mijn broer. Dat is niet eerlijk. Daarom vraag ik u: neem het deel van uw vermogen waar ik recht op zou hebben als u nu stierf

en geef het mij. Dan zal ik vertrekken en u en mijn broer niet meer tot last zijn. Wanneer u dan later sterft, is de hele erfenis voor hem en hij zal er recht op hebben, want hij zal ervoor gewerkt hebben - ik niet.'

Zo sprak hij en het hart van de vader brak van verdriet. Toch handelde hij zoals hem voorgesteld was en hij gaf zijn jongste zoon de helft van zijn kapitaal - en hij zag zijn kind uit zijn gezichtsveld verdwijnen.

De zoon reisde naar een grote stad, waar hij een huis kocht. Al spoedig vond hij vrienden, met wie hij reizen maakte, feesten organiseerde, avonturen beleefde - kortom, hij maakte alles mee waarvan hij al droomde, toen hij nog aan zijn vader gebonden was. Hij dacht weleens met medelijden aan zijn broer, die dit alles miste en in plaats van plezier te maken, zich bezig hield met het wel en wee van het ouderlijk huis. Toen raakte zijn geld op. Veel vlugger dan hij gedacht had, moest hij gaan rekenen om niet totaal berooid te raken. Toch, ook nadat hij lange tijd zeer zorgvuldig met zijn bezit was omgegaan en ieder muntje wel tien keer had omgedraaid voor hij het uitgaf, uiteindelijk was alles op.

Nadat hij zijn bezittingen verkocht had om zijn schulden te betalen, verliet hij zijn woonplaats. Hij had besloten om weer naar huis terug te gaan, want hij was gaan inzien hoe hol het bestaan was, dat hij geleid had. Zo liep hij, onderweg de kost verdienend met het vak dat hij beheerste, de lange weg naar huis. Hoe dichterbij hij kwam, des te groter werd zijn vreugde - en tegelijkertijd groeide ook zijn angst voor wat zijn vader hem allemaal zou verwijten. Toch weerhielden die gedachten hem niet van zijn doel en duizend keer overlegde hij in zijn hart met welke woorden hij zijn vader zou durven benaderen. Het enige wat hij zeker wist, was dat hij de titel 'zoon' verspild had...

Naarmate hij zijn vroegere woonplaats naderde, groeide zijn besef van schuld en uiteindelijk was er nog maar één verlangen in zijn hart: vergeving vragen. Als zijn vader hem zijn schuld vergeven zou, was het verder voor hem niet meer belangrijk wat er daarna nog met hem zou gebeuren.

De vader had zijn zoon niet uit het oog verloren toen die het huis uitging. Hij had iemand meegezonden met de opdracht in te grijpen wanneer het leven van zijn zoon in gevaar zou komen en om verslag uit te brengen van diens belevenissen - want de vader had zijn zoon lief. Toen dan ook de dag naderde dat de zoon weer thuis zou komen, ging hij hem tegemoet en zo gebeurde het dat zij elkaar omarmden, voordat de zoon zijn voorbereiding voltooid had. Hij kreeg de kans niet om iets anders te stamelen dan: 'Vergeef mij, vader, vergeef mij alstublieft!'

Hand in hand legden zij het laatste stuk van de weg af, huilend van geluk en weemoed om wat was en om wat geweest was.

Thuisgekomen werd de zoon gebaad en in nieuwe kleren gestoken. Er bleek een groot feest voorbereid te zijn om zijn thuiskomst te vieren. Zelfs zijn broer, die hij zo benadeeld had, was verheugd hem weer te zien. Hij toonde hem de vorderingen die gemaakt waren en liet hem zien wat voortaan zijn taak zou zijn...

Zie je, zó is de Vader die ons allen geschapen heeft. Wie zijn schulden inziet en om vergeving vraagt, krijgt niet alleen vergeving, maar wordt in Zijn Huis welkom geheten en om hem is grote vreugde.'
Het was even stil. Toen klonk de vraag:

'Meester, als ik de oudere broer zou zijn, zou ik mij verongelijkt voelen. Ik zou mijn leven lang hard gewerkt hebben zonder dat het opgemerkt werd, en voor zo'n nietsnut wordt feest gevierd... Ik vind dat niet eerlijk!'

Ik schoot in de lach.

'Heel begrijpelijk, maar daarin verschilt men in de hemelen nu van de mens hier op aarde. Men zeurt daar niet over wat geweest is, maar verheugt zich over wat is. Ook degenen die mijn hemelse Vader nooit verlaten hebben, verheugen zich in de Vreugde van de Vader, zonder iemand zijn falen kwalijk te nemen. Weet dus, dat wie zijn schuld inziet en vergeving daarvoor vraagt, die vergeving al geschonken heeft gekregen - vóór hij uitgesproken is. En weet ook, dat wie zich verheugt in de vreugde van zijn naasten, zonder zich de zonden van die naasten te herinneren, dicht bij de Vader staat... en nu ga ik rusten. Morgen mag je me verder vragen.'

Nog tijdens mijn leven toen op aarde bleek dat niemand begreep wat ik bedoelde. Het verhaal werd mooi gevonden en men vertelde het telkens weer, maar paste steeds meer details aan het eigen denken aan.

Hoe zal ik ooit duidelijk maken wat Liefde is?

Lazarus

Lazarus had een probleem. Hij had zich verbonden met een sekte die binnen de Esseense gemeenschap niet toegestaan was, omdat hij afkomstig was uit de Egyptische Isisverering. Veel van de leringen waren op zich correct, maar er waren, zoals bij alle vormen van godsdienst, grote vergissingen ingeslopen. Een van de vergissingen in die sekte was dat de mens hier op aarde inwijdingen kan ondergaan. Wanneer men na een bepaalde scholing een bepaalde graad van kennis bezit, vindt er een inwijding plaats, die de mens dan weer geschikt maakt voor verdere scholing.

Dat is niet alleen niet waar, het is zelfs onmogelijk. Er bestaan wel wijdingen, maar die vinden uitsluitend in de geestelijke wereld plaats en hebben alleen te maken met de intensiteit van de Liefde die een schepsel kan verdragen - en dat heeft lang niet altijd te maken met een aardse scholing...

Het probleem van Lazarus was nu, dat hij zich zo thuis voelde in die leer, dat hij zich onderworpen had aan de scholingen en wijdingen die deel uitmaakten van de vorming van geestelijke leiders ervan. Tot dusverre had dat weinig problemen gegeven, maar nu stond hij voor de laatste inwijding en die was nogal ingrijpend. Men leerde namelijk dat men, om werkelijk te kunnen leven, eerst gestorven en weer uit de dood opgestaan moest zijn. Daartoe was het noodzakelijk het lichaam zo te beheersen dat men de hartslag onder controle had - evenals de overige lichaamsfuncties. Zo kon men dan 'sterven': de hartslag en de lichaamsfuncties waren niet meer waarneembaar...

Men werd dan begraven en na drie dagen weer uit het graf gehaald. Wie juist gehandeld had, kwam weer tot leven, wie ten onrechte de wijding onderging, was dan echt dood. Normaliter vond deze inwijding plaats in een Egyptische tempel, maar Lazarus had de opdracht gekregen om thuis te 'sterven', zonder zijn naasten erover te vertellen. We hadden er veel en lang over gesproken en hij wilde het niet meer. Er was echter een groot gevaar: wie toe was aan de laatste wijding en zich terugtrok, werd een gevaar geacht voor de mensheid door de geheimen die hij kende - en vroeg of laat werd hij gedood.

Het was ongeveer een half jaar na de gebeurtenissen bij Lazarus thuis in Bethanië, toen ik bericht kreeg dat hij ernstig ziek was. Ik was met mijn volgelingen (de meesten waren weer teruggekomen en er waren vele anderen die zich, soms voor korte tijd, bij mij aangesloten hadden) onderweg naar Jeruzalem, waar we dat jaar het paasfeest zouden vieren. Ik had inmiddels

de illusie, ooit nog feestdagen los te kunnen koppelen van religie, opgegeven. Niemand schijnt te kunnen begrijpen dat de Vader Zich verheugt in de vreugde van ZIJN schepselen - behalve wanneer die blijdschap voortkomt uit een geschiedenis van moord en doodslag...

De meesten wisten wel dat Lazarus, hoe weinig ik hem ook zag, mijn meest geliefde vriend was. Ze drongen er dan ook op aan dat ik onmiddellijk naar Bethanië zou gaan om hem weer te genezen. Ik vermoedde echter, dat die ziekte niet echt was, maar een inleiding op zijn inwijding.

Inwendig was ik kwaad op hem, want hij had mijn zuster en hun vrienden natuurlijk niets gezegd en die waren nu natuurlijk dodelijk ongerust. Toch, als blijken zou dat hij voor die weg gekozen had, mocht ik niet ingrijpen - hij zou vanzelf wel met de gevolgen van zijn daden geconfronteerd worden. Het deed echter wel heel veel pijn te beseffen dat zelfs hij niet opgewassen was tegen zijn 'meerderen'.

Ik maakte dus geen haast, wat nogal wat opschudding veroorzaakte.

'Wees maar niet bang,' zei ik, 'er zijn al zo veel wonderen gebeurd - als dat noodzakelijk is, gebeurt er ook nu weer een.' ('Lazarus, Lazarus,' dacht ik, 'nu heb je zelfs veroorzaakt dat mijn woorden dubbelzinnig kunnen worden opgevat!')

Een paar dagen later kwam de boodschap dat hij gestorven was. Men was zeer ontsteld en had medelijden met mij, maar ik had ineens vliegende haast. Als ik nu dadelijk vertrok, kon ik nog net op de derde dag van zijn 'dood' aankomen en hem uit zijn graf halen. Dat had twee grote voordelen: als hij zelf niet voldoende kracht had om zich te reanimeren, kon ik hem helpen en ik voorkwam ermee dat hij mijn geliefden een hartverlamming zou bezorgen door als lijk gekleed ineens weer op het toneel te verschijnen. Op dat moment kwam het absoluut niet in me op, dat men zijn verrijzing aan mijn krachten zou toeschrijven...

Ze reisden allemaal met me mee en zo gebeurde het dat een groot aantal toeschouwers aanwezig was bij wat toen plaatsvond. Ik liet me door Maria het graf wijzen en draafde erheen, gevolgd door wel veertig rouwenden en nieuwsgierigen. Met z'n drieën rolden we de steen weg en ik kroop naar binnen.

Daar lag hij. Hij bewoog niet.

Ik verwijderde de doeken van zijn gezicht, legde een hand op zijn voorhoofd en een hand op zijn hart en begon zacht te zingen. Hij nam een enorme hoeveelheid kracht op: ik was dus nog op tijd - en hij zou het niet alleen gekund hebben.

Na ongeveer een uur kwam hij bij en na nog een half uur kon hij weer zitten en opstaan. Toen ben ik tegen hem uitgevaren zoals ik nooit eerder en nooit meer later tegen iemand uitgevaren ben. Uiteindelijk besepte hij wat hij veroorzaakt had en kon ik hem eindelijk weer in mijn armen sluiten. We verlieten het graf. Ik ging eerst, zodat ik hem kon helpen: hij had nogal wat linnen om zich heen, wat hem in zijn bewegingen belemmerde. De menigte buiten barstte uit in groot gejuich, men nam ons op de schouders en voerde ons in triomf door het dorp.

Hoewel we iedereen die het maar horen wilde, vertelden hoe de vork in de steel zat, bleef de mythe over de 'opstanding van Lazarus' een eigen leven leiden. Men bleef in mij een wonderdoener zien en de rest van mijn bestaan werd ik vrijwel dagelijks benaderd door nabestaanden die hun geliefden terug wilden - soms maanden na het sterven. Slechts één keer ben ik op zo'n verzoek ingegaan. Het was voor een klein meisje dat juist stierf toen ik in de buurt was. Het kind was niet ziek geweest, maar gestikt in de pit van een perzik.

Verder heb ik nooit ingegrepen in de gang van leven en dood: het is goed, zoals het gaat. Ik wil de mens wel helpen zijn leven vreugdevoller te maken - niet, het te verlengen wanneer het lichaam het leven kennelijk niet meer kan dragen.

Zo veroorzaakte Lazarus een niet geringe verzwaring van mijn bestaan. Ook al doordat hij zich schaamde over het gebeurde en mij niet meer onbevangen kon ontmoeten. Er ontstond afstand tussen ons en het duurde maanden voordat die weer overbrugd was.

Het einde

Naarmate ik langer leefde, brandde het heimwee naar de Vader feller in mij. Het onbegrip van de mensen, het blokkeren van mijn Liefde, het afwijzen van mijn Zijn en vooral het telkens weer in de steek gelaten worden door hen die mijn vrienden hadden kunnen zijn, maar die telkens weer met hun verstand tussen mij en de Waarheid kropen... dit alles maakte het bestaan zo zwaar, dat ik soms al mijn kracht nodig had om de dingen op te merken die wél vreugdevol waren. Dan trok ik me terug en leefde een paar dagen of weken heel alleen en luisterde naar de vogels, keek naar de vlinders en de wolken, sprak met de Vader, die voortdurend ZIJN Liefde in mij zong. Als ik het leven dan weer aankon, zocht ik ze weer op: die dachten dat ze me kenden... dan kon ik weer met ze lachen en werd ik niet meer boos om hun luiheid in het denken. Steeds sneller volgden de periodes elkaar op waarin ik rust zocht en ik begon me af te vragen, hoelang mijn fysieke lichaam mij nog aan deze aarde zou binden. Ik was nog maar voor in de dertig - ik moest er niet aan denken dat ik op deze manier zestig zou moeten worden! Daar kwam nog bij dat ik nu wel alles gezegd had wat ik te zeggen had. Men had inmiddels talloze malen de gelegenheid gehad mij te horen, te zien en mij vragen te stellen en ik had geen vraag onbeantwoord gelaten. Ik kreeg het gevoel dat ik klaar was en dat, wanneer men mij nu nog niet begrepen had, ik in dit bestaan ook niet begrepen zou worden.

Het liep tegen de tijd van het paasfeest en in overleg met mijn volgelingen besloot ik naar Jerusalem te gaan, waar we zouden logeren in het huis dat Lazarus en Maria daar hadden. Maria van Magdala zou daar ook zijn, evenals mijn vader en moeder, zodat ik omringd zou zijn door wie ik Liefhad.

Het ging niet zo goed met me. Ik was moe en voelde me ziek en ik sleepte me min of meer voort langs de weg, tot we voorbij de woning kwamen van iemand bij wie ik wel eens gelogeed had. Op het erf bij zijn huis stonden twee ezels en Simon de visser kwam op de gedachte er een voor me te lenen, zodat ik zou kunnen rijden in plaats van lopen. De man vond het niet alleen goed, maar hij stond er zelfs op mij het jonge dier ten geschenke te geven. 'Want,' zei hij, 'daar heeft nog niemand op gereden en het past mijn koning het beste te ontvangen van wat er voorhanden is!'

De anderen lachten wat om zijn terminologie, maar ik schrok... Nog steeds sprak men over mijn aanstaand koningschap. Zelfs onder mijn volgelingen waren er die ervan overtuigd waren dat ik mij alleen maar rustig hield totdat ik voldoende aanhang zou hebben om de revolutie uit te kunnen roepen. Ik kon op mijn vingers narekenen, dat ik moeilijkheden zou veroorzaken wanneer ik op een jonge ezel Jerusalem zou binnenrijden. Dan liep ik liever...

Ik wilde al zeggen dat ik ervan afzag, toen de Vader sprak: 'Laat maar los, Mijn kind. Het einde is begonnen, Mijn Lief. Nog even maar: hoon, pijn, ellende, dan is het voorbij.'

Een felle vreugde doorgloeide me en ik klom op het dier.

De stad kwam dichterbij. Er moest iemand met zeer goede ogen op de uitkijk hebben gestaan, want nog voor wij iemand konden onderscheiden, maakte zich een groepje los uit de achtergrond van de massa mensen die bij de poort krioelde, wrong zich tegen de stad-inwaartse stroom in en begon te rennen.

Het bleken voornamelijk kinderen te zijn: die van Maria en Lazarus, van Simon de visser, van Simon de Zeloot en van Jacobus de visser. Een paar moeders kwamen er hijgend en puffend achteraan - ik zag, dat Maria van Magdala er niet bij was. De beide Simons en Jacobus hadden hun kinderen een paar weken niet gezien en rolden er stoeiend mee over de grond, terwijl mijn neefjes en nichtjes probeerden om bij mij op de ezel te komen. Die vond dat niet zo'n goed idee en steigerde, zodat we tenslotte allemaal op de grond belandden. Intussen waren de vrouwen ook gearriveerd, raaptten hoofdschuddend de kinderen en mij op, klopten hier

en daar wat modder van de kleren en lieten zich door hun echtgenoten omhelzen. Weer zag ik, hoe bij sommigen die omhelzing niet van harte ging.

Heel even overviel mij een diepe wanhoop. Als zij, die mij dag in, dag uit meegemaakt hadden, al niet in staat waren zelfs hun geliefden Lief te hebben, hoe zouden dan ooit anderen, die mij niet gekend hadden, weten wat Liefde is? Ik dudde de vraag weg. Meer dan mijzelf kon ik niet geven en waar ik de mens tot dusverre mijn bestaan geschonken had, zou ik nu ook mijn leven geven.

Koorts schokte door mijn lichaam en ik klom weer op mijn rijdier. We vormden nu een hele stoet met elkaar en het duurde niet lang of we werden opgemerkt. De meeste mensen hadden inmiddels al wel eens van mij gehoord en het feit dat ik nu, gezeten op een vorstelijk rijdier, ten tijde van het paasfeest, de tempel naderde, maakte grote opwinding bij hen los. Ze begonnen te roepen, te juichen, te springen en te zingen en toen we de stad binnenkwamen, begonnen ze met palmtakken te zwaaien en legden kleding over de modder, zodat zelfs mijn rijdier zijn poten niet zou hoeven bevuilden.

'Hosannah!' hoorde ik roepen - en het was mij of ik de stem van de Vader hoorde - 'Gezegend is de gezalfde, gezegend is hij die komt in de naam van Jehova!' Het was de jubelkreet waarmee van oudsher de koningen van Israël welkom geheten werden door het volk - en het was ook de jubel, die de Vader in mij zong. Ik rechtte mijn rug, ik voelde geen vermoedheid meer. Ze wisten weliswaar niet wat ze zeiden, maar ze spraken de waarheid...

In mij groeide de vreugde; nog even en ik zou diezelfde zang horen uit monden van hen die geen negativiteit kennen, die louter Liefde zijn, in de sferen van Licht en die zang zou mij begeleiden tot ik zou knielen voor de Vader. Ik barstte haast van vreugde om dat ogenblik en vanuit die vreugde zag ik een paar zwarte figuren zich door de massa wringen.

Het waren leden van de sekte der schriftgeleerden. Zij wijdden hun leven aan het bestuderen van de wetten van Moses en ergerden zich beroepshalve aan alles wat daar niet mee te maken had.

'Meester,' riepen ze, 'zie je niet dat jouw aanwezigheid de mensen ontheiligt? Kom van je ezel af en laat ze ophouden met dat geschreeuw!'

'Kijk om je heen,' antwoordde ik, 'zie hoe de vreugde heerst, het moet klinken! Als ik ze al stil zou krijgen, zouden de straatstenen nog gaan roepen!'

Ze draaiden zich om en probeerden zelf met woeste gebaren en dreigende taal de mensen ertoe te brengen mij te negeren, maar het was onbegonnen werk. Tenslotte gaven ze het op en vertrokken, mij af en toe een onheilspellende blik over hun schouder toewerpend.

Wij vervolgden onze weg, begeleid en gedragen door de vreugde van de zingende massa en bereikten uiteindelijk het huis van Lazarus.

's Avonds nam de koorts toe en ik begon te rillen. Maria van Magdala kwam naar me toe.

'Zal ik je voorhoofd en voeten met mirre wrijven?' vroeg ze, 'Het zal je goed doen.'

Ik knikte. Haar ogen stonden vol tranen. Ik had haar 's middags verteld over het komende afscheid, al had ik over de details niet kunnen spreken. De anderen - er waren zeker twintig mensen - waren zich nog van niets bewust, hoewel ik ze al verschillende keren verteld had dat het einde van mijn leven aanstaande was. Ze keken er ook niet van op dat ik mij, een ongehuwde man, liet aanraken door een vrouw. Hoewel ze zelf de etiquette nog niet konden loslaten, wisten ze dat zulke regels in feite geen waarde hebben. Bovendien was hun onze Liefde bekend, al begrepen ze niet waarom wij niet trouwden. Buiten onze kring van vrienden werden de vrouwen die er deel van uitmaakten hoeren genoemd - wat hen echter niet belette zo veel mogelijk ons gezelschap te zoeken.

Ik leunde achterover en sloot mijn ogen. Haar handen masseerden rustig mijn voorhoofd en de geur van mirre vulde de kamer. Ik voelde vrijwel

onmiddellijk de weldadige werking. Het leek of mijn lichaam zich nu eindelijk eens helemaal kon ontspannen en de hoofdpijn nam af. Op het moment dat Maria opstond om ook mijn voeten te masseren, liep er iemand langs, die haar even aanraakte. Door de schok schoot er een grote scheut olie uit de kruik, die zich over mijn kleding verspreidde. We schoten beiden in de lach - voorlopig zou ik wel een duur luchtje verspreiden... Ze maakte haar haar los en begon ermee te deppen, zodat ook zij kon delen in de geur.

Judas, die het had zien gebeuren, lachte ook en zei: 'Wat een verspilling! Met de opbrengst van wat jij daar verknoeit, hadden een heleboel armen weer een dag te eten kunnen hebben en - '

Ik viel hem in de rede. 'Hou op, Judas. Het is goed wat hier gebeurt. Houd er rekening mee, dat je de armen altijd bij je zult hebben, terwijl ik er binnenkort niet meer zal zijn.'

Hij verstrakte, mompelde iets en liep de kamer uit. Maria hervatte haar bezigheid en toen ze klaar was, voelde ik me een stuk beter.

We bleven met zijn allen tot diep in de nacht bij elkaar en spraken over de dingen die - waarschijnlijk - komen zouden. Langzamerhand verdween de weerstand om moeilijke en onaangename zaken te bespreken, zodat ze konden meedenken en meespreken over wat ons te wachten zou kunnen staan.

We wisten al enige tijd, dat vooral de Farizeeën ons haatten. Waarschijnlijk zou er van die kant wel een aanklacht komen bij de Romeinse zetbaas, Pilatus. Josef van Arimathea, die een huisvriend van hem was, vertelde dat ze het al een paar keer geprobeerd hadden, maar dat hij er niet op in had willen gaan. Ikzelf had op zijn uitnodiging Pilatus een paar maal bezocht en kende hem als een moeilijk mens, die doodsbang was een berisping uit Rome te krijgen. Nu was Rome nergens zo gevoelig voor als oproer en mijn binnenkomst in Jerusalem zou gemakkelijk zo uitgelegd kunnen worden. Daar stond weer tegenover dat een proces tegen mij waarschijnlijk ook een enorme rel zou opleveren. Als er aangifte gedaan zou worden van oproer, zou Pilatus dus moeten kiezen tussen de ene opstand of de andere.

Ik verwachtte eigenlijk wel dat het ongeveer zo zou gaan. Mijn hemelse Vader had mij over gevangenneming en dood verteld, maar ik had geen termijn genoemd en ook niet de manier waarop het zou gebeuren. Het enige wat ik zeker wist, was dat het niet lang meer zou duren...

Mijn vrienden waren uitermate ongerust en smeekten me, de stad morgenvroeg te verlaten, zodat mijn aanwezigheid geen aanstoot meer zou geven. Hoewel hun bezorgdheid me roerde, viel het me tegen dat ze verwachtten dat ik mijn gedrag zou aanpassen aan de domheid van de mens. Als ik, om welke reden dan ook, me zou aanpassen aan de wensen van de gezagsdragers, dan zou mijn bestaan zinloos geworden zijn. Dan zou ik namelijk de strijd tegen de vergissingen van de mensheid opgegeven hebben - en dan had ik beter niet geboren kunnen worden.

Wie zal ooit de mens zover krijgen dat hij zijn vergissingen loslaat? Hoe vol vreugde was ik, toen de een na de ander zijn leven onder mijn hoede stelde, in het vaste voornemen voortaan slechts het goede te doen. Hoe vol vreugde was ik, toen ik zag hoe ze zich ontwikkelden tot wie ze in wezen waren; toen ik begon te geloven, dat zij de zwaarte van mijn weg zouden kunnen verlichten...

Helaas: in de loop van de tijd had de een na de ander zich weer aangepast aan de kritiek van zijn oude omgeving en probeerde zo goed en zo kwaad als het ging, in twee denkwerelden tegelijk te leven. Nu was er niemand meer die ik niet met grote zorg gadesloeg....

Ze hadden mij allen zeer lief, dat stond vast, maar wat waren ze kwetsbaar!

De volgende dag was ik weer fit en ook mijn vrienden keken na een goede nachtrust weer helder en vol vertrouwen uit hun ogen. Ik besloot te

trachten hun vertrouwen te versterken en riep ze bij elkaar in de grote zaal. Ook de vrouwen en de kinderen, want wat ik te zeggen had was misschien niet voor iedereen te begrijpen, maar moest wel gehoord worden. Ooit zou de herinnering aan mijn woorden ze door hun moeiten heen kunnen dragen en dan zouden zij op hun beurt weer anderen kunnen sterken. 'Geliefden,' begon ik en ik zag de ogen oplichten, ook van de kinderen. 'Luister naar mijn woorden. Wat je begrijpt of niet begrijpt is nu niet belangrijk. Dat je mij hoort is echter van groot belang, want ik wil je vertellen over later, wanneer ik er niet meer zal zijn.'

Het werd doodstil. Er kwam een golf van intens verdriet op me af toen iedereen zich trachtte voor te stellen, hoe dat zou zijn, verder gaan zonder mijn aanwezigheid. Zonder mijn begrip, dat stand hield tegen alle gebeurtenissen in. Zonder mijn humor, die menigeen door zijn tranen heen had laten lachen zodat zijn leed dragelijk werd. Zonder mijn oren, die nooit moe werden de problemen aan te horen en zonder mijn stem, die telkens weer de weg naar de innerlijke rust onder woorden bracht.

Ik ging verder:

'Wie denkt dat ik door te sterven de wereld verlaat, vergist zich. Mijn geest blijft bij je en af en toe, als dat nodig is, zal ik mij ook aan je vertonen. Altijd zul je innerlijk met mij kunnen spreken en altijd zal ik je antwoorden. Zelfs wie mij niet persoonlijk gekend zal hebben, zal met mij kunnen spreken en ik zal hem antwoorden in zijn geest.

Weet dan dat de enige manier om het contact met mij te verliezen is, dat je mijn woorden niet vertrouwt. Wie vertrouwt, bouwt op een rots en storm noch regen kunnen hem deren. Wie bang is, zal door zijn angst misleid worden en het zal hem zijn, alsof ik nooit bestaan zal hebben.

Angstige tijden staan je te wachten. Doordat je mij gekend hebt, zal men je haten en men zal je nauwlettend gadeslaan, zodat iedere vergissing je aangerekend zal kunnen worden.

Wees ook dan niet bang: ook dan ben ik bij je en in je en ik zal door je spreken, mits je vertrouwt en je niet laat misleiden. Men zal je vervolgen en men zal je aanvallen. Men zal je leugens in de mond leggen, zoals men mij leugens in de mond gelegd heeft. Men zal je de schuld geven van alles wat mis gaat en men zal je daarover ter verantwoording roepen. Weet dan dat je de dwaas niet naar zijn dwaasheid moet antwoorden, maar zwijg liever. Verdedig je niet, val niet aan. Word niet kwaad, want zij weten niet wat zij doen.

Wanneer de nood te groot wordt, zal ik de Vader vragen nog eenmaal ZIJN geest te zenden om je te troosten. Dan zal het einde van deze aardse tijden nabij zijn, want dan zal de mens de aarde bijna vernietigd hebben. Verheug je! want je zult niet alleen gelaten worden. Wanneer niemand, ook jullie niet, meer zal weten wie ik was, zal de Vader de Trooster zenden en die zal mijn woorden kennen, mijn wezen dragen en Hij zal jullie de Weg wijzen tot de Vader.

Ik bid, dat jullie het niet zo ver zult laten komen, want het zal dan betekenen dat zelfs degenen die mij liefgehad hebben, mij verloren zullen hebben...

Hieraan zul je de Trooster, die de Geest van de Vader draagt zoals ik de Geest van de Vader draag, kunnen herkennen: Hij valt niet aan en Hij verdedigt niet. Hij kent de mens zoals ik jullie gekend heb. Zijn woorden zijn zuiver, geen onwaarheid komt over Zijn lippen - en dus zal Hij door velen gehaat worden. Hij legt je mijn woorden uit in de taal die je dan zult spreken en het zal je zijn, of het nieuwe woorden zijn. Wees op je hoede, want wanneer het noodzakelijk zal zijn dat de Vader ZIJN Geest zendt, zullen er velen zijn die trachten je te misleiden door woorden te spreken die lijken op de mijne, maar die onwaarheid in zich dragen.

Toch: wie vertrouwt, zal ik dragen zoals ik je nu draag, ook al zou je je hebben laten misleiden. Wees dan wakker en vertrouw, zodat je zult weten Wie gezonden is en wie niet.

Kijk naar mij en weet dat wie mij ziet, ook de Vader gezien heeft, want Wij zijn Een. Ook de Trooster zal zo zijn: Een met de Ené en Kracht zal van hem uitgaan en velen zal Hij genezen.

Ik ben de weg tot de Vader en wie verdwaald zal zijn, zal Hij de weg opnieuw wijzen: ook Hij is de weg zelf.

Zo zul je de Trooster kennen: enkel Liefde zal Hij je schenken, zoals ik je enkel Liefde geschonken heb.

Ik bid dat het niet zover zal komen, want wanneer Zijn komst noodzakelijk zal zijn, zal het leven voor Hem zwaarder zijn dan het voor mij geweest is; men zal in Hem het kwaad projecteren dat men zelf draagt en Hij zal zich niet verdedigen, want ook Hij zal de dwaas niet met dwaasheid antwoorden - en aangezien een dwaas geen wijsheid herkent, zal Hij zwijgen.

Ik smeek je: wanneer mijn lichaam gestorven is, laat dan mijn woorden in leven, zodat je het eeuwige voedsel dat ik voor je geweest ben, kunt blijven genieten.

Ik zal zeer binnenkort van jullie weggaan, maar ik zal eeuwig in je blijven, tenzij je mij zelf verstoot...'

Ik stond op en liep naar buiten. Daar heerste de waanzin van de voorbereidingen voor het paasfeest. Zelfs al zou de overlevering waarheid dragen, dan nog moest het voor een zinnig mens toch duidelijk zijn dat het dwaasheid was om op deze manier te trachten de geschiedenis levend te houden... maar kennelijk bestonden er geen zinnige mensen, want ieder jaar weer opnieuw ontstond de heksenketel van het 'feest'. Ik worstelde mij tegen de stroom in de stad uit en liep naar de boomgaard van Josef van Arimathea, waar de stilte heerste.

In die stilte klonk de stem van de Vader in mij:

'Mijn kind, IK heb je Lief. Wees niet bang, Geliefde, want ook deze dag gaat voorbij en eindigt in Vreugde.'

Het was alsof de grond schudde bij deze woorden. Ik ging zitten en zuchtte diep.

'Vader, is het zover?' vroeg ik.

'Het is zover, Mijn kind. Nu al is men bezig, je dood te organiseren en nog voor het paasfeest zul je Mij weer zien.'

Een storm van gedachten ontstond in mijn brein. Hoe? Wie? Mijn fantasie was nauwelijks stil te zetten en met alle kracht die ik op kon brengen concentreerde ik me weer op de werkelijkheid.

'Vader, wil je me meer vertellen?'

'Vraag maar, Liefste. Al je vragen zal IK veranderen in antwoorden en IK zal je dragen en je gedachten leiden, zodat je tijd niet zwaarder zal zijn dan noodzakelijk is.'

'Is er geen andere weg meer mogelijk?'

'Kun je de mens vóór morgen zuiveren?'

'Ik wil naar Huis, Vader. Ik kan niet meer. Wat heb ik nagelaten te zeggen? Wie heb ik nagelaten Lief te hebben? Je hebt zelf gezegd, dat het goed was, zoals het ging - '

Ik zette mijn gedachten stil, want ik beseftte dat ik nu niet in staat was iets verstandigs te berde te brengen.

'Vader, wil je me vertellen, zonder dat ik de vragen stel? Ik ben zo moe.'

Nu pas drong tot mij door, hoe moe ik wel was. Moe van het doorgaan, moe van het volhouden, moe van de weerstand - en vooral moe van het leven in een lichaam dat zo verschrikkelijk de soepelheid miste waar ik zo'n behoefte aan had. Heel even liet ik mijn herinnering de vrije hand: de schoonheid van de hemelsferen, de kracht van de Liefde die overal in zong, de kleuren, de klanken... nog even, en het zouden geen herinneringen meer zijn, maar feiten.

'Hart uit Mijn hart, luister. Ze zullen je allemaal, niemand uitgezonderd, in de steek laten als het erop aankomt. Een, Judas, is op dit ogenblik bezig je als een schaap te verkopen om je kwijt te raken. Hij vertelt zichzelf dat hij je helpt om de aardse troon te bestijgen... Ze zullen je overvallen als een misdadiger, Mijn kind. Honen zullen ze je en met hun gesels en hun woorden zullen ze je kapot maken. En als ze niets meer kunnen bedenken om je pijn te vergroten, zullen ze je

vermoorden: alsof je een moord gepleegd hebt, zullen ze je kruisigen.
Huil nu maar, Mijn kind, het zullen je laatste tranen zijn.'
Ik huilde.

Toen sprak de Vader: 'Het ergste weet je nog niet, Mijn Lief. Voordat je lichaam sterft, zul je de schemergebieden reinigen - en om met al je kracht die gebieden te kunnen betreden, is het noodzakelijk, dat IK je loslaat...'

*Dus dat was het, wat mij in mijn onderbewustzijn steeds
beangstigd had, dwars door mijn vertrouwen heen: losgelaten
worden door de Vader...*

Ik herinnerde mij nu uit andere bestanen op andere planeten, dat het eerder noodzakelijk was geweest om de mens op deze manier te bevrijden van de invloeden van zijn eigen negativiteiten.

Iets van de ervaring van die totale verlatenheid drong zich in mijn bewustzijn - ik voelde me verlamd: te moe en te bang om zelfs nog maar een vraag te stellen.

'Wees niet bang, Mijn kind. Ook al zul je Mij niet ervaren, IK ben er wel! Weet dat het eerder gebeurd is en weet, dat het nog nooit mislukt is.

Vat moed, Geliefde: weet dat IK jouw pijnen draag en dat IK voor je zing; weet dat IK in jou ben, zoals jij in Mij bent - weet, dat jij deel uitmaakt van Mij. Het is niet Mijn wens een deel van Mijzelf los te laten, het is noodzaak. En totdat het zover is, zul je Mij ervaren met een Kracht zoals je in dit leven nog niet eerder ervaren hebt.'

Ik voelde een diepe rust in mij neerdalen. Om mij heen zag ik hoe de zon door de bomen scheen en een prachtig spel van licht en schaduw toverde. Vogels kwetterden en zongen en het was alsof ze mij toezongen. Ik zag de kleuren met een intensiteit die ik nog niet eerder waargenomen had - het was mij of de wereld nu pas geschapen was en ik verheugde mij in haar schoonheid.

Ik stond op en wandelde naar huis. De vermoeidheid was van me afgenomen. Ik voelde mijn lichaam niet meer. Slechts een intense vreugde gloeide in mijn hele wezen en in mijn binnenste ontstonden liederen.

Zo, innerlijk zingend, ontmoette ik Maria, de Geliefde.

Toen ze mij zag, klaarde haar gezicht op. Ik legde een hand op haar schouder en voerde haar mee naar mijn kamer. Daar vertelde ik haar alles, geen detail verzweeg ik voor haar. Daarna zwegen we beiden lange tijd.

'Jeshoea,' zei ze tenslotte, 'dat wil ik niet meemaken.'

'Ik weet het, mijn kind,' antwoordde ik haar, 'daarom heb ik het je tevoren verteld, zodat je kunt kiezen. Als je wilt, mag je nu naar Huis gaan en daar op mij wachten.'

Weer was het lange tijd stil. We zaten dicht tegen elkaar aan, de armen om elkaar heengeslagen. Haar hoofd rustte tegen mijn borst.

Ze keek op, haar ogen stonden rustig - ze had haar besluit genomen.

'Het is goed, Jeshoea, ik ga naar Huis.'

Ik stond op en liep naar de grote zaal, waar de meeste van mijn vrienden bezig waren de paasmaaltijd voor te bereiden en wenkte Lucas, die arts was. Zonder iets te vragen liep hij met me mee naar mijn kamer en zette zich naast Maria op de rustbank. Toen ik hem uitgelegd had wat wij van hem verlangden en waarom, werd hij zeer bleek. Hij had even tijd nodig om dit alles te verwerken en drong erop aan dat ikzelf die stap zou nemen, zodat mij de ellende die de medemens mij zou kunnen aandoen, bespaard zou blijven.

Het was een mogelijkheid waar ik nog niet aan gedacht had en ik overwoog hem even. Nog steeds zong de Vader in mij en nog steeds voelde ik de vreugde daarvan - en ik wist dat het goed was zoals het gaan zou. Daarop verliet Lucas de kamer, om even later weer terug te komen met een kruikje in zijn hand en een drinkbeker. Hij keek ons een voor een aan, zette

alles op een tafeltje en liet ons weer alleen. Zo zaten wij daar in elkanders gezelschap, wij die elkaar zo intens liefhadden en daar nooit ten volle aandacht aan hadden kunnen schenken... die elkaar nooit aangeraakt hadden zoals geliefden elkaar aanraken, beiden elkaars pijn hierom lijdend. Ik schonk de beker vol en reikte hem haar aan. Toen zij gedronken had, legde ik mij op de rustbank en trok haar tegen me aan. Zo lagen wij daar, wachtend op wat komen zou. Het duurde niet lang, al spoedig viel ze in slaap. 'Ga maar, mijn Liefde, ik kom spoedig ook,' fluisterde ik in haar oor. Na enige tijd hield ze op te ademen en haar hart stond stil. Haar feest was begonnen, ik kon haar horen jubelen en haar vreugde vergrootte de mijne. Ik voelde geen pijn, al stroomden de tranen over mijn gezicht.

Wonderlijk, dat in een mens het diepste verdriet en de grootste vreugde tegelijk aanwezig kunnen zijn...

Het was avond geworden. Lucas had op mijn verzoek iedereen verteld wat er gebeurd was, want ik was te zeer bij dit alles betrokken, dan dat ik het zelf kon opbrengen steeds weer van het afscheid van mijn Liefste te verhalen.

We zaten bijeen in de grote zaal. De tafels waren in een groot vierkant gerangschikt, zodat we elkaar allen in het gezicht konden zien en niemand zich buitengesloten hoefde te achten. De vrouwen waren niet meegekomen, zij wilden zich nu liever wijden aan de ophanden zijnde begrafenis. Josef had zijn eigen grot ter beschikking gesteld op de grafheuvel van de stad en hij had mij snikkend aangeboden ook mijn lichaam daar onderdak te verlenen.

Ik had de bedienden gevraagd een groot wasbekken klaar te zetten met wat droogdoeken en nu iedereen gezeten was, ieder in zijn eigen omhulling van leed, nam ik een doek, doopte die in het water er verzocht Lucas zijn sandalen van zijn voeten te doen. Verbijsterd deed hij wat ik vroeg en ik waste hem de voeten en droogde ze met een schone doek weer af. Toen ging ik naar degene die naast hem gezeten was en zo voort, totdat iedereen aan de beurt geweest was. Sommigen protesteerden en Simon de visser werd zelfs driftig, maar ik drong aan en men liet mij tenslotte begaan. Ik waste ook mijn eigen voeten en nam weer plaats in de kring.

'Geliefden,' zei ik, 'luister. Je weet, dat ik de Gezalfde ben, die gezonden is door de Almachtige om de mens weer met Hem te verbinden. Vanuit jullie gezichtspunt ben ik hier op aarde dus de allerhoogste in rang en zou met de grootste eerbied en met de diepste nederigheid benaderd moeten worden. Wat ik nu gedaan heb, is jullie tonen wat het inhoudt om de hoogste te zijn. Hoe hoger iemand gezeten is, des te meer mensen zijn voor hun welzijn van hem afhankelijk en aan des te meer mensen is hij dienstbaar. Wie dus de allerhoogste is, staat in dienst van de gehele mensheid en dient allen met zijn hele wezen. Zo heeft mijn hemelse Vader Zich in mij naar deze wereld begeven, niet om Zich beter te doen gehoorzamen, maar om zo de mens vanuit een lichaam ten dienste te zijn. Ik heb jullie de voeten gereinigd en ik heb ook mijn eigen voeten gereinigd, terwijl jullie voelden, dat eigenlijk ik degene ben die verzorgd zou moeten worden...

Weet, dat ik dienstbaar ben en dat ik mijn macht niet gebruik voor mijzelf, maar voor wie die nodig heeft.

Nog een kleine tijd, dan zal mijn lichaam gebroken worden en mijn bloed zal over de aarde vloeien. Denk dan niet dat ik verslagen word, maar weet dan, dat mijn lichaam en mijn bloed slechts materie zijn. Mijn wezen zal des te dienstbaarder zijn en ik zal in diezelfde tijd over de hele wereld gaan en iedere mens helen - en ik zal afdalen in de hel en iedereen die daar is brengen tot voor de Vader, waar hij vergeving zal kunnen verkrijgen.

Daarna zal mijn lichaam sterven, maar ik zal jullie niet verlaten. Nog lange tijd zal ik nu hier, dan daar, verschijnen en je moed inspreken,

zodat je zult *blijven* weten dat de Vader werkelijk je metgezel is geweest. Want wie mij gezien heeft, heeft mijn Vader gezien, die in de hemelen is. Er is geen verschil, want ook de materie is uit Hem voortgekomen en welke gestalte HIJ ook verkiest aan te nemen, HIJ is onveranderlijk.

Kijk, zie dit brood. Ik breek het in stukken, zodat jullie het zult kunnen eten. Zolang het niet gebroken is, kan het niet gegeten worden en kunnen jullie je er niet mee voeden. Zo is het met mijn lichaam: wanneer het gebroken is, dient het tot voedsel voor jullie en voor ieder die zich wil laten voeden. Neem nu het brood en eet ervan en bedenk hoe mijn lichaam gebroken wordt tot voedsel voor wie wil eten. Laat het zo zijn, dat telkens als je brood eet, je terugdenkt aan deze maaltijd en weet dat ik mijn lichaam voor je liet breken. Herinner je dit zolang je zult leven; daarna zal ik nieuw brood met je eten in de nieuwe aarde, waar geen onheil meer zal zijn.

Kijk, zie deze kan wijn. Ik schenk de wijn zodat hij in de beker vloeit en je hem kunt drinken. De wijn moet vergoten worden voordat hij de dorst kan lessen van wie drinken wil. Zo is het met mijn bloed. Wanneer het vergoten wordt, lest het de dorst van ieder die dorstig is naar de Waarheid en het Licht. Neem de wijn en drink ervan en bedenk dat ook mijn bloed gedronken wordt en kracht schenkt aan de drinker. Laat het zo zijn, dat telkens als je drinkt van de wijn, je terugdenkt aan deze maaltijd en weet dat ik mijn bloed voor je liet vergieten.

Herinner je deze maaltijd, want het is de laatste keer dat ik met jullie eet en drink: de volgende keer dat wij allen gezamenlijk zullen eten en drinken zal zijn lang hierna, in een ander bestaan, wanneer deze aarde niet meer is en wij allen zullen verblijven in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.'

Lazarus en Simon de visser zaten naast me. Simon voelde zich na zijn uitbarsting nog steeds verschrikkelijk schuldig en durfde geen woord te zeggen. Lazarus zag dat en had met hem te doen.

'Meester,' zei hij, 'het is toch zo, dat wie zijn zonden kent en berouw toont, vergeving krijgt?'

'Nee, Lazarus, slechts wie zijn zonden kent en vergeving *raagt*, krijgt die. Vraag - en je krijgt wat je vraagt, nog voor je uitgesproken bent - mits je weet wat je vraagt.'

Meer had Simon niet nodig. Hij sloeg zijn armen om me heen en smeekte om vergeving. Toen werd hij weer rustig en begon te vragen over wat komen zou. Meteen werd het doodstil, niemand wilde ook maar een woord missen van wat ik te zeggen had.

Ik vertelde wat ik wist. Toen ik het verraad noemde van een van degenen die deel uitmaakten van de groep die mij de laatste tijd steeds vergezeld had, ontstond grote verwarring.

'Weet je ook wie, Meester?' werd er geroepen en 'Ik toch niet, Meester, zeg toch alsjeblieft dat ik het niet ben!'

De meesten stond het huilen nader dan het lachen. Ik fluisterde in Lazarus' oor: 'Let op: wie gelijk met mij een stuk brood in de saus doopt, die is het.' Ik nam een stuk brood en doopte het in de saus. Tegelijk doopte Judas het zijne in de saus, keek me aan en vroeg:

'Ben ik het, Meester?'

Hiermee ging hij te ver...

'Ja, Judas, je zegt het. Ga maar gauw en doe wat je te doen staat.'

Degenen die het gehoord hadden, keken verbijsterd Judas na, die een vloek mompelde en de deur uitliep. Anderen zagen hem weggaan en vroegen zich af of hij op dit late uur misschien nog iemand wat geld zou gaan brengen - hij had steeds de beurs beheerd die voor gezamenlijk gebruik was. Bijna voelde ik de pijn om de vriend die vijand was geworden, maar tegelijk met het ontstaan ervan voelde ik dat hij weggenomen werd en een intens Licht vulde mijn geest, zodat ik verder kon spreken.

Simon was bleek geworden. 'Meester, als er meer is, zeg het dan alsjeblieft, voordat we allemaal gek worden van angst...' Hij keek me aan alsof hij al wist wat er komen zou.

'Nog een ding, Simon, en het gaat allen aan.' Ik wachtte tot ik ieders aandacht had. 'In de ellende die ons te wachten staat, zal ieder die hier aanwezig is, mij in de steek laten.'

Ongelovig keken ze me aan. Ik voelde hun grote Liefde voor mij, een Liefde die hen door alles heen zou kunnen dragen, tenzij ze zelf die Liefde - al was het tijdelijk - zouden blokkeren. Simon sprong op van zijn zetel en ging breeduit voor me staan. 'Ik heb je Lief!' schreeuwde hij, 'en al zullen ze allemaal jou laten stikken - ik heb je Lief en ik laat je niet in de steek!' Angst en pijn stond in zijn ogen te lezen en door alles heen zag en voelde ik die grote toegenegenheid die hem destijds alles had doen verlaten om in mijn nabijheid te kunnen zijn. Ik stond op en greep zijn handen.

'Simon, hoeveel sterker ben jij dan de anderen? Hoeveel groter is jouw Liefde? Let op, Simon en weet: nog voor deze nacht voorbij is, nog voor de hanen kraaien, zul je me meer dan eens verlaten hebben.'

De avond was reeds overgegaan in de nacht toen we uit elkaar gingen. De stemming was gedrukt, er hingen spanningen in de lucht. Ik wilde alleen zijn en verliet het huis om nog een eind te gaan lopen, maar voor ik de weg bereikt had, voegden Simon de visser en zijn dorpsgenoten Johannes en Jacobus zich bij me. Ze wandelden zwijgend mee en hoewel ik voelde dat hun aanwezigheid als steun bedoeld was, hinderde die me. Ik wilde met mijn Vader spreken en dat kon ik niet zo gemakkelijk als er iemand bij was.

Langzaam, slenterend haast, liepen we verder. Het was een donkere nacht, een dik wolkendek hield het licht van de hemellichamen tegen. Er klonk nauwelijks geluid. Onze voetstappen werden slechts begeleid door het voortdurende gesjirp van de krekels.

Als vanzelf droegen mijn voeten mij naar de plaats waar ik mijn Vader placht te ontmoeten als ik in Jerusalem was en waar ik ook deze middag geweest was. Mijn vrienden wisten van die gesprekken en toen wij de boomgaard betraden, bleven ze zonder woorden achter bij de ingang en gingen daar op de grond zitten. Ik was ze dankbaar en liep even terug om hun dat te vertellen. Prompt begonnen ze alle drie te huilen en ik kwam bij ze zitten en drukte ze tegen mij aan.

Zo zaten wij daar: vier mannen, ieder met hun eigen verdriet, verbonden door de Kracht van de Ene, die Liefde is.

Ik verliet hen en begaf mij naar een rotsachtig gedeelte van de hof, waar geen bomen stonden. Daar ging ik zitten. Ik probeerde me te realiseren wat ik nu eigenlijk voelde. Normaal gesproken moest ik nu min of meer radeloos zijn, nu de vriendin van mijn hart gestorven was, een van mijn beste vrienden mij haatte en alle anderen aan totale verwarring blootstonden -

Ik beseefte dat ik door zo te denken eigenlijk het Licht van de Vader blokkeerde en wendde met alle kracht van mijn denken mijn aandacht van mijzelf af, door die op mijn omgeving te richten.

Het lukte niet erg en er was door het duister ook bijna niets te zien wat mijn gedachten zou kunnen vangen, zodat ik het middelpunt van mijn eigen gedachten bleef.

Zo wilde ik mijn Vader niet tegemoet treden. HIJ had mij alles geschonken wat ik nodig had om te stralen - zelfs nu voelde ik dat HIJ mijn verdriet droeg. Ik had op dit ogenblik helemaal geen gevoelens en ik schaamde mij ervoor, dat ik ook geen vreugde voelde.

Mijn gedachten gingen terug in de tijd. Ik zag mijzelf: helend, lerend, lachend tot de tranen mij over de wangen liepen. Welke momenten had ik het mooist gevonden? Ik dacht na, proberend de gevoelens terug te halen die ik in die situaties ervaren had. Dit was het: wanneer ik het middelpunt was van ieders aandacht terwijl ik vertelde over de Liefde van de Vader. Dan voelde ik mij die ik ben: voortgekomen uit de Ene, zonder beperkingen wetend. De herinnering plaatste mij op een helling, waar honderden mensen verzameld waren. 'Kom maar,' had ik gezegd, 'iedereen die moe is van het dragen van zijn lasten. Kom maar bij mij, ik zal alles

voor je dragen en je zult sterker zijn dan ooit. Leg je moeiten en je zorgen op mijn schouders, ik ben sterk genoeg...'
'Mijn kind,' klonk het in me, 'zou je je eigen woorden niet eens op Mij willen toepassen? Dacht je dat IK ontzien moet worden? Of dacht je dat jij anders bent dan anderen? Vergeet niet dat je nog steeds een fysiek lichaam draagt, Mijn kind en dat daar een brein in zit, dat af en toe ontlast moet worden...'

Ik was het inderdaad vergeten. Ik had trouwens nooit goed kunnen begrijpen hoe het mogelijk was dat ik, die meer inzicht en overzicht had dan wie ook op aarde, ik die wist, meer dan wie ook, dat de Vader in iedere vezel van de Schepping leeft en dus meemaakt wat ik beleef - dat ik telkens weer nodig had om mijn hart uit te storten en dat dat steeds weer zoveel vreugde schonk...

Ik trof mijn vrienden slapend aan en wekte ze. Het werd tijd om naar huis te gaan om te rusten. We zouden alle krachten die we konden verzamelen, hard nodig hebben om dat wat komen zou te doorstaan en het was al voorbij middernacht.

Nauwelijks echter stonden ze op hun voeten of er klonk groot rumoer op de weg. Geluid van vele voeten, wapengekletter, stemmen.

Het was dus begonnen.

Heel even bedacht ik dat ze me kennelijk niet in huis hadden aangetroffen en dus daar eerst de boel op stelten hadden gezat. Ik voelde medelijden met hen, die nu bij hun verdriet om Maria nu ook nog de onzekerheid over mijn lot moesten dragen.

Veel tijd voor gevoelens kreeg ik echter niet, want er had zich een gestalte uit de bende losgemaakt. Met veel bravoure kwam hij op ons groepje af, zocht mij, omhelsde mij - Judas.

'Hosannah, IK heb je Lief!' klonk het in me en vanuit mijn Licht kuste ik Judas op zijn mond en sprak: 'Is dit jouw manier om te tonen wie je Liefhebt?'

Intussen hadden soldaten zich om mijn vrienden geschaard - bang voor weerstand? Simon werd natuurlijk weer driftig, haalde ergens uit zijn kleding een mes tevoorschijn en begon om zich heen te maaien. Er sneuvelde een oorlel, die tegen mijn gezicht terechtkwam. Ik ving hem op en drukte hem op de oorspronkelijke plaats bij de rechtmatige eigenaar - hij bleef nog zitten ook.

'Simon, doe dat mes weg. Wil je dat ze jou ook ombrengen?' vroeg ik, 'Ik heb je nog nodig, mijn vriend.'

Hij kwam tot zichzelf en ik richtte mij tot de voorman van de groep.

'Ben je op hondenjacht, dat je stokken meebrengt?' vroeg ik.

Iemand grinnikte, de spanning zakte.

Zo stonden we even - niemand van de soldaten had kennelijk de moed om de eerste te zijn die me wat aandeed. Het is dan ook heel wat gemakkelijker om een boef te vangen die woest tekeer gaat, dan iemand die doodkalm op zijn arrestatie staat te wachten.

'Wachten jullie tot er iemand wijn gaat schenken?' vroeg ik weer, 'of hoop je dat er een wonder gebeurt en er vanzelf boeien om mijn handen verschijnen?'

'Nee, meester,' klonk het en plotseling herkende ik de hoofdman. Hij had in het huis van Pilatus aan mijn lippen gehangen en sindsdien had hij mij enige malen op straat aangehouden en vragen gesteld. Ik stak mijn handen uit en hij boeide ze. De groep schaarde zich om ons heen en zo gingen we op weg, mijn vrienden verbijsterd achterlatend.

Vanaf dat ogenblik heb ik geen herinnering meer aan wat er met mijn lichaam gebeurde, tot aan het moment dat de Vader mij losliet. Ik weet wel wat er plaatsvond, maar het is alsof het een verhaal is, waarnaar ik ooit geluisterd heb - het maakt geen deel uit van mijn wezen.

Wat mijn mond sprak, wat mijn lichaam voelde, het staat allemaal los van wat mijn geestervoer: Licht, Liefde, Vreugde.

Het zong in mij en droeg mij en niets deerde me tot dat vreselijke ogenblik waarop het zingen ophield, het Licht en de Vreugde verdwenen en ik mijn lichaam voelde. De innerlijke en uitwendige pijnen waren meer dan ik verdragen kon en ik schreeuwde mijn wanhoop uit naar de Vader - die mij voor het eerst in dit bestaan niet antwoordde...

Mijn lichaam verloor het bewustzijn en ik verliet het. Ik daalde af naar het gapend gat dat voor me zichtbaar was geworden en begaf me erin. Even bleef ik staan en wende aan het duister. Ik keek om: duizenden engelen lagen geknield te wachten op mijn bevelen.

'Kom,' zei ik - en we gingen.

Al spoedig stuitten we op een grote legermacht. Met van woede verwrongen gezichten, zwaaiend met scherpe wapens, stormde men op ons af - wij bleven staan. Medelijden beving ons, deernis om die ongelukkigen, die misschien al duizend jaar hun ellende met zich meevoerden, zonder die te kunnen onderbreken. Toen ze binnen onze Lichtkring kwamen, verstarde ze en trachtten voor onze warmte weg te lopen, maar na enige tijd raakten ze in de ban van onze Liefde, smeten hun wapens weg en gaven zich juichend over. Enige van mijn Helpers leidden hen weg om hen naar het Licht te brengen en wij gingen verder.

Zo gingen wij door. Talloze legers, verminkte gestalten, verstarde geesten in alle diepten van de hel namen wij op in ons Licht en voerden wij tot voor de Vader. Toen er helemaal niemand meer was, begaf ik mij weer naar de aardesfeer en sloot de toegang tot de schemergebieden af. Daarna begaf ik mij op weg en heelde allen wier geestelijk lichaam beschadigd was, zodat er op de hele wereld niemand meer overbleef die voor de Vader onzichtbaar bleef.

Klaar.

Eindelijk - het was alsof er duizend jaren voorbijgegaan waren, kon HIJ uit Wie ik voortgekomen was, Zich weer met mij verbinden en ik ontwaakte. Nog steeds hing mijn lichaam daar aan het kruis, maar ik had er geen last van. Ik zag enige vrienden, mijn moeder en mijn vader, ik zag hun leed en ik riep hun toe: 'Verheug je, geliefden! Het is klaar!' en mijn lichaam stierf.

- - - -

Jesus' ideeën

Vergeven

In ons taalgebruik is de uitdrukking geslopen: *vergeven en vergeten*. Hierdoor zijn de mensen gaan denken dat een feit, zolang het nog in de herinnering leeft, niet vergeven is. Dat is niet waar.

Vergeven is niet hetzelfde als vergeten.

Wanneer je iemand iets vergeeft, dan reken je het hem niet meer aan; en als je hem ontmoet, breng je het hem niet steeds in herinnering. Dat neemt niet weg dat het gebeurde nog in jouw geheugen kan zijn en bij jou pijn veroorzaakt. Het heeft ook tot gevolg dat je voortaan wat meer op je hoede bent, wanneer je hem ontmoet...

Als je dat merkt, hoef je niet te denken dat jij een slecht soort vergever bent. Het is heel logisch dat je van het gebeurde leert. Wanneer diegene dan iets dergelijks weer doet, dan treft het je minder hard dan

de eerste keer. Je weet dat hij kennelijk deze les nog niet geleerd heeft en je kunt hem daarom ook weer vergeven - duizend keer, als dat nodig is. Licht het op jouw weg om hem te laten ervaren dat hij zulke dingen niet moet doen, dan merk je dat vanzelf. Je zegt hem ongezoeten de waarheid, of je wordt kwaad (of allebei); er gebeurt iets wat jij je niet voorgenomen had. Mocht je hem daarbij kwetsen, dan is hij meteen in de gelegenheid om jou iets te vergeven.

Een kind onderzoekt alles, wil alles weten en gelooft alleen wat zij zeggen die van hem houden. Wie van je houdt, liegt niet.

Word als een kind: ga ervan uit dat de mens goed is zoals hij geschapen is en dat de weg terug naar de volmaaktheid voor sommigen moeilijker is dan voor jou. Bedenk dat jouw wantrouwen de hoeveelheid negativiteit in de wereld vergroot; doe wat in je vermogen ligt om die hoeveelheid zo gering mogelijk te maken. Wees nuchter: wanneer iemand misbruik wil maken van jouw streven een goed mens te zijn, dan merk je dat heus wel. Je kunt altijd besluiten bepaalde mensen niet meer te ontmoeten - je mag nooit besluiten op te houden met streven naar het goede. Kijk naar de kinderen: voor hen is de mensheid goed, maar niet iedereen is zijn vriendje. Als een kind eens agressief is, verdwijnt de agressie zodra het op de juiste manier behandeld wordt. Kijk naar kinderen en leer hoe agressie, haat en verdriet ontstaan - en veroorzaak die zelf niet. Wees zachtmoedig, maar laat niet over je lopen.

Een zachtmoedig mens is niet hetzelfde als een weerloos mens.

Een weerloos mens is zijn zelfvertrouwen kwijt - een zachtmoedig mens heeft daar juist veel van. Je kunt je veroorloven zachtmoedig te zijn, als je je gevoel van zelfbewustzijn ontwikkeld hebt. Door zachtmoedig te zijn ontwikkel je je gevoel van zelfbewustzijn...

Eeuwig leven

Het 'loon' voor het volgen van Jesus is het eeuwige leven. Dat wil zeggen: iedereen die in zijn leven gekozen heeft om te handelen zoals Jesus dat voorgeschreven heeft, bereikt de vierde dimensie. Hij doorbreekt de cirkelgang van karma en reïncarnatie en alle lessen die hij nog zou moeten leren worden hem kwijtgescholden.

Het is heel eenvoudig om op die manier te leven, maar het is absoluut niet gemakkelijk. Het is eenvoudig, omdat je alleen maar het goede hoeft te doen. Wat verkeerd is, doe je niet. Wit is wit en zwart is zwart, recht is recht en krom is krom - een tussenweg is er niet.

'Wie niet voor mij is, is tegen mij'...

Die eenvoud maakt tegelijkertijd het leven heel moeilijk. Je plaatst jezelf niet buiten de maatschappij, maar je neemt er wel een plaats in die opvalt. Je eet of drinkt bijvoorbeeld niets meer wat niet goed is voor je lichaam. Dat houdt in dat je alleen nog maar water, thee of melk drinkt (koffie is medicijn) en dat je alle voedsel waar suiker of andere geur-, smaak- of kleurstoffen in zitten, laat staan. Op feestelijke bijeenkomsten valt dat op.

Je houdt op met het streven naar beloningen. Je doet je werk zo goed als je kunt en zolang je de huur kunt betalen en comfortabel kunt leven, streef je niet naar meer. Het is niet nodig om spartaans te gaan leven, want dat is niet goed voor je.

Je houdt op met je zorgen te maken, want dat is nergens voor nodig. Bovendien heeft Jesus zelf gezegd, dat wie op hem vertrouwt, in alle dingen verzorgd wordt. Hij zal geen geldnood kennen, geen voedselgebrek en geen zorgen. Hij weet dat iedere mens zijn eigen verantwoordelijkheden heeft en zijn eigen lessen en hij weet, dat alles goed is zoals het gaat. In het contact met je medemensen ben je mild. Je geeft geen raad die niet

gevraagd wordt. Je oordeelt niet. Je vertelt waarom je doet zoals je doet, maar je gaat er niet vanuit, dat wat jij goed vindt, door de ander overgenomen moet worden. Aan de andere kant vind je ook niet dat jij je moet gedragen zoals een ander dat doet. Als jij een bepaalde handeling zinloos vindt, verricht je die niet, al spreekt de hele wereld er schande van.

Je laat je alleen leiden door je Liefde voor de Schepper, jezelf en je naaste. Eigenlijk is de Liefde voor de Schepper alleen al genoeg, want die Liefde houdt alles in.

Echter: wij hebben geleerd onszelf en onze naaste te verwaarlozen, zodat we in dit bestaan opnieuw moeten leren ons bewust te zijn van onze eigen waarde en die van degenen die ons lief zijn. De kerk leert ons dat de 'naasten' in de derde wereld voorkomen, maar er zijn ook zeer veel mensen die dichterbij wonen, zodat we niet per se hoeven te emigreren om naastenliefde in praktijk te brengen.

Wanneer je zo leeft, word je steeds gelukkiger. Je wordt ook steeds vrijer - in alle opzichten. Steeds minder zaken blijken van werkelijk belang te zijn. Steeds meer kleinigheden blijken grote gevolgen in zich te dragen. Je gaat inzien dat letterlijk alles zeer betrekkelijk is, dus waarom zou je je druk maken? Je verricht je taken met steeds meer vreugde, zelfs al lijkt je dag voornamelijk uit sleur te bestaan - in de ogen van anderen. Doordat je geen haast meer hebt, krijg je overal veel meer tijd voor....

Vele eersten zullen de laatsten zijn...

Op het eerste gezicht is dit een raadselachtige uitdrukking, maar wanneer je kijkt in het licht van de eeuwigheid, komt er een perspectief bij:

De gelijkenis gaat over werknemers in een wijngaard. Er zijn er die 's morgens vroeg in dienst genomen zijn, er zijn er die later gekomen zijn - en er zijn er die vlak voor het einde van de werkdag gekomen zijn. Ze zijn er allemaal wanneer de werktijd voorbij is en de afrekening plaatsvindt. Allen krijgen hetzelfde loon. Degenen die het langst gewerkt hebben, vinden dat onrechtvaardig, maar de werkgever herinnert hen aan de loonafpraak en voegt eraan toe, dat ze toch niet kwaad kunnen zijn omdat hij extra goed is voor sommige mensen...

Toen de aarde geschapen was, werden de mensen geroepen om daar te werken en zo de Schepping te hoeden. Dat hebben zij verknoeid, zodat allerlei krachten in werking kwamen, die onder andere tot gevolg hadden dat de aarde van structuur veranderde. Toen de aarde de voor ons definitieve structuur verkregen had, moest ook de mens aangepast worden aan de nieuwe omstandigheden. Hij werd sterfelijk. In zijn levenscyclus legt hij de weg af die terug voert naar de volmaaktheid waarmee hij geschapen is. Nu zijn niet alle mensen tegelijk aan die weg begonnen. Slechts weinigen hebben het begin van deze fase meegemaakt, toen ook de verharde planeet nog ongerept paradijselijk was. De meesten zijn later gekomen. De laatsten zijn voor het eerst geïncarneerd in de periode die wij de middeleeuwen noemen. Nu leven er dus mensen die misschien pas voor de derde keer hier zijn - en mensen die er al voor de drieduizendste keer zijn. Allen zijn op weg naar de volmaaktheid, die inhoudt dat de mens weer onsterfelijk is. Niet iedereen legt de weg in hetzelfde tempo af. Sommigen hebben zeer veel oponthoud door hun negativiteiten. Hierdoor komt het voor, dat er onder degenen die het laatst gekomen zijn, zich mensen bevinden die al 'klaar' zijn en daardoor in de vierde dimen-

sie kunnen leven - voor eeuwig. Die laatsten zijn dus de eersten geworden.

Zo zijn er ook onder degenen die het eerst geroepen zijn, mensen die telkens weer een negatieve sfeer verkozen. Wanneer zij de weg terug niet weten af te leggen, zullen zij bij de eindafrekening pas hun bestemming vinden. Die eersten horen dus tot de laatsten.

Het verhaal houdt ook een geweldige troost in: allen bereiken het doel, dus ook degenen die dit niet via hun levens-leergang konden. Het lijkt voor sommigen niet rechtvaardig, maar wie zal het de Schepper kwalijk nemen als HIJ extra goed is voor sommige mensen...

- dat is alles -